

Крис Удинг

Обсебването на Елейзабел
Крей

ЧАСТ ПЪРВА ИЗГУБЕНОТО МОМИЧЕ

ГЛАВА 1 Преследването Жестока изненада за Таниел Първи впечатления

Небесният кораб се носеше тежко във въздуха. Продълговатият му корпус приличаше на мътно сребристо петно на светлината от газените лампи на града. Силният пронизителен звук от двигателите му отекваше сред улиците на Стария квартал и караше тъмните и мрачни прозорци на високите, гъсто разположени тераси да прозвънват недоволно. Подобно на огромен полускрит звяр, той се носеше над мрежата от улички и павирани алеи, твърде голям, за да забележи незначителните същества по тях. Накрая той отмина, а шумът от двигателите му постепенно започна да затихва и накрая отстъпи място на тишината.

Тази вечер въздухът бе пропит от хлад, от една ледена въздишка, която бе пропъзляла от водите на Темза и се бе настанила в сърцето на Лондон. Разбира се над града се бе разстлала и мъгла, която покриваше всичко, подобно на фин воал, който превръщаше светлината от черните улични лампи в меко сияние. Мъглата бе неотменима част от есенната лондонска нощ също като симпатичните таксита, които пърпореха около Пикадили Съркъс или строгите пийлъри, които крачеха на север от голямата река. Но не и на юг, не и в Стария квартал. Това бе царството на лудите и уродливите, както и на всичко друго, за което човек не би желал дори да помисли. Добрите жители на столицата никога не оставаха там след залез слънце, не и ако им беше мил животът.

Таниел Фокс се заслуша в тишината, която бе оставил след себе си небесният кораб. Някъде в далечината се разнесе сирената на стар параход, плаващ нагоре по Темза. Освен него и жуженето на една близка газена лампа не се долавяше никакъв друг звук. Нито стъпки, нито пък гласове. Единствено белота и в двете посоки, която сякаш поглъщаше павираната улица и облицованите с камъни магазини с висящите над вратите им табели.

– Значи се криеш от мен, така ли? – промърмори той към невидимата си плячка, след което измъкна плитка позлатена купичка от джоба на палтото си, голяма колкото бисквита. Коленичи на каменния паваж и постави купичката пред себе си. След това я напълни с тъмночервена течност от една стъкленица, която бе извадил от другия си джоб.

Ако в това време покрай него бе минал някой, щеше да се натъкне на странна гледка: блед и сериозен седемнадесетгодишен младеж, прегърбен съсредоточено над паважа в мъгливата нощ. Разумният не би останал да се чуди дълго, тъй като в Стария квартал се криеха много опасности. Те дебнеха отвсякъде, независимо че Темза бе само на километър на север. Но в случай, че останеше, щеше да види как момчето извади още една стъкленица, този път пълна със светла течност. Ако пък бе застанал по-наблизо, щеше да долови острата миризма на сяра, когато момчето махна тапата, към която имаше прикрепена малка пипета, пълна с течността. Щеше да види как момчето капва една-единствена капка от нея в купичката и как тя започва да свисти и свети с ярка бяла светлина – едно малко яростно зрънце, което бавно се насочи към ръба на купата и остана там, блъскайки се в златото сякаш се опитваше да прескочи отвън. Щеше да види как само за секунди угасна и изчезна, а в същото време момчето хвърли поглед в посоката, указана от нея.

– Ето къде си – каза Таниел тихо. Той вдигна купичката, изля съдържанието ѝ на улицата и я върна обратно в джоба на дългото си палто.

Той тръгна предпазливо по павираната улица, оглеждайки се наоколо с наострени уши. Междувременно извади пистолета си от колана, за да бъде готов да го използва, в случай че му се наложи. Близостта до Темза не предполагаше голяма възможност да се натъкне на нещо различно от това, което търсеше, но рискът можеше да има фатални последици. Това бяха думи на баща му. А той знаеше какво говори. Бе надхитрявал смъртта толкова пъти, че тя се бе отказала да го преследва – поне така казваха хората.

Именно баща му го бе научил на номера с купичката. Пусни една капка сярна смес в свинска кръв гледай в каква посока ще се отклони. Натам е и твоята цел. Беше малко примитивно, но вършеше работа, ако знаеш с какво да смесиш сярата.

И тогава в мрака се разнесе звук – висок и нечленоразделен рев, който се извиси до кресчендо, след което утихна; вик, който не бе нито от човек, нито от животно. Таниел се опита да установи откъде идваше, но мъглата осуетяваше опитите му. И все пак със сигурност беше

наблизо.

Той закрачи по-бързо и леко се затича. Мина по една тясна и тъмна уличка, над която сградите сякаш образуваха тунел. Прескочи свлеченото на земята тяло на един бездомник, който лежеше в безсъзнание в сянката на каменни стълби. От него се разнасяше ужасяваща смрад, той си мърмореше нещо под носа и се мятеше. Вероятно сънуваше кошмари. Мъжът се излагаше на голяма опасност, като спеше на улиците на Стария квартал, но ако се съди по миризмата му и начина, по който изглеждаше, не можеше да се каже, че му бе останал много живот. Таниел не му обърна внимание. Това беше Лондон – човек или оцеляваше, или падаше в калта като него.

В дъното на улицата, където започваше друг пасаж, се чу някакво движение. Таниел си пое дълбоко въздух и се закова, а кокалчетата му върху дръжката на пистолета побеляха. Срещу него стоеше вълк, който го гледаше втренчено, застинал на място, докато пресичаше улицата. За момент вълкът остана неподвижен, а кехлибарените му очи изучаваха момчето в мрака. После се обърна и продължи. Явно скоро бе ял и за момента не се интересуваше от нова храна.

Таниел бавно изпусна дъх с облекчение. Вълците бяха сериозна опасност и бродеха из целия град – дори на север от реката. Разбира се, в онази част бяха по-рядко явление и много често ги застрелваха. И все пак, докато продължаваха да се развъждат свободно из Стария квартал, продължаваха и да прекосяват реката през нощта. Не един или двама бездомници или пък напудрени дами бяха ставали жертва на изгладнените вълци из целия град.

Той му даде няколко минути, за да се отдалечи и продължи напред. Сред мъглата се разнесе същият онзи обезумял вик на неговата плячка. Този път бе много близо. Беше се насочила обратно към бърлогата си.

Момчето го бе изненадало близо до улица „Чадуйк“. Това не бе първият път, когато се отделяше от своята територия. Две бебета бяха изчезнали от креватчетата си и това бе работа на нещото, което преследваше. Таниел трябваше да се погрижи това да не се случи отново. Това, че една част от града бе смъртоносна през нощта, както и че честните магазинери трябваше да бързат непременно да се приберат от другата страна на реката преди залез слънце, бе достатъчно ужасяващо. Но когато зловещите същества, които бродеха по улиците, започнаха набези и отвъд Стария квартал, бе дошло време да се направи нещо. Шумът от стъпките му потъваше в нежно спускащата се тъмнина, докато вървеше към източника на писъците. Магазините бяха запустели, а порутените

каменни къщи зееха срещу него, замръзнали в зловещи гримаси. През главата му премина онова, което знаеше за плячката си. Той се подготви да се изправи срещу нея, както го бе учил баща му.

Беше крейдълджак. Сигурен беше. Освен, че две бебета бяха изчезнали, той го бе зърнал и на улица „Чадуик“, откъдето го бе прогонил. Тези същества разполагаха скривалищата си на тихи и тъмни места, скрити от дневната светлина. Обикновено бърлозите им бяха на високи места, тъй като бяха добри в катеренето, а и там бе по-безопасно – имаше много начини да се измъкнат. Никога не се оставяха да ги сгасят. Около скривалищата им бе осяено с трупове на плъхове, тъй като това бе основната им храна, когато не разполагаха с човешка плът. Хранеха се с мърша, нападаха, но бяха и страхливци. Както невестулките плячкосваха яйцата на птиците, така и те се нахвърляха върху беззащитни деца. Ако имаха възможност, бягаха, но ако се наложеше да се борят, го правеха. Затова Таниел не смяташе да пренебрегва вештици от никой вид.

Той забави крачка, оглеждайки сградите наоколо. В основата си те бяха черни, а нагоре потъваха в сивата мъгла. Вдясно от него се виждаше надпис: Е. ЧЕЛМТЪН, Търговец и доставчик на най-добрия тютюн. Отсреща се издигаше мрачна счетоводна сграда. Крейдълджак се спотайваше, без да издава нито звук. Таниел усещаше, че е наблизо, но въпросът бе къде! Той отново извади плитката си купичка и повтори процедурата. След като повторно бе упътен от нея, той тръгна напред, прекося един двор, застлан с напукани и изпочупени плочи, и спря.

– Значи тук се криеш – промърмори. Имаше навика да си приказва – на себе си – или на плячката си, когато излизаше на лов за вештици сам. Това намаляваше напрежението. Бе на седемнадесет години и професията му бе ловец на вештици. Издържаше се сам, откакто бе на четиринадесет, а шест години преди това се бе учил да ловува. И бе добър. Но това, към което се бе насочил сега, бе по-опасно от всяко животно и само глупак можеше да се отнесе към него с пренебрежение и без страх.

Пред него се издигаше кино – триъгълна конструкция със заоблена предна част и разположена под формата на буква V между две пресичащи се улици. Тъмна и мрачна, тя бе надвиснала над него като нос на кораб, тъй като той стоеше точно под върха на V-то, което се издигаше три етажа нагоре. Долните етажи бяха заковани с дъски, а прозорците на горния бяха изпочупени. Преди време там имаше кинематограф, който бе същинско постижение на науката. Той пресъздаваше движещи се картини и хора от цяла Европа прииждаха, за да го зърнат. Сега

представляваше поредната жертва в битката, която населението на Лондон губеше в опит да запази града си.

Трябваше да е там. Имаше всички отличителни черти на убежище на крейдълджак. Освен това интуицията му подсказваше същото – просто трябваше да е там. Ловът на вештици бе в кръвта на човек – баща му постоянно повтаряше това. Той усещаше тези неща също като него. Просто знаеше.

Таниел прегледа външната страна на сградата, но не можа да открие вход. Но за крейдълджак това нямаше особено значение. Те бяха надарени със способността да проникват навсякъде с помощта на тънките си и дълги пръсти и слабите си кокалести тела. За тях прозорците бяха като врати. Той се опита да махне една от дъските, с които бе закован входът, но не успя. Отправи се непоколебимо към задната част на киното, където бе разположена малка къщичка. Ключалката на вратата ѝ отдавна бе разбита. Той бутна вратата внимателно, насочвайки цевта на пистолета си в тъмнината, която се стелеше вътре. Нищо не помръдна.

В стаята миришеше на мухъл с едва доловима неприятна сладникавост. Таниел се спря за момент, за да могат очите му да свикнат с мрака, след което пристъпи вътре съвсем тихо. Крейдълджак щеше да побегне, ако усетеше присъствието му. Единственият шанс да го хване беше да се промъкне вътре съвсем безшумно. Той притвори вратата внимателно и мракът го обгърна.

Бе захапал долната си устна и бе напрегнал сетивата си до последно, за да чуе някакъв звук или пък да зърне нещо, което да му подсказва къде се крие крейдълджак.

Забеляза, че стаята бе обърната с главата надолу. През един от покритите с мръсотия прозорци, който като по чудо бе останал здрав, проникваше лека светлина. Така той видя наполовина съдвкните и запратени по всички ъгли на стаята трупове на плъхове и няколко малки кучета. Въздухът в стаята бе тежък, пропит от миризмата на застояла кръв и прах.

Таниел си отдъхна, като видя, че крейдълджак не бе в непосредствена близост и пристъпи напред. Къщата имаше само една стая на долния етаж и стълби, които водеха нагоре. Дори и преди масовото напускане на Стария квартал, тя бе представлявала скромно жилище, но сега се разпадаше и отвън, и отвътре.

Той заизкачва стълбите, потъвайки в мрака на следващия етаж. Там се намираше двойният прозорец, през който се прокрадваше приглушената светлина на газените лампи отвън. На него висяха изпокъсани

платнени завеси. Нагоре ставаше още по-тъмно и смърдеше на животни – носеше се миризма на мускус, от която му се повдигна докато се изкачваше. Наоколо се въргалияха кутии и стари шайги. Вештицата, която търсеше, можеше да се спотайва във всеки един от тъмните ъгли, в хилядите потайни кътчета наоколо. Той пристъпи напред съвсем тихо. Нощният въздух сякаш излъчваше заплаха и студ, много по-сковаващ от обикновения хлад на нощта. Той се просмукваше през кожата и ноздрите му, сякаш бе на път да вледени самото му сърце.

От тавана над него се чу някакъв шум, който го накара да подскочи от страх и инстинктивно да извади пистолета си. Горے. Беше на последния етаж.

Прекоси стаята безшумно, насочвайки пистолета си към отвора в тавана, към който водеше разкривена стълба. Там горе изглеждаше малко по-светло. За момент му се стори, че забеляза нещо да притичва над отвора, но после изчезна и той вече не бе сигурен дали не бе просто зрителна измама.

Насили се да потисне страха, от който коремът му се бе свил на топка, и с едната ръка се хвана за перилото на стълбата, усещайки грубата повърхност на дървото. Заизкачва се съвсем бавно и тихо с пистолет, насочен нагоре. Молеше се старото дърво да не изскърца и да го издаде. Като по чудо, то удържаше теглото му и не издаде дори звук. Още малко нагоре – всяка измината стъпка му се струваше като цял километър.

Той подаде главата си през отвора, стиснал пистолета. За няколко ужасяващи секунди му се струваше, че би могъл да бъде нападнат отвсякъде. Напрягна се в готовност да отвърне на удара, но такъв не последва. Изкачи се още нагоре съвсем предпазливо. Главата и раменете му се подадоха от отвора.

Това бе спалня със същия размер като стаите на останалите два етажа. До една от стените имаше легло, чието покривало отдавна бе разкъсано на фини нишки. Наоколо се въргалияха остатъци от плъхове и някакви други животни с неопределен вид, но стаята като цяло бе празна. Там, където някога бе имало прозорец, зееше огромна дупка, от която вътре проникваше мъгла и слаба светлина от уличните лампи. Таниел загърна палтото си с една ръка и се качи в стаята. Крейдълджак не беше там. Но откъде тогава бе дошъл шумът?

Той прескочи трупа на някакво светло косместо животно и пристъпи към дупката в стената и тавана. Откъде бе дошъл шумът? Нямаше ни най-малка представа. Какво бе причинило това? Дали стената бе

паднала под собствената си тежест поради некачественото строителство? Или пък от някоя бомба, хвърлена от небесен кораб? Кой знае?

Погледна навън и забеляза широк декоративен каменен перваз, който минаваше под терасите на последния етаж и на една от стените на киното. Той напрегна зрението си и се вгледа по-внимателно в полупрозрачната мъгла, която се носеше около него, и точно там видя още една дупка, подобна на тази, която водеше към горния етаж на киното.

– Аха, значи оттук влизаш вътре.

Погледна надолу. Мъглата му пречеше да види ясно калдъръмената улица на около дванадесет метра под него, но определено нямаше да омекоти падането му, ако се подхлъзнеше от перваза.

Но нямаше друг избор. Беше стигнал толкова далеч и не можеше да се откаже. Негов дълг бе да отърве Лондон от още една вештица тази вечер.

Съвсем внимателно той стъпи отвън на перваза, отпусайки тежестта си постепенно, за да провери дали ще го издържи. Явно бе достатъчно здрав. Стискайки пистолета в дясната си ръка, като с лявата се подпираше на стената за опора, той постепенно се отдалечи от безопасността на отвора и започна да се движи по перваза. Отдясно океанът от мъгла го очакваше в прегладнялата си паст, а под него някакви нищожни двадесет сантиметра гранит и хоросан го придържаха, за да не падне.

То се появи, когато той беше на половината разстояние от дупката. Таниел беше така съсредоточен да не падне, че закъсна с около секунда с вдигането на пистолета. Една мрачна, мършава сянка, проблясък от подивели кехлибарени очи и къси остри зъби, а после гърмът на оръжието и ужасяващото усещане за безтегловност от изгубеното равновесие. За момент, който сякаш продължи цяла вечност, той се олюля преди фаталния скок към улицата отдолу и после падна.

Протегна ръка инстинктивно, тъй като мисълта закъсняваше, и успя да се хване за перваза. Мускулите на рамото му едва не се откъснаха, щом поеха тежестта на цялото тяло, но той успя да се залюлее и да се хване и с другата ръка. Преди изобщо да успее да се осъзнае, той висеше над обвития с мъгла калдъръм, на ръба между живота и смъртта.

Крейдълджак изрева и изчезна в къщата, преобръщайки нещо по стълбите, в отчаяния си опит да избяга. Таниел нямаше време да усети шока от срещата си със смъртта и започна да се набира нагоре, ругайки. С помощта на жилавите си мускули успя да повдигне лекото си тяло. Едното коляно, после другото. Изправи се на крака и забързано тръгна назад по перваза. По пътя към отвора към горния етаж на

разнебитената къща извади от колана си втори пистолет; предният бе изчезнал в мрака, докато падаше. Дали бе улучил крейдълджак? Вероятно не. Но в никакъв случай нямаше да го остави да се измъкне.

Забравяйки за предпазливостта, той се втурна надолу по тъмните стълби в преследване на целта си. Спускайки се надолу към вратата, която бе оставена отворена заради крейдълджак, той... Писък и нещо, което го нападна от страни – ревеше и се мяташе, дращеше и плюеше. Той извика, изумен, когато то успя да го събори на земята. Бореше се да се освободи от хватката му, но то нападнаше с огромна ярост и бе твърде неудържимо, за да се справи с него. Той успя да се измъкне, без да може да разбере какво го бе нападнало. Хвана ръцете му зад гърба. На бузата му имаше дълбоко одраскване. Боляха го още доста рани, които нещото му бе направило. Но това не бе крейдълджак.

– Що за същество си ти? – попита той, въпреки че не очакваше отговор. Създанието, което го бе нападнало, бе провиснало на ръцете му, дишайки на пресекулки с полупритворени очи. Очевидно бе момиче, но Таниел знаеше, че външният вид в Стария квартал можеше да бъде доста подвеждащ. Тя простена тихо и изгуби съзнание.

ГЛАВА 2

Неукротимата Мис Бенет Среща с доктор Пайк Име за момичето

Ловците на вештици бяха най-различни видове. За да се изправиш срещу толкова силен враг, определено бе необходимо да притежаваш мотивация. За едни това бе предизвикателство, срещу което копнееха да се изправят, за да изпъкнат сред останалите; други бяха водени от идеята, че правеха услуга на света. Трети намираха своята причина в религията си или пък се бореха за отмъщение. Някои от тях бяха родени за това, а други просто търсеха своята ниша. Парите блазнаха едните, а другите желаеха да се изправят очи в очи с опасността. Почти всички имаха своите причини и макар да изглеждаха на пръв поглед нормални, повечето криеха тайни, тайни, които ги караха да искат работата, с която никой друг дори не си и помисляше да се заеме. Причината на Кейтлин Бенет бе, че е особен човек.

По улиците започваше да цари сутрешното оживление, докато тя

вървеше по „Крофтърс Гейт“ призори. Сергиите се нареждаха, просящите се мъкнеха към предпочитаното си място. От пекарните на продавачите започваше да се носи миризмата на печени небелени картофи и кестени. Наоколо прехвърчаха таксите, които не обръщаха внимание на пешеходците, минаващи по калдъръма.

Къщата, в която Кейтлин живееше заедно с Таниел Фокс, се намираще в близост до внушителната катедрала „Сейнт Люк“. Тя бе грандиозна, терасирана постройка, с врата и еркер на приземния етаж и още два прозореца над него. На най-горния етаж имаше още няколко продълговати прозореца, които имаха за цел да пропускат възможно най-много светлина. Няколкото квадратни метра павиран двор бяха оградени от желязна черна ограда. Тъмнозелената сграда с бежови каменни первази и стъпала на „Крофтърс Гейт“ номер 273 не бе привлекателно, а по-скоро функционално място. Катедралата се издигаше високо над заобикалящите я сгради, осеяна с извивки, арки и остри кули, които изглеждаха мрачни и навъсени на фона на току-що изгряващото слънце. Причудливите водоливници сезираха злобно надолу от ъглите на кулите, размахвайки лапи и нокти към сградите и улиците около катедралата.

Кейтлин се пресегна и отвори вратата. Топлината, която я посрещна, ѝ подсказа, че Таниел си бе вкъщи. Но какво бе това приглушено хлипане? Тя влезе вътре и затвори вратата зад себе си.

– Таниел? – обади се тя.

– Тук съм – гласът му идваше от всекидневната.

Кейтлин последва гласа до източника му. Независимо от настъпващата сутрин огънят бе запален, както и газените лампи. Стаята бе в тъмни нюанси на зеленото и кафявото и бе облицована с дърво. Пред камината имаше килимче и няколко твърди и неудобни кресла. В единия край на стаята стоеше маса от тиково дърво. Тежките завеси бяха напълно дръпнати.

На килимчето пред камината бе коленичило момиче. Кейтлин реши, че вероятно бе на възрастта на Таниел, въпреки че я виждаше само в гръб. Имаше дълга руса коса, покрита с кал и сплъстена, и носеше тънка бяла рокля, на места скъсана и покрита с кървави петна. Тя пиеше от кафява керамична купа нещо, което миришеше на телешка супа. Таниел бе коленичил до нея и когато приятелката му влезе, се обърна към нея:

– Имам нужда от твоята помощ.

Кейтлин Бенет бе наставничка на Таниел в годините на неговото обучение като ловец на вештици. Беше и негов приятел. Таниел

смяташе, че приближава тридесетте, въпреки че бе изключително трудно да прецени, тъй като тя действаше с такъв замах и ентузиазъм, че съвсем спокойно можеше да бъде десет години по млада. Бе висока, малко по-висока, отколкото трябваше, за да бъде тялото ѝ пропорционално. Това я правеше неграциозна и ѝ придаваше вид на едва проходящо жребче. Лицето ѝ – нито красиво, нито пък грозно – бе изпълнено с вътрешна светлина, която струеше навън и я правеше да изглежда хипнотична. Косата ѝ бе подстригана късо на тила – невероятно смела и ексцентрична прическа във времената, когато от жените се очакваше да бъдат женствени и свенливи. Още по-шокиращи бяха двата тъмночервени кичура, които се спускаха от скалпа по продължение на цялата ѝ коса.

Дрехите ѝ бяха странно подбрани: тъмночервено сако от свинска кожа, черна блуза и черни памучни панталони с червени шевове. По устните на Таниел заигра усмивка. Жена с панталони! Кейтлин не спазваше ничии правила и това му допаднаше. Той ѝ се възхищаваше. Може би дори повече, отколкото се бе възхищавал на покойния си баща Джедрей Фокс – най-великия ловец на вештици в Лондон.

– Намерих я в Стария квартал – каза той спокойно. – Не желае да ми каже как се казва. Изобщо не говори.

– Кой те одра така, Таниел? – попита Кейтлин и приближи до тях.

– Тъкмо преследвах един крейдълджак и... – Таниел спря, тъй като забеляза, че на лицето на приятелката му се изписа загриженост. – Не ме одра той. Тя беше. Мисля, че е луда.

Кейтлин коленичи до момичето и огънат огря едната страна на лицето му. Сега тя успя да огледа бездомното същество – забеляза студените му отнесен поглед, насочен към огъня. Момичето изглеждаше застинала от ужас, сякаш в същия този момент наблюдаваше нещо – някъде отвъд пламъците, което те двамата не можеха да видят. От време на време механично отпиваше от супата, стискайки силно купата в ръцете си. Кейтлин внимателно отметна кичур коса от мръсното ѝ лице, за да може да огледа по-добре драскотините по него. Момичето не реагира.

– Таниел, къде намираш тези момичета? – въздъхна тя.

Таниел ѝ се усмихна.

– Не одобряваш ли?

– Мисля, че си способен на повече – отвърна тя. – Докато преследваш вештици в Стария квартал, няма да можеш да си намериш подходящо момиче. – Тя се изправи и погледна надолу към гостенката им. – Какво ѝ е? Ранена ли е?

– Не видях нищо, което да прилича на одрасване от животно или

от вештица – обясни Таниел. – Мисля, че тези са от падане.

– През цялото време ли се държеше така? – попита Кейтлин – Толкова ли бе мълчалива?

– Когато я открих, беше доста буйна. Вероятно съм я уплашил.

Кейтлин се почеса зад врата.

– Ами така действаш на хората – заяви тя. – Но ето, че сега съм тук. Най-добре ми кажи какво точно се случи.

Таниел започна да разказва събитията от изминалата нощ – как бил на редовната си обиколка, когато видял крейдълджак, който плячкосвал по улица „Чадуик“, как го прогонил обратно в Стария квартал и как го проследил до леговището му, където открил и това момиче.

– А сигурен ли си, че крейдълджак не я е изподрал? – запитва Кейтлин, когато Таниел завърши разказа си. Крейдълджак бяха особен тип вештици, които можеха да прехвърлят състоянието си на други същества при одраскване или ухапване. Ако беше издрал момичето, а то, от своя страна, бе одрало Таниел...

– И преди съм имал вземане-даване с крейдълджак. Знаеш го. Хапнали са ме, но аз ги прогонвам от себе си. Имунизиран съм.

– Имах предвид себе си – каза Кейтлин, която крачеше из стаята. – Това, което превръща хората в крейдълджак, е нещо като треска или малария – или се преборваш с него и оставаш имунизиран завинаги, или то надделява. Кейтлин никога не бе нападана от крейдълджак.

– Сигурен съм, че не е одраскана от тях – каза Таниел, прокарайки ръка през хубавата си руса коса и погледна към момичето.

След като бе изяло супата, момичето внезапно бе станало сънливо. Клепачите и главата ѝ постепенно натежаха. Таниел я заведе на горния етаж, където тя моментално заспа на леглото му. Той провери дали прозорците са затворени и заключи вратата зад себе си. Добре бе да е предпазлив. Поне докато не узнае със сигурност с какво си имаха работа.

Когато се върна във всекидневната, Кейтлин седеше на един стол, топлеше се на огъня и ядеше супа с парчета черен хляб.

– Хапни си още супа – каза Таниел.

Кейтлин вдигна ръка, за да му благодари.

– Значи мислиш, че момичето е лудо? – попита тя.

Таниел кимна, хапейки разсеяно долната си устна.

– Може да е луда или пък да е обладана от зъл дух, а може и да е много уплашена. Ще отида при доктор Пайк в приюта да го попитам дали някой от пациентите му не липсва. – Той се намръщи, от което стана ясно, че идеята не му допадна особено. – Но не искам да я оставя сама.

Ще останеш ли за малко с нея?

– А ще получа ли още супа? – попита Кейтлин.

Приютът „Редфорд Ейкърс“ бе разположен в покрайнините на Лондон. Издигаше се самотен от едната страна на нисък хълм, заобиколен от поля, през които минаваше един-единствен път. Това бе голяма сграда, лишена от орнаменти – беше чисто и просто паралелепипед от камък с малки квадратни прозорчета, пръснати равномерно по фасадата ѝ. Излъчваше суровост подобно на остра скала или светкавица в небето.

Когато стигнаха до един завой, пред тях се извиси голяма стена с порти от ковано желязо. В центъра на всяка от портите бяха изобразени инициалите Р.Е, изработени от метал. Мъж с кисела физиономия, с кепе на главата и кафяво сако попита Таниел по каква работа е там и го пусна, като отвори скърцащите порти. Щом таксито потегли напред, Таниел забеляза как пазачът се върна в колибата си и вдигна слушалката на телефона.

Шофьорът на таксито се намръщи при вида на сградата и натисна педала на газта. Очевидно желаше да се махне оттам колкото може по-бързо. Таксито спря на покрита с чакъл алея, пред внушителния каменен портал, който представляваше главният вход. Сякаш вратите от тъмен махагон ги гледаха гневно. Шофьорът се огледа нервно и остана разочарован, когато Таниел му каза да изчака; явно се бе надявал да се измъкне веднага. Тънък писък проряза тишината някъде над тях, при което шофьорът подскочи.

Веднага щом Таниел слезе от таксито, порталът се отвори и зад него се появи доктор Пайк. Имаше изпито лице и тънък остър нос, на който бяха кацнали чифт малки кръгли очилца. Косата му бе силно посивяла и бе започнал да оплешивява. Тялото му беше сухо и мършава – също като лицето, но сините му очи бяха ярки и остри зад кръглите стъкла и тежки клепащи.

– А, господарю Таниел Фокс! – каза той и лицето му се изкриви в усмивка. – Винаги ми е приятно да те посрещна тук! Пазачът ми ме информира за пристигането ти. Таниел се ръкува с него.

– Радвам се да те видя отново, докторе – каза той на свой ред, въпреки че не успя да прозвучи убедително.

– Ами – продължи Пайк, плясвайки и потривайки ръцете си – да не стоим повече навън – денят е мрачен. Нека влезем вътре.

Той въведе Таниел във фоайето на „Редфорд Ейкърс“. Имаше висок таван и вито стълбище, разположено до една от стените, което водеше

до балкон. Подът бе покрит с бели и червени плочки, а зад едно гравирано бюро седеше строга рецепционистка с черна коса, оформена в кок. Таниел винаги се изумяваше от това колко подвеждащо изглеждаше фойето. То бе чисто, спретнато и приятно. За разлика от останалата част на сградата.

Пайк поддържаше разговора с него, докато го водеше нагоре по стълбите към малкия си кабинет. Степите на кабинета бяха заети от лаивици с книги с голям формат. Имаше стол със зелена кожа, стоящ зад бюро, върху което лежаха подредени купчини документи. На видно място бе разположена книга по френология и модел на човешки череп, върху който отделните части бяха грижливо разграфени и наименовани.

Пайк покани Таниел да седне, след което самият той зае мястото си зад бюрото. То бе разположено срещу висок правоъгълен прозорец, от който се процеждаше слаба светлина. Таниел не харесваше Пайк, в негово присъствие винаги се чувстваше неловко. Това вероятно се дължеше на естеството на работата на Пайк. Не бе възможно някой да работи в приют за луди пет дни в седмицата и това да не му се отрази поне малко. Таниел определено чувстваше влиянието на обстановката.

Пайк бе един от старите познати на баща му, тъй като работата му изискваше да посещава „Редфорд Ейкърс“ доста често. Не всички вещици бяха като крейдълджак. Имаше такива, които внушаваха лудост и само хората със силна психика успяваха да не им се поддадат. Някои от онези, които в момента гниеа в мрачните килии на „Редфорд Ейкърс“, бяха тикнати там от Джедрая и Таниел. Самото му присъствие на това място го изнервяше.

– Е, младежо, доколкото разбирам си дошъл, за да говорим за нещо – започна Пайк, поставяйки ръцете си на бюрото и взирайки се в Таниел с проникателните си сини очи.

До стаята достигна застрашителен вой – приглушен, но изпълнен с болка, който зловещо отекна из нея. Пайк дори не мигна.

– Една от нашите най-нещастни души. Изглежда никога няма начин да изолираме звука. Но след време се свиква.

– Доктор Пайк, дойдох при теб, за да ти задам един въпрос. Разбира се, той е поверителен.

– Поверителен ли? – възкликна възрастният мъж развеселено и очите му заблестяха. – Охо! Явно съм в беда!

– Изобщо не е така. Просто отговорът би могъл да засегне репутацията ти, ако достигне до неподходящи уши.

Пайк придоби по-сериозно изражение, облегна се назад и разтвори

ръцете си с дланите нагоре.

– Давай тогава.

Таниел си пое дълбоко въздух, опитвайки да прикрие неловкостта, която изпитваше. Мразеше това място. Почти усещаше как затворниците гниеа в тъмните си килии, измъчвани от собствените си вътрешни демони.

– Доктор Пайк, как стои въпросът със сигурността в „Редфорд Ейкърс“?

По лицето на доктор Пайк за момент се изписа раздразнение. Сякаш искаше да каже: и дойде дотук, за да ме попиташ това?

– Задавам този въпрос – продължи Таниел, преди Пайк да отговори, – защото снощи попаднах на едно момиче, което бе в състояние на лудост. Първоначално си помислих, че може би е попаднала на вештици, но е трудно да се установи дали лудостта е вродена или предизвикана. Тогава си помислих, че може би е избягала от това заведение и...

– Виж, мога да те уверя, че не е! – отвърна Пайк рязко. – Охраната ни тук е на най-високо ниво и нито един пациент не е напуснал, преди да бъде напълно излекуван от нас.

– Съжалявам, сър – каза Таниел, навеждайки глава. – Трябваше да проверя, преди да опитам да определя с Ритуал източника на нейната лудост. Но сър, уверявам ви, че ако някой е избягал и ми кажете, мога да го доведа, без никой да разбере.

Пайк изглежда щеше да изръмжи още нещо, но изведнъж се успокои.

– О, прости ми. Не исках да избухвам. Просто миналата нощ спях малко. Не, приятелю, уверявам те, нито един от пациентите на „Редфорд Ейкърс“ не липсва – сега или когато и да било. Но бих могъл да проверя в другите приюти, ако желаеш. Момичето при теб ли е?

– Да – отвърна Таниел.

– Ако искаш можеш да я доведеш тук. Ще се погрижим за нея. За неопитен човек би било опасно да контактува с нея.

Таниел си помисли за мрачните коридори, ръждясалите решетки на килиите, писъците и виковете, плача и силния кикот, които раздираха вътрешността на порядъчната на пръв поглед сграда на „Редфорд Ейкърс“.

– Засега не съм имал проблеми – отвърна той дипломатично. – Най-добре да не я притесняваме.

– Много добре. А има ли си име?

– Не обелва нито дума.

– Аха – каза Пайк и му се усмихна със съжаление. – Най-вероятно е някое побъркано сираче. Казваш, че си я открил в Стария квартал? А как изглежда, за да мога да дам описанието на моите колеги?

Таниел се замисли за момент.

– На около двадесет и пет години е, с черна коса и тъмнокафяви очи – излъга той.

Пайк си записа.

– Ще поразпитам за теб. А сега, господарю Фокс, винаги ми е много приятно, но се налага да се връщам на работа. Ще те изпратя.

– Благодаря – отвърна Таниел.

Докато слизаха надолу по стълбите, двамата си размениха любезности, след което Пайк изчака Таниел да се качи в таксито. Шофьорът запали колата и потегли.

Те се клатушкаха по неравната алея към портала, но на Таниел това не му правеше впечатление. Той бе потънал в размисли.

Не бе казал, че е намерил момичето в Стария квартал. Откъде тогава Пайк знаеше за това? Може би бе предположение, все пак той му бе казал, че е бил на лов, когато я е намерил, а голяма част от лова на вештици ставаше там. Именно там бяха вештиците. Но въпреки това имаше нещо подозрително.

Засега той реши да не мисли за това. По-спешно бе да открие самоличността на момичето.

Когато се върна на „Крофтърс Гейт“, вече бе късен следобед. Той отиде да провери момичето, което все още спеше, но непрестанното й мятане и обръщане бе изцапало и събрало чаршафите му. Кейтлин пък бе заспала на стола във всекидневната. Бе наредила Стражи навсякъде около стаята на Таниел. Той се засмя. Независимо че Кейтлин изглеждаше вятърничава, тя бе една от най-добрите в Лондон. С нея шега не биваше.

Таниел бе капнал от умора, тъй като не бе спал от предната вечер. Затова разрови огъня и се сви върху килимчето. Тази вечер, реши той, щяха да проверят дали момичето е по-добре и да преценят какво да правят с нея в случай че не беше. За момента се отпусна и потъна в дълбок сън.

На Таниел не му се налагаше да навива часовник. Имаше завидната способност да реши кога иска да се събуди и отваряше очи точно три минути преди часа. Просто това бе една от неговите странности. Помисли си, че в него има доста неща, които не се смятаха за нормални, докато си миеше лицето в банята и се гледаше в огледалото. Колко хора

можеха да се похвалят с това, че бяха ловци на вештици на седемнадесет години? И колко живееха в собствен дом, пък бил той и купен от баща им?

Но със сигурност не изглеждаше ненормален. Имаше чиста кожа и приятни черти. Лицето му не носеше белези от едра шарка или треска като много други, които бе виждал. Вероятно бе малко блед и никога нямаше да има фигура като на баща си, тъй като раменете му бяха потесни и бе по-слаб. Но притежаваше красиви бледосини очи и лъскава руса коса, наследени от майка му, на която приличаше много. Баща му често казваше, че като го погледне, вижда майка му. Понякога го правеше с обич, а друг път – с разочарование затова, че Таниел не бе успял да отговори на очакванията му. В подобни моменти Таниел се чувстваше скърушен и всеки път нещо се пречупваше в него.

Но баща му си бе отишъл, както и майка му. Сега той бе съвсем сам.

Детството му не бе лесно. Беше единственият син на човек, който още преди неговото раждане си бе извоювал заслужено славата на легенда. Джедрая Фокс – най-изтъкнатият ловец на вештици в Лондон, а и в света. Той знаеше повече за вештиците от всеки друг. Бе висок и едър мъж с гъста черна брада, силен като бик и с ум, остър като бръснач. Бе оцелял след стотици срещи със смъртта и се бе превърнал в икона сред останалите ловци на вештици в Лондон. В годините, когато никой не знаеше нищо за вештиците и ловът им бе равен на самоубийство, именно разказите за неговите подвизи привличаха нови ловци. Същата роля имаха и есетата, които той публикуваше и по този начин разпространяваше знания за това как се побеждават различните видове вештици. Таниел благоговееше пред баща си.

Но тогава си отиде майка му. Чиана Роузлийф Фокс, безсмислено и брутално убита в гробище в Уайтчапъл. Тя бе красива, артистична, сладка, баща му я обожаваше и Таниел я обичаше много. Но въпреки това тя бе умряла. След смъртта ѝ Джедрая се бе променил.

– Тя бе прекалено добра за този свят. Принадлежеше на следващия живот, на ангелите. – Той бе казал това веднъж, когато Таниел бе на шест години. В гласа му се усещаше ужасяваща тъга, когато бе погледнал през прозореца. – Хора като твоята майка просто нямат място на този свят. Благият ѝ характер, състраданието ѝ, творческите ѝ пориви... ако някога са били силни качества, сега са се превърнали в слабости. Сега е векът на индустрията, Таниел. Векът на Разума. Хората се трудят във фабрики, учените създават чудеса. Лека-полека разкриваме тайните

на вселената, а те са студени и безмилостни. Сега на дневен ред е науката, а при нея няма място за поезия, разкази или разговарваща музика. Страх ме е за теб, сине. Страхувам се, че чертите, които си наследил от майка си, могат в един момент да се изправят срещу теб.

– Но кажи ми за вештиците, татко? Къде се вписват те в този нов век на науката, разума и логическата мисъл?

Джедрая леко наведе глава.

– Не се вписват – отвърна той. – Точно по тази причина ги убиваме.

Когато Таниел бе на единадесет години, уменията на баща му, които го бяха превърнали в легенда, му бяха изневерили. Така и не откряха онова, което бе преследвал, а от самия него също бе останало твърде малко.

Приятелката на Джедрая – Кейтлин – се зае с обучението на момчето. Джедрая му бе оставил къща и приличен доход, тъй като ловът на вештици бе доста рентабилна професия заради опасността, на която се излагаше човек. Парламентът отпускаше заплати и премии, които караха адвокатите да скърцат със зъби от завист. Кейтлин се премести в дома на Таниел и продължи обучението му като ловец на вештици. Това бе единственото му обучение още от осемгодишна възраст. Не се бе занимавал с нищо друго. С времето учителят и ученикът станаха приятели, а след това и ловни другари. Таниел затвори чешмата и отиде да види как е момичето. Тя беше доста интересна. В началото, когато бе решил да я вземе със себе си, не беше мислил много – просто бе сметнал, че не бива да я оставя в това състояние да броди сама из Стария квартал. В действителност дори не бе мислил за това какво щеше да стане, след като се оправеше. Вероятно щяха да открият родителите ѝ и да им я върнат. Но ако не се оправеше?

Този въпрос се въртеше в главата на Таниел, докато прекоси коридора до стаята си, където бе заключено момичето. През цялото време в съзнанието му изникваха противоречиви мисли. Имаше малко приятели и никой от тях не му бе достатъчно близък. Но това бе участва на ловеца на вештици. Работеше през нощта, почти винаги сам. Обучението му се извършваше у дома. Но все пак имаше Кейтлин, нали така? А познаваше и други ловци на вештици. Беше щастлив. Можеше да гние в приют за бедни вместо да печели в пъти повече от по-голямата част от хората в Лондон. Можеше да бъде и по-лошо.

Той отключи стаята и пристъпи вътре, потънал в своите мисли.

– Един джентълмен би почукал, преди да влезе – каза момичето тихо.

Таниел бе внезапно откъснат от мислите си.

– О..., Аз много съжалявам, аз... не очаквах да си будна.

Тя лежеше на една страна, завита до брадичката. Кожата ѝ блестеше от пот, а русата ѝ коса падаше върху бузите. Но очите ѝ бяха отворени и тя го гледаше.

– Температура ли имаш?

– Студено ми е – отвърна тя. Погледът ѝ се плъзна към отворената врата, след което се върна обратно на него. – Кой си ти?

– Таниел Фокс, мис. На твоите услуги.

– Може ли да хапна нещо? – попита тя с дрезгав глас.

– Разбира се. Може би нещо готвено?

Тя кимна леко и се облиза, след което се усмихна, което ѝ придаде вид на доволно коте.

– Веднага се връщам – каза той и се насочи към вратата.

– Как попаднах тук? – дочу се отново гласът на момичето.

– Не си ли спомняш? – попита Таниел.

– Не – отвърна тя. Очите ѝ се разшириха и тя придържа завивката по-нагоре. – Не мога да си спомня нищо!

Таниел се приближи до нея. По лицето ѝ бяха изписани страх и безумие – същите, които бе забелязал, когато я видя за пръв път.

– Успокой се. С времето ще си спомниш. Знаеш ли как се казваш? Да започнем с това.

Тя изглежда се поуспокои малко.

– Да, помня как се казвам – каза, очевидно успокоена от този факт. – Елейзабел Крей.

– Нека тогава ти донеса нещо за ядене, мис Елейзабел, след което ще продължим разговора си.

Тя кимна отново. Трепереше и продължаваше да се поти. Таниел се изправи и излезе, затваряйки вратата зад себе си. След няколко крачки той се върна и завъртя ключа в ключалката.

ГЛАВА 3

Жена с лоша репутация

Работа на улицата

Неприятен обрат на съдбата

Мъри Улбъри бе родена под лоша звезда. Това бе единственото

възможно обяснение. Как иначе момиче от заможно семейство щеше да стигне дотам, че да стои на „Хенгманс Роу“ в студена ноемврийска вечер с лице, изписано като на кукла, и да праща въздушни целувки на минаващите таксита и коли?

Тя се чувстваше дълбоко потисната и дори малките глътки джин, които отпиваше от време на време от едно шишенце, не успяваха да я накарат да се почувства по-добре. До този момент бе имала двама клиенти, които я бяха пипали и дърпали по доста груб начин в стаята, преди да си сложат костюмите и палтата и да излязат от сградата като най-почтени джентълмени.

Поне мъглата тази вечер не бе толкова гъста, помисли си тя, хвърляйки поглед към кръчмата „Уотърсайд“, мечтаейки си да беше там вместо на студа отвън. Щеше да се зарадва дори на грубиян като онзи преди малко, защото така щеше да се качи на топло в стаята, която бе наела на горния етаж. Докато гледаше натам, двама трътлести и червендалести стари пияници излязоха, последвани от вълна от топлина, светлина и смях. Но вратата се затвори и веселбата отново бе заглушена.

– Искате ли компания, господа? – попита тя, като им намигна и се усмихна, разкривайки кафеникавите си зъби.

– О, мила госпожице – отвърна по-трезвият от двамата. – Портмонетата ни вече са празни заради демона в кръчмата.

– Точно така, демонът на име Уиски – обади се другият, пелтечейки. – Голям крадец е, крадец е пълен. Уиски, уиски. Но така ми допада.

– Вървете тогава, господа – отпрати ги Мъри, която вече не се интересуваше от безсмисленото им дърдорене. Тази вечер сякаш не я свърташе. Те се заклатушкаха нататък със смях. Тя остана отново сама в студената вечер.

Мъри бе облечена много леко. Всяка госпожица, която бе с всичкия си, щеше да се навлече с два чифта чорапогачи и няколко ризи, ако й се налагаше да излезе навън. В никакъв случай нямаше да мръзне с една тънка дантелена рокличка, шапка, шал и дантелено бельо. Дъхът ѝ излизаше под формата на пара, докато се оглеждаше първо в едната, а след това в другата посока. Наоколо нямаше жива душа. Покрай нея минаваше Темза, която стремглаво се вливаше в морето. Тя извади шишенцето от един джоб на роклята си, пийна още една глътка топъл джин и продължи да чака следващ потенциален клиент.

Със сигурност беше лоша звезда. От самата ѝ поява на този свят я преследваше лош късмет. Бе родена със седалищно раждане и майка ѝ, която бе слаба и деликатна жена, бе починала. Баща ѝ, който бе

сметнал, че жена му е умряла заради него и заради дъщеря си, бе попаднал в порочния кръг на алкохола и хазарта. Когато бе под тяхно влияние, той биеше жестоко Мъри. Това ставаше най-вече, когато същата вечер не му бе провървяло на карти, а това се случваше често. В такива моменти я караше да спи в коша за въглища. Често с него имаше и жена, която се смееше и правеше неприлични коментари. Всеки път жената беше различна. Тя си спомняше как един път, когато бе на осем години, баща ѝ я бе пребил особено жестоко. Спомняше си как се бе свила върху твърдото паянтово легло, от очите ѝ се стичаха сълзи и я болеше на повече места, отколкото можеше да брои. Спомняше си огромната сянка на баща си, която излизаше от вратата. Несъмнено отиваше да търси алкохол или проститутка, или и двете. Никога не се връщаше. Оставяше я сама. Сама заедно с огромните дългове, които бе натрупал от загуби на хазарт.

Следващите два дни не се появи. Тя бе свикнала да готви и да върши къщна работа. Можеше да се грижи за себе си. Когато на вратата се чу тропане, тя отвори в очакване да види баща си на прага. Вместо него там стоеше негов заемодател на име Скримп, заедно с още двама яки мъже. Това беше моментът, когато тя откри, че също представлява дълг. Баща ѝ я бе заложил на покер. И я беше изгубил.

Разбира се, това бе незаконно, но тя нямаше какво да стори. Сега, когато бе сираче, нямаше кой да се застъпи за нея. Бе продадена на приют за два шилинга.

Изминаха седем дълги години. Дните се нижеха бавно. Тя шиеше, докато пръстите ѝ не окапеха от болка и после още малко. Имаше дузини деца като нея, наблъскани в малък приют, където шиеха ризи срещу корички хляб и подслон. Сигурно бе направила стотици хиляди шевове. Живот на безконечен труд, пот, жегата и болката. Но това бяха най-хубавите години от живота ѝ. Причината бе една. Момче на име Кейрън.

Той идваше от Ирландия и бе с две години по-голям от нея. Спомняше си лицето му, на което винаги грееше усмивка, слабото му тяло – голо до кръста заради лятната жегата, и закачливите му очи. Но най-впечатляващ бе гласът му. Акцентът, това, че обещаваеше далечни и непостижими неща, приключения и вълнения. Работеше по покривите – бе едно от момчетата, които работеха на скрипците. Бе ловък катерач, липсата му на страх от височините бе изумителна. Тя се влюби в него и той в нея. За пръв път се чувстваше желана и необходима на друго човешко същество.

Един ден той се разболя от грип. Началникът му обаче го накара да

работи, независимо от това. Бягал по гредите, когато изведнъж почувствал замайване и паднал. Така най-прекрасната част от живота на Мъри Улбъри свърши.

Тогава тя избяга. Напусна приюта, без да знае къде да отиде, но го това да умре от глад вместо да остане там. Една мила проститутка на име Елсби я забеляза как обикаляше улиците и я взе при себе си. Точно тогава там беше и мъж, чиято работа бе да наглежда дамите на нощта – Рачет. Той видя в нея възможности и само след седмица тя вече работеше за него. Това бе преди пет години. Оттогава се занимаваше само с това.

Отекващ звук от стъпки я върна в реалността и тя осъзна, че се бе унесла. Алкохолът вече бе размътил добре мозъка ѝ и почти бе забравила за студа. Примижа, за да види кой идва и изръмжа, когато разпозна един от редовните си клиенти. Господин Уордъл. Ненавиждаше го. Той бе противно същество с много ниска хигиена – дори според нейните стандарти. Но тя се стегна и се усмихна.

– Господин Уордъл, сър! – извика тя. – На Мъри ѝ е студено и би искала да дойдеш да я стоплиш!

Господин Уордъл се приближи тежко, задъхан и потен, до нея. Той забърса челото и плешивото си теме с кърпичка.

– Съжалявам, мис Мъри. Тази вечер съм зает. Просто минавам отгук.

– Имаш нещо по-важно от твоята Мъри? Засрами се! – пошегува се тя. Той ѝ се поклонил, след което забърза напред. Явно се притесни да не го видят с нея. Много странно, помисли си тя. Все пак парите биха ѝ дошли добре, но почувства облекчение от това, че тази нощ нямаше да ѝ се наложи да прави мили очи на този гнусен мъж.

Вече бяха изминали около пет минути, откакто господин Уордъл бе отминал, а наоколо нямаше жива душа. Настроението ѝ бе мрачно, бе ѝ студено, чувстваше се отегчена, а и се страхуваше да не пипне пневмония. Точно тогава до ушите ѝ достигна шум от кола. Тя вдигна поглед: черна карета с гравирано стъпало, теглена от черен породист кон и бяла кобилка. Кочияшът седеше приведен, увит плътно в палтото си, а изпод килнатата му напред шапка излизаха облачета пара. Тя се подготви да се изпъчи и да викне, щом се приближи, но след малко реши, че няма смисъл.

Но за нейна изненада, с приближаването си каретата намали и спря. Конете запръхтяха и енергично запристъпваха от крак на крак. От ноздрите им излизаше пара. Мъри погледна кочияша с известна доза страх

от покритото му лице.

– Добър вечер, сър – каза тя тихо.

Кочияшът свали шапката си и яката си. След това ѝ се усмихна. Тя си отдыхна. Имаше приятни черти, тънки кафяви мустаци и нежни очи.

– Добър вечер, госпожице. Да не би случайно да чакате такси?

Тя се усмихна на неговото ласкателство. Съвсем очевидно бе какво точно чакаше.

– Може би чакам кочияша на таксито.

– Да, но, виждате ли, аз съм кочияш на карета, госпожице. Колко жалко!

– А този привлекателен кочияш на карета не би ли желал компанията на жена тази вечер? – попита тя, поклащайки изкусително бедрата си.

– Опасявам се, че този скромен кочияш на карета тази вечер е на работа, госпожице – каза той със съжаление. – И все пак каретата ми е празна, а на Вас сигурно Ви е студено. Не бихте ли желали да Ви закарам у дома?

– Не мога да си позволя да пътувам в такава хубава кола – каза тя.

– Безплатно е, госпожице.

– Това е много мило от Ваша страна, сър, но аз трябва... – започна тя, след което се спря. Какъв смисъл имаше да стои тук? Явно бе, че тази нощ щеше да бъде слаба. Бе се появил само един от редовните ѝ клиенти, отвратителният господин Уордъл, който също не бе пожелал услугите ѝ. Мръзнеше до смърт за нищо и освен това имаше чувството, че се разболява. Рачет нямаше как да разбере.

– Сър, предложението Ви е много мило – заяви тя. – Приемам.

– Чудесно! – каза той. – Та какво е карета без пътник и без такава красива дама като вас? Къде отиваме?

– До Арчърууд – каза тя, а кочияшът си сложи шапката и хвана юздите.

Тя се качи. Чувстваше се леко замаяна от джина. Купето на каретата бе луксозно и удобно, въпреки че не бе по-топло, отколкото навън. Тя се облегна назад, отпи от бутилката и се отпусна. Определено това бе един вид обрат на съдбата. Вероятно лошата ѝ звезда светеше малко по-слабо тази нощ.

Пътят бе учудващо приятен. Лекото клатушкане в комбинация с джина я унесе. Разстоянието до дома ѝ не бе голямо. Тя не живееше в кръчмата, не, там бе по работа. Но всички онези истории за вълци и други по-лоши неща... Толкова близо до Темза бе опасно. Беше попадала в опасни ситуации и преди, затова каретата бе по-сигурна от

ходенето пеша в Лондон през нощта.

Тя се събуди, когато каретата спря. Тогава разбра че е задрямала. Премигвайки, Мъри се изправи и се протегна, дочувайки пукота от стъпки върху чакъла. Кочияшът идваше, за да ѝ подаде ръка и да я изведе навън. Тя се почувства като истинска дама. Определено това бе щастлив обрат на събитията.

При отварянето на вратата, бузите ѝ, покрити с руж, пребледнях. От привлекателния кочияш нямаше и следа. На мястото на красивото му лице имаше маска от сиво зебло с кръпки, зашита нескопосано една към друга. На мястото на устата и очите бяха изрязани дупки, а вместо коса имаше кестенява женска перука с бретон. Устата сякаш бе застинала в смъртна гримаса и това в контраст с фризираната коса изглеждаше ужасяващо.

– Кърпеното лице! – Тя едва си пое въздух. Очите ѝ се плъзнаха по дългия нож в ръката му. Лошата звезда грееше по-силно от всякога. В този момент Мъри си пожела повече от всичко господин Уордъл да не бе имал друг ангажимент тази нощ.

ГЛАВА 4

Треската на Елейзабел Нежелан наблюдател Писмо от доктор Пайк

Елейзабел седеше в леглото, увита като пашкул – раменете и коленете ѝ бяха завити, само ръцете и главата ѝ се подаваха извън одеялото. Това беше доста детинско, но на Таниел му допаднаше, защото му напомняше как самият той бе правил същото, когато бе малък.

Тя се бе събудила с невероятен апетит, на който Таниел едва смогваше. Вече бе на третата си купа с яхния, когато Кейтлин се върна от аптеката с тинктура за треската ѝ. Аптеката бе затворена – някъде в далечината Биг Бен отмери един часа сутринта, но Кейтлин познаваше семейството, което я държеше и то винаги се отзоваваше на нейните нужди, когато тя чукаше на вратата им в толкова късен час. Докато се хранеше, Елейзабел почти не говореше, погълната от храната, която Таниел ѝ бе донесъл. Тя изпи тинктурата, без да задава въпроси или да се оплаква, трепна малко, когато лекарството премина през гърлото ѝ, след което подаде на Таниел празната купа и се почувства сита.

– Как си? – попита Таниел.

– По-добре – каза тя с лека усмивка. – Вече не ми е толкова студено. Нито пък съм така изморена.

– Искаш ли да отидем до огъня? Там е по-топло, отколкото в стаята.

Тя кимна. Блестящите ѝ очи бяха втренчени в него. Таниел ѝ помогна да се премести във всекидневната, където Кейтлин вече разпалваше огъня. Все още увито в одеялото, момичето седна със скръстени крака на един от столовете. Светлината от танцуващите пламъци се отразяваше върху капчиците по влажната ѝ кожа. Стаята се стопли бързо и се изпълни с усещане за уют. Таниел ѝ донесе бренди. Наля и на себе си и Кейтлин, придърпа един стол и седна до нея.

– Най-добре да излизам на лов – обади се Кейтлин. – Двама покривни катерачи са били забелязани в Кенсингтън, един адвокат е обявил награда за тях. Трябва да стигна там, преди за това да е чул някой друг.

– Късмет – пожела ѝ Таниел. – И внимавай с опашките им.

– Не те ли научих аз на това? – засмя се Кейтлин на излизане.

– Вие сте ловци? В Лондон? – попита Елейзабел с видим интерес, докато отпиваше от брендите си.

– Ние сме ловци на вештици, мис – обясни Таниел.

– О! – каза тя с особен тон в гласа. След това го погледна. Светлината от огъня подчертаваше фините ѝ, бебешки черти дори изпод разрошената ѝ коса и жълтеникавия оттенък, причинен от треската. – Ти беше много мил с мен – добави, играейки със сребърна гривна на китката си.

Таниел се изчерви и се обърна към огъня, за да прикрие червенината по бузите си. Отпи глътка от питието си.

– Просто сторих каквото всеки друг джентълмен би направил – отвърна той. Последва кратко мълчание, през което той чуваше туптенето на сърцето си.

– Защо не мога да си спомня? – запита тя тихо.

– Вероятно треската замъглява мозъка ти – предположи Таниел. – Щом тя отmine, ще изчезне и объркването ти.

– Надявам се – каза тя. Намръщи се, като че се опитваше да си спомни нещо, което обаче ѝ убягваше. – Помня... някакви откъслечни неща. Помня лицата на родителите си. Но не и къде живеея. Познавам този град – улиците и алеите... защо тогава не си спомням къде живеея?

– Ще си спомниш – увери я Таниел. – Междувременно оставих кофи с топла вода, ако искаш да се изкъпеш.

Елейзабел вдигна кичур от рошавата си руса коса и го огледа отблизо. След това огледа и дланите си. На лицето ѝ се изписа разбиране – бе осъзнала, че е мръсна. До този момент тя нямаше никаква представа за това, че бе мръсна. Не, че бе много мръсна.

– Каж ми – каза тя със студен глас. – Каж ми къде ме намери.

Таниел ѝ разказа, като през това време се опита да прецени що за човек седеше пред него. Момичето стоеше превито, трескаво и леко трепереше. Със сигурност бе странно. Той започна да се чуди. Откъде идваше, какви бяха родителите ѝ, как бе израснала? Дали не бе като него – самотна и различна? Или пък имаше щастлив дом с много приятели и живот, изпълнен със смях?

Докато размишляваше, той мислено отбелязваше някои нейни особености. Например роклята ѝ. Бе изпокъсана и кална, но без съмнение не бе от най-евтините. На китката и врата ѝ висяха сребърни верижки, които не бяха нещо особено, но със сигурност обикновена прислужница или пък момиче от приют не можеше да си ги позволи. Въпреки болнавия си вид, не изглеждаше така, сякаш постоянно ѝ бе липсвала храна. Нямаше въшки в косата. Гласът ѝ също: произнасяше гласните отчетливо, думите – ясно. Явно бе получила добро възпитание или бе ходила на уроци по произношение.

Когато свърши с разказа си, тя остана мълчалива за момент.

– Трябва да се изкъпя – каза след това. Както бе обещал Таниел, в банята тя намери три кофи с гореща вода и една със студена. Хладният въздух бе изпълнен с пара и малкото прозорче на стената бе запотено, а по покритите с тъмнозелени плочки стени се стичаха вадички. До една от тях имаше вана, а на друга бе закачено огледало в цял ръст. То също бе замъглено и по него се стичаха капки вода. Имаше и маса, на която бяха поставени различни мехлеми и масла, както и, за нейна изненада, грижливо сгънати чисти дрехи. Тя ги разгледа и видя, че се състояха от перленосиня рокля, няколко шноли за коса, чорапогачи и обувки. Вероятно бяха на майката на Таниел, предположи тя и за кратко се запита кога ли щеше най-после да се види с жената в къщата, за да ѝ благодари. Приближи се към огледалото и го забърса, това обаче не помогна, затова намери един сапун, топна го в студената вода и натърка ръцете си с него. Когато отново се опита да избърше огледалото, парата се махна. Взе една кърпа и изми лицето си със сапун и вода. Да, това лице ѝ беше познато. Това поне бе добре – не бе непозната сама на себе си. След това свали мръсната и изпокъсана рокля и се огледа. Тялото също ѝ бе познато – всяка извивка, бенка и луничка. Тя се завъртя и отново

погледна отражението си през рамо. И тогава сърцето ѝ подскочи. Там имаше нещо, което не си спомняше. Присъствието му ѝ беше чуждо, непознато и застрашително. Татуировка, кръгла татуировка в основата на гърба. Тя я огледа продължително. Бе трудно да се каже какво точно изобразяваше. Стилизиран образ на същество с много пипала, представено триизмерно, със синьо и черно мастило. Видът му предизвика безпокойство у нея. Не искаше да го има на тялото си, сякаш кожата около него желаше да се отдръпне настрана. Образът като че ли говореше на подсъзнанието ѝ и предизвикваше чувство на ужас у нея.

Тя потрепери и извърна поглед от него. Присъствието му върху тялото ѝ я караше да се срамува. Не бе благоприлично да има каквато и да било татуировка и то точно там. Не бе в състояние да си спомни обстоятелствата около поставянето ѝ, но не бе сигурна дали искаше да знае какви са били.

Тя напълни ваната, но я направи малко по-топла в бързината да се изкъпе. Щом се наведе напред, кръвта се качи в главата ѝ и тя усети замаяване. Внимателно, Елейзабел. Все още си слаба.

Но от какво. Дали слабостта ѝ по някакъв начин не бе свързана с пристъпите ѝ на лудост и амнезията? И с отвратителните кошмари дока-то спеше, които си спомняше съвсем смътно?

Тя се разплака съвсем тихо. Какво ѝ ставаше? Коя беше, тя? Коя бе Елейзабел Крей?

Не можеше да види единственото прозорче горе вдясно, без да се повдигне. Но така или иначе нямаше нищо за гледане, тъй като банята бе на горния етаж и отвън бе тъмно. А и освен това прозорецът се бе запотил от топлината. Затова тя не забеляза как по него се появява един отпечатък – разтворена ръка, лепната на стъклото отвън, която премахваше запотеното отвътре при допира си. И въпреки че отвън нямаше нищо, видимо за човешките очи, до ръката постепенно се появи още един отпечатък във формата на челюст и вежда – сякаш някакво лице се бе залепило за прозореца и гледаше надолу към ваната.

Когато Елейзабел слезе долу, изкъпана и облечена, сресана и спретнатата, Таниел си глътна езика. Пред очите му стоеше момиче, което нямаше нищо общо с онова, което бе довел вкъщи преди две вечери. Онова бе изпито, изтощено, мръсно, с поглед на изплашено животно. Момичето, което стоеше пред него в този момент, приличаше на кукла – с гладки и съвършени черти като на дете и светлозелени очи с ясен поглед. Русата ѝ коса, която преди това бе заплетена и разрошена, сега бе

измита, сресана и хваната с шноли така, че падаше свободно върху раменете ѝ на вълни с цвят на пшеница. Носеше перленосинята рокля, която ѝ бе оставил в банята. Бе точно нейният размер.

Той се изправи, приглади косата си назад и ниско се поклони.

– Госпожице – обърна се той към нея, – нямах ни най-малка представа, че под цялата тази мръсотия се крие принцеса.

Тя се засмя леко и се изчерви.

– А пък аз нямах представа, че зад джентълмена се крие разбойник.

– Отдавате ми твърде голяма чест – каза той. – Как си?

– Сега се чувствам по-добре – отвърна тя. – Мисля, че треската преминава.

Гласът ѝ все още беше слаб, но това не променяше усещането за огромната промяна. Таниел забеляза, ме погледът му се спираше на нея по-често, отколкото трябваше.

– Искаш ли да седнеш? – попита той.

Тя поклати глава.

– Изморена съм. Трябва да си почина, поне така мисля. Просто дойдох... да ти благодаря. Затова че се грижиш за мен.

– Радвам се, че те намерих, преди да пострадаш – каза той.

– Тази рокля... на майка ти ли е?

– Беше – отвърна той. – Но нея вече я няма, баща ми също. Както и всичко значимо.

Тя се натъжи от думите му.

– Някои значими неща траят цял живот.

Огнят изпука. Таниел погледна към нея през рамо с особено изражение.

– Тук ти си мой гост, мис Елейзабел, докато се оправиш. Искам да приемеш тази къща като свой дом.

Тя се усмихна.

– Ще открием родителите ти – обеща ѝ той.

Но незнайно защо Елейзабел не почувства нищо при тези думи.

– Лека нощ – каза тя и се отдалечи.

Събуди се с вик. Обгръщаше я тъмнина. Пулсът ѝ препускаше, а челото и гърбът ѝ бяха плувнали в пот. Огледа се наоколо, обхваната от паника, без да знае къде се намира. Знаеше само, че я преследваше едно огромно, тъмно и невидимо нещо, което пишеше, стенеше и я искаше. Тогава тя се върна към реалността, което ѝ подейства успокояващо. Започна да подрежда пъзела на мислите си.

Намираше се в спалнята на Таниел. Беше нощ. Бе заспала и това бе само сън. Кошмар, ужасяващ кошмар. Но това бе всичко. Пое си дълбоко въздух и се опита да се успокои.

В стаята бе студено и тъмно. Тя слушаше как сърцето ѝ постепенно се връща към нормалния си ритъм. Черните железни улични лампи светеха през прозореца и образуваха неясни жълтеникави фигури по дървения под. През нощта стаята изглеждаше някак по-голяма, като че ли стените дишаха. Един от талисманите, висящ от покрива, издаваше звук, докато се местеше. *Забравих да попитам за тях*, помисли си тя изтощено, щом и последните неприятни усещания от кошмара се изпариха и бяха изместени от умора. За пръв път бе забелязала талисманите на връщане от банята. Изглеждаха като неща, които не се вписваха в обстановката. Стаята бе спретната и подредена; имаше скрин, тоалетка с гребен и стара книга върху нея, легло, лакиран дървен под и килим. Нямаше много украси. Нищо не издаваше повече за характера му, беше просто обикновена стая.

Само талисманите... те бяха интересни. Над прозореца висеше лисича опашка, за която бе завързана стъкленица, пълна с нещо, увита с дълга връв от дървени мъниста със странна миризма. Под леглото си бе намерила намотка с въже, но преплетените конци бяха боядисани в червено, бяло и кехлибарено и по него бяха навързани малки звънчета. Точно под вратата бяха изрисувани малки символи с някаква черно-пепелива боя. Над леглото ѝ висеше още една декорация от различни метали с малки звънчета.

Тя отмести одеялата настрани и се завъртя. Усети хладината от допира на нощницата по кожата си. Беше от мека виолетова коприна, елегантна и луксозна, и ѝ бе точно по мярка. Намери я оставена на леглото си същата вечер. Вероятно бе на майката на Таниел, помисли си тя, и се натъжи.

Точно тогава забеляза, че от треската вече нямаше и следа. Седна на леглото, за да провери дали отново ще усети замайване. Не. Чаршафите все още носеха мирис на болест, острата миризма на трескава пот, но вече се чувстваше добре. *Поне за това съм благодарна*, каза си тя и легна отново.

Заслуша се в скърцането на дъските и улуките. Изведнъж бе завладяна от усещането за огромна, непосилна самота. Не точно заради момента, не просто, защото къщата бе празна, а заради чувството, че налегналата я самота щеше да се настани трайно в съзнанието ѝ. Тя се носеше по течението, без да има пристан, който да може да нарече свой

дом. Усети как стомахът ѝ се сви и ѝ се доплака. Може би бе заспала. А може би не. Трудно бе да се каже. Носейки се по ръба между осъзнаването и несъзнателното, тя не знаеше дали просто леко се бе унесла, или бе заспала дълбоко, преди очите ѝ отново да се отворят широко. Внезапно бе обхваната от паника. На тавана имаше нещо.

Сърцето ѝ препускаше неудържимо. В стаята бе притъмняло, бе сигурна в това, сенките се сгъстяваха, докато не закриха светлината, температурата се бе понижила дотолкова, че от устата ѝ започна да излиза пара. Но дори в мрака тя успяваше да забележи една по-тъмна сянка, нещо голямо, което стоеше в долната част на леглото ѝ и се бе надвесило над нея, подпряно на тавана; застинала сянка, от която струеше зло. Бе много високо, неопределено, лишено от лице, силно осезаемо присъствие, което я накара да се вкамени от страх.

Там няма нищо! – крещеше разумната част от разсъдъка ѝ яростно на вледеняващата паника, която я бе обхванала. *Това не е нищо друго, освен сянка, нищо повече от една сянка!*

Но то беше там и от него струеше силно зло, толкова силно, че ѝ се стори, че се задушава. Нещо, което нямаше никакви очертания или форма и въпреки това тя чувстваше смразяващия му поглед върху себе си.

Почти машинално протегна ръка към кибрита на масичката до леглото, който бе оставен за палене на газената лампа. Не смееше да извърне поглед от мрачната сянка над себе си, защото се страхуваше, че в същия момент щеше да се спусне към нея и тя...

Драсването и изсъскването на клечката разпръсна вцепенението и малкото пламъче прогони мрака. С треперещи ръце тя вдигна стъклото на газената лампа и доближи клечката до фитилчето, след което взе лампата, без да връща стъклото на място, и я вдигна нагоре.

Там нямаше нищо.

Тя седна на леглото задъхана. Изчезнало ли беше? Или там през цялото време не бе имало нищо? Само преди малко бе толкова сигурна...

Тя се измъкна от леглото. Кожата ѝ под тънката копринена нощница настръхна от студа. Постави стъклото на лампата, за да увеличи светлината, усили я до пълна яркост и тръгна да огледа стаята. Погледна зад скрина, под леглото и накрая за по-сигурно завъртя ключа в ключалката.

Просто халюцинации от треската, каза си тя. Това трябваше да е причината. Вероятно още не съм се възстановила напълно, както си мислех. Мушна се обратно в леглото и постави лампата на масичката до себе си. Известно време лежа будна, втрънена в тавана, откъдето се бе появило нещото.

Нещо ми се е случило, помисли си тя. Нещо се е случило и затова не мога да си спомня и затова бях болна и затова имах пристъпни на лудост. Но вече се оправям. Оправям се.

Изведнъж почувства, че се държи глупаво, вдигна стъклото на лампата и изгаси пламъчето. Тъмнината отново се настани в стаята. Тя наблюдаваше тавана, но там виждаше единствено бяла мазилка. Постепенно започна отново да се унася. Стълбите изскърцаха – леко и продължително.

Тя отново се събуди. Очите ѝ се взираха в мрака, изпълнени със страх. Това не бе естествен звук на нощта. Нито бе дрънчене на изстудяващи се тръби, нито изскърцване на дъски. До нея отново достигна скърцане. Някой се качваше нагоре. Отне ѝ няколко секунди, за да стигне до това прозрение, през които нещото бе изкачило още две стъпала. Тези стъпки се приближаваха към нея съвсем целенасочено, в тях имаше нещо неестествено. Обзе я ужасяващо предчувствие и усещане за беззащитност.

Това е Таниел, Таниел или Кейтлин. Един от двамата. Няма защо да се паникьосваш толкова.

Но някъде вътре в нея, дълбоко и инстинктивно, се бе загнездило чувството, че този някой или нещо идваше за нея.

В стаята бе станало още по-студено и тъмнината се бе съгъстила. Тя придърпа одеялото към брадичката си и се изтласка назад, облягайки се на горната дъска на леглото. Започна да обхожда стаята с поглед, търсейки нещо, което можеше да ѝ послужи като оръжие.

Тоалетката!

Там имаше чекмеджета, в някое от тях трябваше да има нож за писма. Но тя бе като вцепенена. Не можеше да напусне леглото, където се чувстваше сигурна, и да прекоси стаята, за да го потърси.

Неканеният гост вече бе достигнал коридора и тя чак сега осъзна защо стъпките ѝ се бяха сторили неестествени. Бяха на нещо мокро. И то не като стъпки от мокри ботуши, а тихото шляпане на нещо като перки или ципести крака. Бяха придружени от тежко хрипливо дишане – като на стар, много стар човек.

Като че ли точно този звук я изтръгна от вцепенението, което я бе приковало към леглото. Тя отметна одеялото и стъпи на килима. Не смееше да светне лампата, за да не покаже на натрапника къде се намира. Оставаше ѝ поне да се надява, че той не знае, че е вътре. Прекоси стаята съвсем тихо, полагайки всички усилия да не вдига шум. Точно срещу нея вървеше мрачната ѝ сянка, отражение в огледалото на стената. Тя се

учуди на това колко нормално изглеждаше, докато в същото време вътрешно бе скована от ужас.

Шляпането се приближи бавно. До нея достигна и звукът от влаченето на нещо тежко. Елейзабел погледна уплашено към вратата, предтавяйки си как нещото отвън вече започваше да я отваря. После дръпна едно от чекмеджетата на тоалетката толкова тихо, колкото можеше.

Беше заключено. С треперещи ръце опита със следващото, но в бързината то изскърца с оглушителен звук, който отекна в тъмнината.

Стъпките спряха. За Елейзабел тишината бе още по-мъчителна от тяхното приближаване. Въздухът се пропи от мириса на сол. Тя дори я усети по устните и езика си. Сега в стаята бе много студено, толкова, че тя започна да се тресе неудържимо. От устата ѝ излизаше пара.

Като в студентите и мрачни морски дълбини, помисли си. Тогава усети как влагата започна да се лепи по тялото ѝ, мокрейки нощницата ѝ, прилепвайки и сплъстявайки косата към лицето ѝ под формата на влажни и лепкави пипала. Вече се тресеше с всичка сила. Успя да погледне надолу към вътрешността на чекмеджето. Там имаше нож, но не за писма, а с ве-образно острие.

Нещо се блъсна във вратата. Елейзабел изкрещя, грабна ножа и коленичи срещу вратата. Блъскането се повтори, като този път се разклати и касата на вратата. Елейзабел изписка отново, като заглуши непоносимия звук.

Но как Таниел не бе усетил тази шумотва и не се беше събудил?

Ако това пред вратата не бе самият той.

Последва тишина. Елейзабел се бе втренчила във вратата с широко отворени очи, задъхваше се, трепереше и стискаше ножа пред себе си в отчаян опит да се защити от онова, което щеше да се появи. Кожата ѝ бе лепкава, а косата ѝ се бе сплъстила. Ключът започна бавно да се завърта. Обзета от ужас, Елейзабел се бе втренчила в ключалката, където ключът се въртеше милиметър по милиметър, приближавайки я до момента, когато между нея и нещото отвън нямаше да остане никаква преграда. Не можеше дори да мръдне от мястото си. Щракването на ключалката прозвуча като изстрел.

Вратата бавно започна да се отваря, разкривайки десетина сантиметра пълен, непрогледен мрак. Съвършена тишина.

Когато на сутринта Кейтлин се върна от лов, бе цялата изподраскана, но като че ли не бе пострадала сериозно. Нощта бе безуспешна. Покривните катерачи бяха изчезнали още преди тя да пристигне, а през

останалото време тя ги бе търсила, но така и не ги бе настигнала. Откри Таниел да седи в едно от креслата с чаша бренди в ръка.

– Добро утро – поздрави го тя жизнерадостно, и седна до него. Той сипа още едно бренди и и го предложи.

– Таниел, много си мил – каза тя.

– Има развитие на нещата – заяви той.

Кейтлин се изправи на стола.

– Тази сутрин чух Елейзабел да крещи. Когато отидох бе почти по-дивяла от страх и бръщолевеше странни неща. Отне ми цял час да я успокоя и да ми разкаже какво се е случило.

– И какво ти каза? – попита Кейтлин.

Той ѝ разказа за преживяното от Елейзабел през нощта и натрапника в коридора.

– После ѝ дадох успокоително. Сега спи от известно време.

– И ти не си чул нищо преди това? – попита го тя.

– Не – отвърна той. – Какво мислиш за тази история?

Кейтлин не отговори веднага. Разклати чашата с брендите, за да го затопли.

– Склонна съм да мисля, че е луда – каза тя най-после.

Таниел също замълча за известно време. Огънят и светлината отвън придаваха застиналост на чертите му.

– Ти ѝ вярваш – заяви Кейтлин и гласът ѝ отекна в чашата, докато отпиваше от брендите.

– Просто начинът, по който ми го описа... – каза той замислено. – Не може просто да си го измисли. Това е било дрог, сигурен съм.

– Но това е описание на дрог като по учебник – възрази Кейтлин. – Точно затова се съмнявам в думите ѝ. Може би го е прочела някъде. Ние не знаем нищо за миналото ѝ, помисли за това. Още повече, че в цялата история има само две потвърдени срещи с Издадения народ.

– Опитвам се да проследя фактите, – каза Таниел, като стана и започна да кръстосва стаята, която ставаше все по-светла с изгряването на слънцето. – Беше влажно. Стражите, които беше изрисувала по рамката на вратата, бяха пипани. Бяха разкривени и разхвърляни. Нещо е пробвало да премине със сила барьерата.

– Или пък някой ги е изтрил и е надраскал нови – каза Кейтлин.

– Не е изключено. Виж, Таниел, тя е просто едно изгубено момиче. На кого му е притрябвало да изпраща дрог след нея? Знаеш ли колко трудно е да привлечеш един от тях?

Таниел се облегна на прозореца, а светлината, проникваща отвън,

озари гърба и раменете му и хвърли сянка върху лицето му. Кейтлин въздъхна и стана с ръце в джобовете, като се изправи пред бившия си ученик.

– Знам, че ти се иска да е нормална – каза тя. – Наистина тази работа те среща с много малко хора – навън си през нощта, ловуваш. Не можеш да си сам, Таниел. Ти си на седемнайсет. Хората се нуждаят от приятели.

– Но ти си ми приятелка – отвърна Таниел.

– Аз не се броя – каза тя и разроши косата му. – Аз бях преди всичко твоя учителка. А и съм твърде стара за теб. – Тя вдигна рамене. – Просто ти давам съвет, Таниел. Трябва да си напълно сигурен в нея, преди да започнеш да възлагаш надежди. Познавам те добре. Смяташ да я задържиш.

Внезапно Таниел се засмя.

– Да я задържа ли? Къде ще я сложа? Все някога искам да спя в собственото си легло. – За момент той сякаш щеше да продължи, но след това придоби унило изражение и извади едно писмо от джоба си. – Пристигна преди час – каза той и го подаде на Кейтлин. След това излезе от стаята и затвори вратата зад себе си съвсем леко.

Кейтлин разгледа писмото, обръщайки внимание на подателя. Беше от доктор Пайк, от „Редфорд Ейкърс“.

Уважаеми господине,

Надявам се писмото ми да ви заварва в добро здраве. Във връзка с посещението ви и момичето, което сте открили в Стария квартал, направих запитвания до мои колеги от два други приюта в Лондон. Изглежда доктор Харт от „Крокърли Грейндж“ наскоро е станал жертва на пожар в едно от крилата на заведението си, в резултат, на който няколко от пациентите му са загинали. По време на пожара горният етаж на крилото е бил съборен, разрушил е външната стена и някои от пациентите са избягали от огнените езици. Трима от тях все още са в неизвестност, две момчета и едно момиче. Това момиче, чието име е Елейзабел Крей, е на възраст около седемнадесет или осемнадесет години и, уви, не отговаря на описанието на откритото от Вас, тъй като има светлоруса коса и зелени очи. За съжаление, това е единственото сведение за липсващ пациент в областта на Лондон, с което успях да се сдобия. Опасявам се, че не мога да ви бъда от помощ. Моля, уведомете ме за това как върви вашето разследване.

Ваш доктор Мамън Пайк

Кейтлин препрочете писмото два пъти, преди да го сгъне грижливо и да го пхне обратно в плика. Усети как нещо натежа в гърдите ѝ.

– О, Таниел – каза тя жалостиво.

Телефонът в коридора иззвъня.

ГЛАВА 5

Надбягване с времето

Мейкрафт

Таниел получава втори шанс

– Насам! – извика един глас. Кейтлин и Таниел се втурнаха покрай уплашената прислужница и се качиха нагоре по стълбите, откъде бе дошъл писъкът. Това бе просторна къща в Кенсингтън, отдалечена от улицата с три широки стъпала, оградени от черни железни первази, откъдето се стигаше до високата зелена входна врата. Младата жена, която им бе отворила вратата, ги последва нагоре, а черно-бялата ѝ престилка се мяташе около глезените ѝ.

– Надясно! – извика тя след тях. – В кабинета на господаря!

Кейтлин отвори вратата с трясък и двамата с Таниел се втурнаха вътре. Стаята бе слабо осветена от газени лампи, окачени по стените, и малка камина, предназначена да отблъсне ноемврийския студ. По земята се търкаляха преобърнати фини гравирани дъбови столове и няколко книги, паднали на пода от лавиците по стените, с подгънати и намачкани страници. В основата на една от лавиците мъж и жена бяха коленичили над една просната възник фигура. Жената държеше дете, което плачеше с всичка сила.

– Махнете се от него! – викна Кейтлин при влизането си в стаята, в резултат, на което и мъжът, и жената подскочиха, а бебето заплака още по-силно.

– Бенет! Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – изръмжа мъжът, щом се обърна. Таниел го позна веднага. Това бе Реджилен Мейкрафт, главен инспектор към „Чийпсайд Пийлърс“. Той бе висок и едър мъж, със строги побеляващи червеникави мустаци и оредяваща коса в същия цвят. Бе облечен с дебел износен балтон в бежов и също поизбелял цвят. Жената изглеждаше също толкова шокирана.

– Но това е моят съпруг – възпротиви се тя с отслабнал глас, като

сочеше мъжа на пода.

– Не за дълго, госпожо – каза Кейтлин и клекна на мястото, където те бяха стояли досега. – И ако реши да захапе или одере един от двамата ви, вие също ще го последвате.

Таниел клекна до нея, а жената и Мейкрафт се отдалечиха на няколко крачки до мястото, където стоеше уплашената прислужница. Мъжът пред тях бе млад и силен. Имаше руса коса и квадратна челюст. Лежеше на земята, пръстите му пулсираха, превръщайки се в животински нокти, а лицето и дрехите му бяха пропити от миришеща на кисело пот. Беше пребледнял. Цветът на лицето му бе като брашно, а вените от двете страни на врата му се бяха издули. Дишаше тежко и на пресекулки, подобно на ранен заек или мишка в челюстите на котка.

– Очите му се обърнаха – каза тихо Таниел. Кейтлин кимна. Очите на мъжа действително бяха придобили цвят на тъмен мед, а зениците му бяха във формата на хоризонтално обърнат пясъчен часовник. Кейтлин бутна нагоре горната му устна, разкривайки остри като бръснач зъби и посивели венци. Очите проследиха движението ѝ, но притежателят им изглеждаше твърде слаб, за да помръдне. Кейтлин се обърна към жената.

– Вие ли ни повикахте?

– Хети се обади – отвърна тя, галейки вресящото бебе по главата и сочейки прислужницата. – Но аз открих Джонатън. Той каза... бил чул някакъв звук в детската стая и отишъл да провери какво става. Там имало някой... или нещо. Той успял да го пребори, намушкал го, мисля, с нож, но после то скочило през прозореца и избягало. Когато го открих, на ръката му имаше рана от ухапване. Обадохме се на полицията, но още преди инспектор Мейкрафт да дойде, той изпадна в това състояние.

Таниел хвърли поглед към жената. Това явно бе госпожа Търнър, защото когато бяха получили обаждането от Хети, им бе съобщено, че ги очакваха в дома на Търнър. Спокойствието, което излъчваше, бе необичайно за случая: съпругът ѝ лежеше ранен на земята, а детето ѝ замалко да бъде отвлечено. Очевидно дори и това не бе в състояние да пречупи аристократичната ѝ осанка – изглеждаше съвсем леко притеснена.

– Бил е ухапан от крейдълджак – заключи Таниел. – Преди две вечери срещнах може би същото това същество. Занесете бебето долу и нека някой го наглежда до настъпването на сутринта. Колко време е изминало от случилото се?

– Час или вероятно малко повече – каза тя, предавайки ревящото

бебе на прислужницата. – Прави каквото казва той, Хети. – Хети изглежда остана изумена от това, че господарката ѝ приемаше заповеди от седемнадесетгодишно момче, но изпълни нареждането и изведе бебето от кабинета. Кейтлин изруга под носа си и припряно отвори една чанта, която бе донесла със себе си.

– Какво става, Бенет? – настоя Мейкрафт, който изглежда се почувства смутен от това, че в случая бе излишен.

Кейтлин махна пренебрежително с ръка, като че прогони муха. Таниел се изправи и погледна главния инспектор право в очите.

– Бил е ухапан от крейдълджак преди повече от час. Това означава, че ако не изпълним Ритуала незабавно, той ще се превърне в един от тях. Дори вече може да е прекалено късно.

Госпожа Търнър изглеждаше ужасена.

– А след това? – попита Мейкрафт. – Ако е твърде късно?

Таниел замълча, но студеният му поглед казваше всичко.

Госпожа Търнър произнесе едно, „О!“ зад дланите, които бе поставила върху устата си.

– Таниел! – викна Кейтлин и му подаде един метален инструмент, наподобяващ клещи. – Отвори му устата!

Таниел изпълни нареждането, без да се колебае дори за секунда. Когато се занимаваше с вештици, ставаше различен човек. Съзнанието му бе съвършено ясно – без капчица съмнение или колебание. Хората изпитваха уважение към ловците на вештици, макар и млади като него, заради силата и самоувереността им. Все пак той бе син на една легенда. И имаше върху какво още да поработи.

Преди изнемощелият Джонатън Търнър да разбере какво се случва, Таниел бе пхнал клещите от едната страна на устата му и я бе отворил с непоколебима сила – като че ли си имаше работа с животно, а не с човек. Той се дръпна и се опита да се измъкне, но Таниел бе пхнал клещите така, че за него бе по-болезнено да се противи. Кейтлин бе отворила едно шишенце с гъста прозрачна течност към скоростта на светлината и изсипа съдържанието ѝ направо в гърлото на проснатия на пода мъж. Джонатън се задави и инстинктивно погълна течността.

– Вие двамата! Хванете му ръцете! – заповяда тя, без да откъсва очи от нещото под нея, което бе започнало да се извива и мята, притиснато от клещите на Таниел в желязна хватка.

Мейкрафт хвана едната му китка и я притисна, но след като се убеди, че жената нямаше намерение да направи същото, ловко затисна и другата.

Кейтлин се пресегна над инспектора, който бе застанал на пътя ѝ, и взе от чантата си още един инструмент. Това бе тънък обръч стомана, покрит със злато. По средата имаше панта, а от едната страна – малък катинар. Таниел притисна главата на Джонатън с клещите към земята и Кейтлин постави обръча около врата му, затваряйки катинара.

– Много е стегнат – каза Таниел, забелязвайки колко дълбоко се впи в кожата му. Джонатън имаше много дебел врат, въпреки че бе започнал да се смалява пред очите им.

– Нямаме време – отбеляза Кейтлин рязко. – Мейкрафт, нека Таниел хване една от китките му. Разпънете го.

Таниел пусна клещите и почти мигновено Джонатън се опита да захапе пръстите му като бясно куче. Той беше очаквал това, но Мейкрафт подскочи, пускайки едната от китките му. Таниел я хвана светкавично, удари я в земята и коленичи. Джонатън бе като разпънат на пода – с разперени ръце и с Кейтлин, седяща на краката му. Той се мятеше като полудял във всички посоки, но не успяваше да достигне нито един от тях, за да го ухапе. Госпожа Търнър хленчеше отстрани.

– Ако не искаш да се озовеш в същото положение, Мейкрафт, опитай се да бъдеш малко по-внимателен – каза Кейтлин. Инспекторът не се почувства добре от забележката, но не каза нищо.

Тъй като ръцете на Таниел вече бяха свободни, той извади от чантата си съд с гъста и неприятна свинска кръв и една изцапана четка с гъсти косми и ги подаде на Кейтлин. Тя разкъса ризата на онова, което започваше да прилича все по-малко и по-малко на Джонатън Търнър, и под нея, на мястото на силното му и мускулесто тяло, се откри слаб и измършавял гръден кош. Кожата му бе пожълтяла като пергамент.

Таниел поклати глава. Вероятно вече бе твърде късно за този мъж. Той наблюдаваше как Кейтлин се зае да рисува Страж на гърдите му. Кървавите линии, които оставяше четката, започнаха да оформят символ в извита и странна форма, осеяна с къси ивици. Както повечето Стражи, в него имаше някаква нередност – като че формата му противостоеше на законите на тригонометрията; очите на хората, които го наблюдаваха твърде дълго, започваха да смъдят и онези, които не бяха свикнали с ефекта от него, можеха да получат главоболие. Докато Кейтлин привършваше рисунката, присъстващите в стаята почувстваха някакво особено притеглящо усещане като че се навеждаха към Стража и губеха равновесие. С нанасянето на последната линия това чувство изчезна, връщайки ги обратно в реалността. Внезапно Джонатън бе застанал мирно – само очите му се въртяха отчаяно във всички посоки.

– Вече можеш да го пуснеш – каза Таниел на Мейкрафт. Главният инспектор пушна ръката му бавно. Таниел стори същото. Кейтлин вече ровеше в чантата за нещо друго.

– Какво му направихте? – попита госпожа Търнър с нисък глас.

– Поставен е под Стража – обясни Таниел. – Не може да мърда. Сега можем да извършим Ритуала, за да прогоним крейдълджак от него.

– Аз ще се заема, Таниел – каза Кейтлин, взе едно парче червен во сък и начерта осмоъгълник на пода около тялото на Джонатън. – Жената каза, че Джонатън е ранил нещото, това означава, че в детската стая трябва да има кръв. Отиди там с Мейкрафт и я открий. Няма да му позволя да пробва това с още едно бебе.

Таниел извади пистолет, отвори барабана, за да провери дали е зареден, и го затвори отново.

– С удоволствие – заяви той.

Мейкрафт трябваше да признае, че бе впечатлен. Момчето със сигурност знаеше какво прави. Но сякаш старанието, което полагаше, бе малко смразяващо. Ловците на вештици го изнервиха, въпреки че предпочиташе да го изядат жив, преди да си го признае.

На Таниел не му отне много време да открие кръвта на вештица по пода на детската стая. Легълцето бе обърнато, а прозорецът зееше, пропускайки студения нощен вятър. В стаята бе проникнала мъгла. На пода имаше няколко тъмночервени петна, които бяха започнали да се просмукват в дървото. Таниел се приближи до едно от тях, топна пръста си вътре и го опита, изплю и отиде до следващото. Това също го опита и изплю, но придоби доволно изражение.

– Кръвта на вештиците има различен вкус – обясни той в отговор на недоумяващия поглед на Мейкрафт. – По-водниста е. С по-металически привкус.

Той набързо събра малко от нея в едно шишенце, което извади от джоба на дългото си палто. Продължи да се взира в него, докато колата на Мейкрафт ги носеше по улиците на Лондон към Темза. Мейкрафт наблюдаваше с видим интерес как не отделя очи от него и в същото време го пази да не се разлее при клатушкането на колата. Представляваше колба, обвита с мрежа от златни нишки, които я предпазваха и в същото време позволяваха да се види какво има вътре. Висеше от единична сфера с помощта на тройна верига, излизаща от горната ѝ част. На дъното на шишенцето, което Таниел държеше в дланта си, бе събраната кръв на крейдълджак.

– За какво бе всичко това преди малко? – попита Мейкрафт.

Таниел отговори, като извади едно шишенце, пълно със сяра, което бе използвал и при последната си среща с крейдълджак.

– Крейдълджак не е нещо, което се вижда на пръв поглед. На пръв поглед виждаме онова, което е останало от бедното същество, което е обсебил. Нямам представа как изглежда, преди да приеме тялото на по-редната си жертва, а и никой досега не го е виждал поне доколкото ми е известно. – Той погледна към Мейкрафт, за да провери дали следеше мисълта му. – Имат някаква особена връзка със сярата. Привличат я, но те самите я мразят. Точно това изсипа Кейтлин в гърлото на Търнър.

Очите на Мейкрафт се разшириха.

– Сяра. Но тя е...

– Отровна – довърши Таниел вместо него, капна няколко капки от нея в кръвта на крейдълджак и смени шишенцето. – Не и в тези количества. Хората пият хапчета със сяра, за да се лекуват, нали така?

– А златният нашийник?

– Крейдълджак мразят допира със златото. То забавя процеса на трансформацията.

– Как? – настоя Мейкрафт почти ядосан, че му се налагаше да признае невежеството си.

Таниел отново затвори шишенцето и го закачи на веригата.

– Кой знае? – каза той.

– Ти не знаеш! – учуди се Мейкрафт.

Таниел го погледна и отметна русата си коса назад с една ръка.

– Вештиците не следват правилата на науката, сър. Законите, които се отнасят до земните неща, не ги засягат.

– Но това е абсурдно! – възкликна Мейкрафт.

– За съжаление не е – каза Таниел. Той лекичко поклащаше сферата в долната част на веригата, описвайки малки кръгове с нея. – Ловът на вештици не е наука – по-скоро е деветдесет процента налучкване и десет процента суеверия. Чудиш се защо вештиците ни прогонват от собствения ни град? Просто защото ни отне твърде много време да се научим как да ги побеждаваме. Проби и грешки, сър. А всяка грешка води още един ловец на вештици на среща със смъртта. А – каза той, прекъсвайки обяснението си, – ето един такъв случай, инспектор Мейкрафт.

Сферата бе започнала да свети отвътре с приглушена жълтеникаво-бяла светлина, която блестеше през обгръщащата я златиста мрежа.

– Това е някой прост научен номер – каза Мейкрафт. – Много химикали реагират по същия начин, когато се смесят.

– Истина е – призна Таниел. – Но тук третият елемент е самият

крейдълджак. Колкото повече се приближаваме към съществуването, толкова по-ярко ще свети сферата.

Те слезоха от колата някъде в Челси, на север от реката. Нито един от двамата не бе запознат с тази част на града, а и бе паднала гъста мъгла, която им пречеше да видят някакъв ориентир или пътни знаци, ако не се приближеха твърде близо до тях.

– Аз ще ви изчакам тук, инспекторе – заяви кочияшът и зареди една двучевка, наблюдавайки кобилите си. Бяха твърде близо да Стария квартал, за да си позволят да бъдат спокойни, а и вълците обичаха конско месо.

Таниел вдигна сферата пред очите си, като я остави да се залюлее свободно на веригата. С отиването им на юг тя бе започнала да свети значително по-ярко.

– Откъде знаеш, че от цял Лондон ще бъде точно тук? – запита Мейкрафт с желанието по-скоро да унижи младото момче, отколкото да узнае отговора.

Но Таниел го контрира с незабавен отговор.

– Крейдълджак имат свои територии. Открих леговището на този близо до Ламбет. Сигурно вече го е напуснал, но не е отишъл твърде далеч. Най-прекият път от Кенсингтън е през Челси, но макар и да се движат бързо, трябва да се крият и да остават незабелязани. Мисля, че в момента сме малко пред него. Скоро трябва да мине оттук. Просто трябва да го пресрещнем.

– Сигурен ли си, че това е същият, който си видял преди това?

– За щастие крейдълджак са рядко явление – каза той. – Сигурен съм.

Мейкрафт извади пистолета си, докато Таниел наблюдаваше движението на сферата. Той забеляза, че тя се отклонява повече на запад, като привлечена от магнит.

– Е, щом куршум в сърцето ги спира, и аз съм в играта – заяви той рязко.

– И е доста ефективен, сър – добави Таниел. – Насам.

Те вървяха по улиците на Челси. Кръчмите и хановете вече бяха затворили, но по павираните улици все още се клатушкаха пияници и гуляйджии с почти пресушени бутилки уиски или някакъв друг алкохол. Привлечени от ярката светлина, която идваше от Таниел, те вървяха из мъглата като мушици със зачервените си пиянски носове. Но при вида на пистолетите в ръцете на двете забързани фигури, веднага тръгнаха в друга посока. По алеите се мяркаха и няколко дами на нощта, които

чакаха клиенти. Те обаче не продумаха, тъй като познаха Мейкрафт.

От време на време Таниел спираше, за да се посъветва със сферата, но тя се отклоняваше в посоката, в която той вече бе тръгнал. Изглежда просто имаше нюх за тези неща. Това слабичко и деликатно момче със светли очи и русолява коса, разделена път, бе доста по-вещо, отколкото предполагаше видът му. Работата на Мейкрафт често го бе сблъсквала с вештици, а също и с ловци на вештици. На всички тях им се носеше славата на особняци. Независимо от астрономическите суми, отпускани от Парламента за заплати за тази опасна работа, не всеки можеше да я върши. Само определен тип хора бяха в състояние да се заемат с избиването на вештиците. Но това момче притежаваше едно необикновено качество – желязно спокойствие. Мейкрафт бе срещал Джедрая Фокс неведнъж. Малко бяха хората в града, които не бяха чували за най-добрия ловец на вештици в Лондон. И крушата не бе паднала по-далеч от дървото.

Те крачеха по бреговете на Темза, минавайки покрай алеята, където преди две вечери Кърпеното лице бе убило Мъри Улбъри. Някъде в далечината забръмча целепин и звукът от него отекна в нощта, но бе твърде далеч и не можеше да се види в непрогледния мрак.

И изведнъж съвсем внезапно прозвуча високият и див смях на крейдълджак, който отекна навсякъде около тях. Таниел застина, Мейкрафт също.

– По-близо е, отколкото си мислех. Сигурно не съм сложил достатъчно реактив – промърмори Таниел под носа си и вдигна сферата. – Трябваше да свети по-ярко.

А, значи и ти правиш грешки, помисли си Мейкрафт с малка доза задоволство. Сферата се отклони наляво по посока към Темза.

– Във водата ли е? – запита Мейкрафт.

– Може би – отвърна Таниел. – Вероятно така се придвижва към Стария квартал. Ако побързаме, можем да го хванем.

Те се затичаха. Оградата отляво свърши и се появи каменно стълбище, което водеше надолу от повдигнатото над калните брегове на реката шосе. Равнището на водата не се бе вдигнало много и сенките на акостиралите кораби се простираха сред мрака под тях в очакване на прилива, който да ги издигне. Те слязоха надолу. Звукът от ботушите им бе погълнат от гъстата мъгла, дланите им бяха потни и дъхът им излизаше на малки облачета.

Мейкрафт издаде лек звук на отвращение, щом ботушите му заджаваха в мократа ледена кал, много по-дълбока, отколкото бе очаквал, а по връзките и през дупките започна да прониква зловонна тиня. Таниел

бе усетил същото неприятно чувство, но той поне го бе очаквал и не бе така смутен.

– Не чувам никакво раздвижване във водата. Вероятно вече е прекосил.

– А може би знае, че го преследваме и просто се е скрил и изчаква – предположи на свой ред Таниел.

Сега корабите се бяха надвесили над тях като мрачни морски чудовища, високи и внушителни от позицията си, въпреки че бяха просто малки риболовни лодки и траулери. Линията на брега, откъдето бяха дошли, бе очертана от слаби улични светлини. Долу сякаш бяха попаднали в друг мрачен свят на сенки. Мейкрафт си помисли, че трябваше да се сети да си донесе фенер, но после реши, че дори той нямаше да му бъде от голяма полза. Имаше пълнолуние. Поне на това трябваше да са благодарни.

Пад калните брегове на реката се стелеше необичайна тишина, на фона, на която шумът от стъпките им в калта отекваше със страшна сила. От време на време Таниел хвърляше поглед към ярката сфера, висяща от веригата в ръката му.

– Тук е – каза той. – Не може да е минал от другата страна. Мейкрафт се огледа, като в същото време стигнаха до сянката на голям морски траулер, която бе надвиснала уморено над тях.

– Смяташ, че може да е... – започна Мейкрафт, но въпросът му бе прекъснат внезапно от писклив вик някъде над тях. Нещото се спусна рязко надолу върху Таниел. Пистолетът на момчето гръмна, сферата падна от ръката му и се разби, след което и самият той бе повален в смрадливата кал с подивлялата вештица върху му. Неспособен да реагира достатъчно бързо, за да отблъсне нападателя си, той усети как до бузата му се приближи нокът, но отклони глава настрана и крейдълджак се размина с целта си на милиметри. Мейкрафт извика и съществува вдигна глава, обзето от внезапна паника.

Инспекторът бе насочил пистолета си към него, но щом се изправи очи в очи със създанието, за момент се поколеба. Някога това бе представлявало човешко същество. Сега бе съсухрено нещо, с кожа като пергамент, кокалесто и мършаво, покрито с парцали, с дълги, жестоки нокти на ръцете и краката. Очите му бяха в същата онази форма на хоризонтален пясъчен часовник, както и на Джонатън Търнър, а лъсналите му зъби, оголени докато ръмжеше зад сухите си напукани устни – бяха дребни и силно заострени.

Чу се изстрел, но не от оръжието на Мейкрафт. Таниел бе

приближил пистолета си до жилестия корем на съществото и бе дръпнал спусъка. То отскочи, виещо и съскащо. Шляпаше в калта в опит да се измъкне. Мейкрафт притича до Таниел и му подаде ръка, за да го изтегли от тинята, където бе повален.

– Застреляй го! – извика Таниел, щом се освободи. – Убий го!

И действително, въпреки че бе простреляна в стомаха и бе ранена от острието на Джонатън Търнър, вештицата не спираше да бяга през калта към реката.

– Стреляй! – подкани го отново Таниел, изправяйки се на крака. – Ако стигне до водата, ще го изгубим!

Мейкрафт насочи пистолета си с изпъната напред ръка, примижа с едното око и се прицели. Крейдълджак вече бе просто далечен силует сред мъглата и той дочу пликването на водата под краката му, когато достигна реката.

– Проклето нещо! Много е далече – каза Мейкрафт и се отказа да стреля, тъй като само щеше да изхаби един куршум.

Таниел извади собствения си пистолет и стреля, усещайки силата на отката по цялата си ръка. Повали го с изстрел между кокалестите плешки. Крейдълджак изквича с известна изненада. След това тялото му плюсна във водата. За момент остана неподвижно – проснато с лицето надолу, след което течението го понесе към морето, оставяйки едва забележима тъмночервена следа. Таниел свали ръката си.

– Но не твърде далече – отбеляза той.

– Наистина – отвърна Мейкрафт, удивен от разстоянието, от което бе стрелял Таниел, и осъзнавайки на какъв забележителен изстрел бе станал свидетел.

ГЛАВА 6

Стаята на Кейтлин Изпълнява се Ритуал Правят се планове

Таксито си пробиваше път през леката сутрешна мъгла на Лондон. Таниел и Кейтлин се връщаха от къщата на Търнър и наблюдаваха настъпването на зората. В тези часове, когато слънцето все още бе много ниско на хоризонта, улиците бяха сковани от студ, мъртви и пусти. Но това бе гледка, с която ловците на вештици бяха свикнали повече,

отколкото с яркото обедно слънце.

– Нещо те тревожи, Таниел – отбеляза Кейтлин, докато се клатушкаха в таксито.

Таниел се обърна към нея, след което отново насочи погледа си навън през прозореца към тихите улици, очакващи настъпването на деня.

– Няма да я заведе при Пайк – заяви той след малко. – Луда или не, тя няма да попадне в ръцете му.

– Боже, Таниел, ти я предпазваш – каза тя с едва доловима усмивка.

– Не се шегувай с мен – обади се той рязко.

Кейтлин се засмя и праметна червено-черната си коса назад.

– Слушай, Таниел – започна тя, – разбирам, че искаш да я спасиш по някакъв начин. Не успя да спасиш майка си, не можа да спасиш и Джедрая и мислиш, че...

– Кейтлин – прекъсна я той рязко. – Спри.

Тя протегна ръката си пред себе си и се загледа във връхчетата на пръстите си.

– Просто не искам да пострадаш, Таниел. Тя може да е луда. Трябва да се примириш с това.

– Говорих с нея, ти също. Тя е с всичкия си, но има нещо... – той замълча. – Ако смятах, че е луда, нямаше да я оставя сама.

– Наблъскана е с толкова приспивателно, че да я държи до утре по това време – отбеляза Кейтлин. – За това изобщо нямаш основание да се тревожиш.

Но Елейзабел беше будна, когато пристигнаха. Стоеше с гръб към тях, а дългата ѝ русолява коса се виждаше през високата облегалка на стола, на който седеше. Пред нея гореше огън. Тя не забеляза, когато влязоха. Не отвърна и на поздрава им. Кейтлин погледна Таниел въпросително. Озадачен, Таниел пристъпи напред, за да види лицето на Елейзабел. Сърцето му подскочи, щом момичето се обърна рязко.

– Кой си ти? – попита тя остро и Кейтлин вдигна глава от нещата, с които се бе заела в дъното на стаята.

Таниел замръзна от ужас. Елейзабел изглеждаше стара. Не, не беше точно така. Кожата ѝ бе гладка, чертите ѝ – детински и нежни, ръцете ѝ – бледи и деликатни, но самите жестове на тялото ѝ бяха различни. Тя се бе изгърбила напред към огъня като старица. Главата ѝ стърчеше като на костенурка от неподвижния врат. Лицето ѝ обаче изглеждаше хлътноло, сякаш чертите ѝ бяха застинали в ужасяващо изражение. Ръцете ѝ бяха сковани и извити като животински нокти. Беше облечена единствено с нощницата, която Таниел ѝ бе дал.

– Кой си ти? Кой си ти, питам!

А и гласът ѝ. Без съмнение това бе гласът на Елейзабел, но гласните и произношението ѝ звучаха по съвършено различен начин. Таниел не можеше да определи акцента, но той бе груб и старинен.

– Знаеш кой съм аз, мис Елейзабел – отвърна той.

Кейтлин се приближи, тъй като усети, че нещо определено не бе наред.

– Зная кой си ли? Никога не съм те виждала досега! И не съм никаква мис Елейзабел.

– А коя си тогава?

– Тач съм. Така ме знаят всички вече близо шестдесет години, съпруга и вдовица. Ти кой си? Къде съм? А? Къде се намирам? Говори!

– Тач? – повтори Таниел, който все още не можеше да дойде на себе си.

– Тач, ами. Ти сигурно си някое простовато и не особено умно момче. Наистина не особено.

Таниел пусна обидата покрай ушите си. Той се свлече на един от фотьойлите до камината. Кейтлин също седна. Огънят пукаше тихичко, заглушен от тежката атмосфера.

– А сега сядат до моя огън, без дори да поискат позволение или пък да си кажат имената – каза Елейзабел с дрезгав глас. – За какво сте ме довели тук, а? А? За да ми губите времето. Знаете ли, че имам сили? Сили!

– Какви са те? – попита Кейтлин предпазливо.

– Покажете ми вашите знаци! Покажете ми знаците! Вие не сте от Братството, нали? Какво е това момиче? Какво е, питам? О, главата ми! Защо трябва да страдам толкова? Защо трябва да се боря? Кой си ти?

Таниел и Кейтлин се спогледаха. И двамата мислеха за едно и също нещо, но се надяваха онова, което бяха чули, да не бе истина. Братството.

Тъкмо се канеха да кажат нещо, когато Елейзабел проговори отново, обръщайки се към Таниел със силен и дразнещ глас.

– Тя не трябваше да бъде тук! Виж! Виж знака! О, нищо ли не разбираш, слабоумно момче?

В този момент Елейзабел скочи от стола и се пресегна към копчетата на гърба на ношницата си. Скъса я с рязко и силно дръпване. Дрехата се разпра до основата на гръбнака ѝ, разкривайки плешките ѝ и тънка ивица мека плът. Таниел бе толкова шокиран, че не можа да откъсне поглед, както би направил в нормална ситуация. В момента, когато

дойде на себе си, той вече бе зърнал татуировката – тъмния кръг точно над опашната кост на Елейзабел, и не успя да отклони очи. Същество с много пипала, татуирано на кожата ѝ с мастило. В него имаше нещо отвратително, което дразнеше очите, както го правеха и Стражите. Но това нямаше нищо общо със Стражите, които беше виждал.

– Виж! – настоя тя – Знакът! Какво е това момиче? Защо не мога да постигна целта си? Защо главата ми пулсира така?

След малко Елейзабел се свлече обратно на стола и стисна очите си.

– Ооо, главата ми! – стенеше тя, притискаше слепоочията си и се клатеше напред, вплела пръсти в светлата си коса. После замълча, дишането ѝ се успокои... и поемайки си дълбоко въздух, се просна назад на стола, отвори очи и пред тях отново застана предишната Елейзабел.

Преобразяването бе внезапно. Тя се промени и физически. Вече не бе прегърбена, нито се накланяше напред; движенията ѝ бяха плавни, незасегнати от заболели стави и стари мускули. Отново беше млада и гъвкава. Гласът ѝ си бе върнал ясното и отчетливо произношение, което Таниел харесваше.

Щом го погледна в очите, за момент на лицето ѝ се изписа ужасяващо объркване. Тя се огледа наоколо; забеляза огъня и двамата си събеседници, а после и полуоблеченото си тяло. Не само че бе по нощница, но тя бе раздрана и висеше настрани по гърба ѝ. Елейзабел се сви и се гуши във фотьойла.

– Бях заспала – каза тя. Това бе единственото, за което се сети.

– Не – заяви Таниел. – Не беше.

Стаята на Кейтлин бе продълговата и просторна. Преди това тук се бе помещавало студиото на майката на Таниел. Намираше се на горния етаж на „Крофтърс Гейт“ 273 и за разлика от стаята на Таниел, тази говореше много за нейния обитател. Бе голяма – с доста излишно пространство без каквито и да било стени или прегради, които да създават усещане за ограничение. Всичко бе открито на показ – от миниатюрната масичка до голямото старо легло с балдахин. Сутрешното слънце вече се бе издигнало и светеше ярко. Големите прозорци, разкриващи гледки на север и юг от сградата, сега го бяха уловили и пиеха жадно от него, обливайки стаята със светлина.

Също като обитателя си, стаята бе в пълен безпорядък. Нищо не съответстваше на друго; всичко бе разхвърляно и оставено да открие собственото си място. От устата на един алигатор, повесен от тавана и

поклащаш се леко от ветреца, стърчеше опашка на сокол. До една полупразна библиотечка се въргляше купчина с книги, сякаш бе коствало твърде много усилие да се подредят по местата им. Много от тези книги струваха колкото месечния наем на къща в центъра на Лондон. На лавиците наоколо, непосредствено до плюшени мечета и кукли, бяха поставени тъмни заплашителни пентаграми и черни лоени свещи. Леглото с балдахин носеше следи от отдавна отминало величие – мърляво и проядено от молци, принадлежащо на далеч по-изискано място.

– Това е! – заяви Кейтлин победоносно и извади една овехтяла сива книга, гравирана с някакъв на пръв поглед неразбираем златист надпис. Тя се приближи до Таниел, който бе седнал на ниския плетен диван, настани се до него и скръсти крака, поставяйки книгата помежду им.

– Какъв е този език? – попита той, взирайки се в странните букви по страниците.

– Санскритски – отвърна тя отнесено, тъй като вече четеше внимателно написаното. – Сигурна съм, че срещнах нещо подобно тук...

Тя се бе втурнала устремено да търси книгата, веднага щом Таниел бе сложил Елейзабел в леглото с нова доза приспивателно. И за двама им вече бе късно – обикновено на обяд лягаха да спят – но Кейтлин бе като хрътка, попаднала на следа от заек, и с характерния за нея силен ентузиазъм бе твърдо решена да открие онова, което ѝ бе необходимо.

– Бих казала, че беше нещо като октопод – отбеляза тя.

– Имаше повече пипала – отвърна той и се наведе над книгата, която бе обърната с главата надолу пред него. – Беше изобразено под особена ъгъл – сякаш се опитва да се откъсне от кожата ѝ.

Кейтлин вдигна глава от книгата и забарабани с пръсти.

Чу я какво каза, нали? – Братството.

– Братството – изведнъж се изправи, наведе се назад, още и още, докато не направи мост, след което си вдигна, краката и завърши стойката. – Може би се замесваме в нещо далеч по-опасно, отколкото си мислим – каза тя, накланяйки глава. – Сигурен ли си, че искаш да продължим докрай?

Таниел се облегна назад на дивана и за момент забрави за книгата.

– Някога имала ли си чувството, че... – започна той, спря и после отново продължи. – Някога имала ли си чувството, че изборът ти вече не зависи само от теб? Искам да кажа усещала ли си, че трябва да тръгнеш по път, различен от този, по който досега си вървял? Сякаш някой ме призовава. Разбираш ли? И като че ли не мога да се контролирам. Нещо, за което преди това не съм мислил сериозно, сега е просто

неустоймо за мен.

Кейтлин хвана ръце зад гърба си и вдигна едната ж вежда иронично.

– Таниел, говориш неясно, както само мъж може да го прави. Изплой камъчето.

– Аз... – започна той и отново спря. – Тя има нужда от мен.

– Тя има нужда от теб – повтори Кейтлин с усмивка.

Таниел упорито отказваше да признае това, което тя очакваше.

– Тя е сам-самичка и е уплашена. Около нея има повече, отколкото си мислим. Тя си няма никой.

Настана тишина. Една тънка завеса се разлюля от появилия се ненадейно вятър.

– Искам да бъда неин приятел – продължи той. – Искам... нещо различно от онова, което познавам. Тя е толкова странна, разбираш ли? Мисля, че животът ѝ е бил много по-различен от моя. – Той погледна към Кейтлин. – Искам да видя какво ще стане. Искам да ѝ помогна.

Кейтлин винаги го разбираше. С Таниел бяха сродни души.

– Страница 1 каза, сочейки към книгата в скута му.

Таниел погледна към книгата, след което отново вдигна поглед.

– През цялото време си знаела къде е? – запита той – Знакът? Знаеш какво означава?

– Естествено – отговори Кейтлин с тон, който подсказваше, че това, което му предстоеше да чуе, нямаше да му хареса. – Известен е като *chackh 'morg*. Това е символ, използван от последователите на Глау Меска – Дълбинните. За последен път някой от тях е забелязан преди тринадесет години. В Чийпсайд е било разкрито тайно общество на окултисти и този символ е фигурирал на много от церемониите им. – Тя замълча. – Тези хора издигат в култ по-могъщите вештици. Преговарят с тях, принасят им жертви, работят за тях, за да съберат повече мощ за себе си.

– Но защо не знам за това? – попита Таниел, леко раздражен от невежеството си.

– Преди Лондон бе злят от подобни култове, но в сегашни дни е почти невъзможно да се издирят. Или са се научили да се укриват по-добре, или просто са били погълнати от по-големи култове. Но това е работа на пийлърите. Ловците на вештици се занимават с вештици, а не с малки групи хора, които си въобразяват, че могат да призват демон чрез масичка за спиритически сеанси и няколко обратни молитви. Пийлърите и без това си имат достатъчно работа.

– Искаш да кажеш, че тя е била част от култ? Част от Братството?

– Може би – отвърна тя. – Но от Братството не са глупави да татуират себе си по този начин, защото само при едно залавяне ще бъдат разкрити от властта. Не, chackh'morg е нещо друго. Обикновено жигосват с него онзи, когото ще принасят в жертва. Кейтлин седна на дивана до Таниел, облегна се назад и се протегна.

– В дебелите книги, с които разполагам, е посочен само един пример, при който са си правели труда да татуират жертва. И това е било, когато тя не е била обречена на обикновена смърт, а на обсебване.

– Но как става това?

– Всичко е само на теория, нали разбираш – каза Кейтлин. – Няма никакви доказателства, че някога е действало. Когато един дух се нуждае от тяло, преди това то трябва да се освободи от пребиваващия в него дух. Предписва се отрова, която постепенно убива жертвата. Един дух не може да се всели в мъртво тяло, но може да заеме тялото на умиращ човек. Тогава, точно преди настъпването на смъртта, отровата се неутрализира и силният дух побеждава отслабналия.

– Да, но този път не е станало така – каза Таниел, обхванат от прозрение. – Духът не е победил жертвата и сега е там вътре с Елейзабел. – Той се обърна към Кейтлин. В очите му се четеше решителност. – Това означава, че не е луда. Просто е обсебена. Някой просто е вкарал това нещо вътре в нея.

Кейтлин кимна.

– Изглежда е така.

– А каква е функцията на знака?

– Знакът е покана – обясни Кейтлин, внезапно се изправи и пригладди панталоните си от черно кадифе. – Насока. Веднъж призован, духът трябва да знае къде да отиде. Те са й дали отрова, но според моето и твоето предположение, тя не е свършила работа. Момичето някак е успяло да й се противопостави, била е по-силна, отколкото са очаквали. А когато Тач е пристигнала, жертвата все още е имала достатъчно мощ да се бори.

– Братството! – каза Таниел, стана и закричи из стаята. – Помниш ли какво каза тя преди малко? Братството я е призовало.

– А сега духът е вътре в Елейзабел – каза Кейтлин. – И предполагам, че те си го искат обратно. – Внезапно тя се завъртя, осенена от нова идея. – Ела с мен в светилището. Трябва да пробвам нещо.

Всеки ловец на вештици имаше поне едно светилище. Това бе място, където можеха да извършват ритуалите, процедурите и експериментите си на спокойствие и в безопасност. Най-често това бе съвсем

семпла стая – мазе или таван. Подобно светилище можеше да се разположи навсякъде и въпреки че в началото повечето от тези места бяха разхвърляни или голи, не след дълго натрупването на различни предмети за извършването на ритуали им придаваше определена загадъчност и очарование, усещане за тържественост, което вдъхваше благоговение.

Светилището на Таниел и Кейтлин се намиреше в мазето на „Крофтърс Гейт“ 273. Представляваше просторна, квадратна стая с нисък таван. До нея се стигаше през вратичка в края на коридора, откриваща няколко каменни стъпала. Стаята бе осветена от газови лампи, висящи на стените, чиято светлина обливаше дървената облицовка и гладкия черен камък, покриващ пода. Атмосферата бе душна и тежка – сякаш им се намръщи, щом влязоха. В един от ъглите се издигаше отвратително, покрито с шипове двуметрово дърво. Клоните му приличаха на копия, които се извиваха около тънкия и жилав ствол. Високо на стената имаше малко затъмнено прозорче, откъдето се виждаха краката на минавачите по „Крофтърс Гейт“. Под него имаше ужасяващо изображение, което приковаваше погледа. От едно парче дърво бяха издялани две фигури. Едната беше дребна и набита – дебела и мускулеста едновременно – и притежаваше разтеглено готическо лице, ухилено и разкриващо заострени месингови зъби. Тя бе приклепнала като жаба и се бе опряла на ръцете си за опора. Другата бе приведена зад първата под определен ъгъл. Имаше човешки размери, плоско и широко лице и неприятни черти, скрити зад буйна рошава грива. Носеше риза без ръкави и големите ѝ космати ръце висяха настрани като на маймуна. Под тях имаше плочка с гравирани надпис: Плашилото и Страшилището. Таниел ненавиждаше тази гравюра, която бе на баща му, но Кейтлин я обожаваше.

В дъното на стаята имаше черен олтар от мрамор и полиран метал. Около него грижливо бяха подредени купи, тамян и свещи. До него имаше стъклен шкаф, изработен от дъбово дърво, в който стояха принадлежностите на ловеца на вештици – талисмани, кръв на прах, огнища, лой, клетки за души, стойки за вештици, кинжали и много други. Въпреки че това бяха предмети, сякаш излезли от суеверията и народните предания, те се оказваха ефективни срещу определени видове вештици. На всички им бе известно, че повечето легенди се раждаха от зрънце истина; много ловци на вештици неведнъж бяха поверявали живота си на някоя легенда.

Кейтлин първо го заведе до кръга за призоваване в центъра на пода от черен камък. Беше направен от злато и в него бе разположен още един концентричен кръг. В пространството между двата кръга, също със

злато, бяха изобразени магически образи и Стражи, които сякаш се движеха, следвайки се един друг, ако човек се загледаше по-дълго в тях.

Създаването на едно светилище отнемаше месеци. Необходимо бе огромно количество Стражи, които да не позволят нито една външна сила да се промъкне вътре и да попречи на сложните ритуали, които се извършват, както и да задържат всичко вътре, в случай че нещо с тях се объркаше. Таниел бе чувал за някои светилища в покрайнините на Стария квартал, които вече бяха запуснати. Собствениците им бяха убити поради собствената си непредпазливост и неопитност, тъй като силите, които бяха призовали, се развилняваха из къщата или стаята, или мястото, откъдето ги призоваваха. Подобни места скоро придобиваха слава на обитавани от духове и хората започваха да ги избягват.

Но никъде другаде в светилището нямаше повече Стражи, отколкото в кръга за призоваване. Много от ритуалите се осъществяваха точно на това място – място, където законите на физиката не се прилагаха толкова стриктно и вештиците нямаха същата сила, както навън. Тук се случваха неща, които обикновено се смятаха за невъзможни.

Кейтлин подготви простичък ритуал – още учениците се учеха на такива. Тя извади малко камъче от джоба на панталоните си – част от вулканична скала с форма на шишарка. На нея с плътни линии бе изобразен Страж. След това извади стъкленица със свинска кръв и поля Стража с малко от нея. Той попи течността жадно. Таниел се намръщи и клекна на ръба на кръга.

– Това е Пророкуването на Страчли. И какво точно ще ни покаже то? Можех да го правя, когато бях на десет.

– О, сигурна съм в това – каза Кейтлин и извади една дрънкалка, каквато би използвал и някой шарлатанин. Беше направена от кости на гарван, кехлибарени мъниста, котешки зъби, нацапани със свинска кръв. Тя започна да описва малки кръгове във въздуха над камъка, като същевременно подрънкваше с дрънкалката първо леко, а после силно. Звукът от нея караше зъбите да изтръпват. Когато дрънкаше леко, той се приглушаваше, но когато започваше да дрънка силно, бе толкова мощен, че ушите ги заболяваха. Докато правеше това, тя продължи да говори: – Кажи ми тогава каква е ролята на Пророкуването на Страчли?

– Използва се за засичане на дейност на вештиците. Там, където се събират най-много от тях – каза Таниел. – Но този метод е много груб и неточен и ако го използваш в Лондон, наличието на Стария квартал в такава близост ще го осуети както магнитът разстройва компас.

– Отговор като по учебник, мили мой Таниел – каза Кейтлин със

сериозен глас като на училищна директорка. Камъкът в кръга бе започнал да се клати и върти. – Старият квартал е на юг оттук, нали така? Коя стена е южна?

– Към олтара – отвърна той, сочейки през рамото си. Намираше се точно зад него.

– А сега гледай – каза тя и спря, и в същия момент енергичното дрънчене престана. Камъкът сякаш застина на място за момент. След това се завъртя около оста си и започна да се издига нагоре, отскачайки от земята и заравяйки се в тавана. Настана пълна тишина. Кейтлин погледна Таниел многозначително. – Познай чия стая е точно два етажа над нас?

Таниел тихо изруга.

– Но какво означава това?

Кейтлин отново седна на краката си.

– Означава, че всичко, което дори малко наподобява вештица, има точна представа къде се намира тя – обясни тя. – За тях тя е като фар. По-точно духът в нея е като фар. Можем да се обзаложим, че ако остане тук, утре вечер със сигурност ще дойде нещо, което да я потърси. А после ще стане така и на следващата вечер и на по-следващата, докато накрая не се доберат до нея.

Таниел се изправи и приглади косата си назад.

– Можеш ли да измислиш нещо, което да предотврати това?

– Знам един ритуал, с който ще направя талисман за Елейзабел. Той ще замаскира присъствието ѝ за вештиците така, че поне да не могат да я надушват от километри. – Кейтлин се изправи и загледа изображението на Плашилото и Страшилището, потънала в мисли. – Но това не решава самия проблем. Те ще знаят, че тя е тук, дори да не могат да я видят. Ако вештиците не ни спипат, Братството ще го направи.

– Колко дълго ще отнеме?

– Ритуалът ли? Шест, седем часа.

– Вече ще се е стъмнило – каза той. – Ще поставя Стражи навсякъде в къщата. Ще изчакаме преминаването на нощта и ще излезем призори.

– И къде точно ще отидем? – попита Кейтлин с ръка на кръста – Братството имат очи и уши навсякъде.

– Не и на Кривите улици – отговори Таниел.

В следващите два часа той изследва целия периметър на къщата, поставяйки Стражи на всяка врата и прозорец. Внимателно повтори рисунките пред вратата на стаята, където спеше Елейзабел, с мастило.

Заклучи я отвън и взе ключа със себе си. Този път това бе за нейна безопасност. Щом остана доволен от това, че тяхната крепост бе толкова непробиваема, колкото изобщо бе в състояние да я направи, той седна на един стол във всекидневната и си позволи да се унесе в дрямка.

ГЛАВА 7

Нощно безпокойство

Братството се намесва

Елейзабел се събуди с усещането, че не е сама.

Нощта бе изместила слънцето само преди миг. Тя не разбираше как, но знаеше това със сигурност. Сякаш сама бе наблюдавала изтичането на последните песъчинки от часовника на деня. Като че пред очите ѝ светлата ивица на хоризонта постепенно бе започнала да изтънява и да отстъпва място на тъмното кадифе на нощното небе. Тя се бе събудила почти в същия този момент, премигвайки на фона на меката сивкава лунна светлина, която се процеждаше под завесите в стаята на Таниел и обливаше пода и висящите наоколо талисмани в меко сияние.

Но тя не беше будна или по-точно не бе достатъчно жизнена. Чувството бе доста смущаващо: от една страна се чувстваше свежа и готова за действие, а от друга умът ѝ бе замъглен от вцепняващо усещане, което я караше просто да затвори очи и отново да потъне в дълбок сън. Но онази част от нея, която бе будна, не ѝ позволяваше да го стори. Беше ѝ трудно да разграничи едно усещане от друго, тъй като по-бавната ѝ страна, безспорно под влиянието на приспивателното, което бе взела, объркваше мислите ѝ и ги правеше разпокъсани и объркани. След това стана и точно в този момент я осени прозрението, че нещо не беше наред. Тя самата нямаше желание да помръдне, да отмести одеялото и да се изправи. Тялото ѝ се подчиняваше на нечия друга воля, а това бе най-голямата и ужасяваща намеса, която можеше да си представи. Обзе я желание да извика или да заплаче за помощ, но мускулите, които през целия ѝ живот се бяха подчинявали на мислите ѝ, този път не помръднаха. Внезапно усети, че бе просто един мозък, пренасян в черепа на някаква ужасна машина от плът, бе просто частица живот в ръцете на нещо друго. Точно в този момент, повече от всякога, тя усети как бе на път да полудее.

Но приспивателното, замъгляващо ума ѝ, смекчи шока и я предпази

от това да се пречупи, като просто ѝ помогна да откаже да повярва на случващото се. Вероятно без него нямаше да преодолее травмата с непокътнат разсъдък. Но сега просто нямаше време да възприеме всичко. Тя пристъпваше към вратата. Тялото ѝ очевидно не се влияеше от обзелата я паника. Завъртя дръжката. Беше заключено. Нещо в нея сякаш пламна и тя се огъна. Ясната част от разсъдъка ѝ препускаше като тигър в клетка – бясна и дива. Елейзабел сякаш нямаше достъп до нея; просто усещаше, че е някъде там и прави нещо. Но не ѝ принадлежеше. Кой си ти?

„Я Сядай, малко момиченце!!“ – последва грубият отговор, който я удари като камшик. Тя се оттегли в собственото си съзнание.

Сигурно сънувам, помисли си и внезапно нещата ѝ се изясниха. Това бе като спасителна сламка, начин да се справи с абсурдната ситуация, в която бе попаднала. *Приспивателното ме кара да сънувам...*

Тихо. Тихо ти казвам!!

Тя се подчини. Старият дрезгав глас звучеше много неприятно. *Най-добре да правя каквото казва и да изчакам сънят да свърши*. Тялото ѝ отново се опита да отвори вратата. Ръката сякаш не бе нейната и този път завъртя топката по-силно. Пръстите ѝ я боляха малко, както и гърба и кръста. Осъзна, че се бе прегърбила, но нямаше сили да се изправи. Отвътре тя се чувстваше спокойна, тъй като първоначалният шок бе попреминал. Но на негово място се бе появило силно отричане на случващото се.

Тя видя как ръцете ѝ започнаха да описват бавно някаква фигура във въздуха. Отначало изглеждаше, че просто чертаят вълни без особен смисъл (не бяха ли ръцете ѝ доста възлести), но скоро забележа, че движенията повтаряха един и същ модел. Сложният танц на пръстите се извършваше отново и отново, напълно идентичен.

И сега тя успя да забележи нещо странно. Там, където пръстите бяха рисували невидими линии във въздуха, мракът сякаш бе по-светъл, по-малко плътен – като парче плат, което е било носено до протриване и отдолу прозират конците му. С всяка следваща линия чертите ставаха все по-определени, все по-ясни, а покривката на нощта избледняваше още повече. Тя усети в гърдите си топлина, която извираше от корема ѝ. Сякаш тялото ѝ пламна от огън, а кръвта бушуваше в ушите ѝ, докато всяка фибра от тялото ѝ стана свръхчувствителна.

И последната черта бе направена, и пръстите, които не ѝ принадлежаха, преминаха по двуизмерната форма, която необяснимо как висеше пред вратата. Появи се тъмночервена светлина, тлееща като въглен,

когато линиите, които беше начертала, се разцепиха по своето продължение като разрязано от ножа на пръстите ѝ черво. И тогава за момент Стражът се появи в своята цялост. Рееше се във въздуха – хоризонтален двоен прорез върху три вълнисти линии, както и много малки кръгчета и точки – плетеница, която замъгляваше за кратко мозъка. Само за секунди тя потъна в тъмнината, откъдето бе дошла. Разнесе се силно щракване и вратата се отключи. Колко странно, помисли си тя, но след това си спомни, че трябваше да мълчи. Всичко бе някак замъглено и паметта ѝ не бе толкова добра в момента. От време на време усещаше как нещата се проясняват, но скоро отново се потапяше, сякаш бе скала, която приливът ту заливаше, ту оголваше. В един от моментите на прояснение, ѝ хрумна мисъл, която изненада дори нея.

Ако не беше това приспивателно, нямаше да имаш власт над мен.

В същия момент старицата сякаш се сви, уплашена от възможността да бъде нападната, но само след малко нещата се върнаха постарому. Гласът на Елейзабел, който за момент бе станал силен, сега отново притихна, затъпен от лекарството.

Тя се страхува от мен, помисли си Елейзабел. *Аз съм по-силна от нея.*

Тялото ѝ вървеше по тъмния коридор. Под виолетовата нощница кожата ѝ бе настръхнала от студа. Усещаше, че старицата, която се казваше Тач, се опитва да се прокрадва тихо, но остарелите ѝ кости не ѝ даваха възможност да се владее добре и дървените дъски, по които стъпваше, проскърцваха. Слънцето току-що бе залязло; момчето и Кейтлин трябваше още да спят.

О, ще се справя с тях, ще се справя с тях!!, изписка гласът на Тач в черепа на Елейзабел. *Техният час ще удари – и то много скоро!!*

Под нея се спускаха стълбите – под прав ъгъл с коридора – стръмни и тесни. По тях се прокрадваше плаха светлина от прозорците долу, през които се процеждаше светлина от уличните лампи. Тя стъпи на тях, клатушкайки се, и започна да слиза.

Таниел отвори очи и внезапно усети, че бе напълно буден.

Спането на стол не бе от най-удобните начини да прекара деня. Вратът го болеше ужасно от страната, на която се бе накланял под тежестта на главата си, която бе облегал на рамото. Със смущение усети, че бузата му бе мокра, тъй като се бе олигавил. Избърса лицето си с ръкав и се огледа във всекидневната. Огънят отдавна бе угаснал и се бе превърнал в пепел. Над Лондон отново бе паднала нощ. Той се изправи, протегна се и си помисли, че да бъде джентълмен е тежко, тъй като

трябваше да отстъпи леглото си на гостенката им. Елейзабел. Мисълта за нея го натъжи. Имаха доста неща за обсъждане тази вечер. Тя бе в по-голяма беда, отколкото си мислеха в началото.

Едно изскърцване на стълбите го накара да застине, докато сресваше косата си назад. Погледна предпазливо към вратата. Зад нея бяха коридорът и стълбите. Внезапно почувства, че това бе дежа вю. Беше чул същия звук в съня си. Точно това го бе събудило. Бе сънувал баща си – как се отдалечава от него по едно дълго стълбище. Таниел не бе в състояние да изкачи дори първото стъпало, за да го последва. Въпреки че на пръв поглед изглеждаше ниско, щом понечеше да вдигне крака си, ставаше високо като планина. Тогава баща му бе стъпил на една изгнила дъска и бе прозвучал онзи шум, който го беше събудил. Неговата сънливост бе приписала този звук на самия сън, но всъщност в коридора наистина имаше някой.

Той пристъпи към вратата и хвана дръжката, но тогава до него достигна нещо друго. Оттатък се чуваха гласове.

Застина на място и се напрегна, за да чуе нещо, но те бяха далечни и съвсем неясни. Представляваха лек шепот, сякаш някой си говореше сам; два или три гласа, трудни за разпознаване. От време на време дочуваше по половин дума, която се опитваше да довърши сам. Носеше се и смях – един хълцукащ звук, който постепенно се усили и престана. Като че ли в коридора имаше хора, които си шушукаха и крояха планове. Придружаваше ги приглушено съскане, както и по-висок шепот, но бвърде труден за разграничаване.

Таниел отстъпи от вратата. Палтото му бе проснато на един от столовете и пистолетът му лежеше отгоре. Той ловко прекоси тъмната стая, стъпвайки безшумно по каменния под, и взе оръжието. Щастлив от факта, че бе спал напълно облечен, той се върна до вратата и се облегна на нея. Шептенето продължаваше – ту се усиливаше, ту затихваше, след което преминаваше в смях, толкова силен и лудешки, че той се отдръпваше от дървото изненадан. Звукът можеше и да идва от място, много близко до ухото му. В него имаше нещо плашещо, нещо не съвсем нормално. Мърморенето не спря дори и тогава. Стори му се, че дочува името си, наред с мрачни обещания и недочути предложения за това какво можеха да му причинят докато спи.

Стълбите изскърцаха отново, вече по-близо до коридора на долния етаж. Явно който бе отвън слизаше отгоре.

Елейзабел, помисли си той, обзет от страх, че някой или нещо е било горе при нея. Това го накара отново да постави ръката си на

дръжката и да отвори вратата с насочен навън пистолет, готов да посрещне онова, което се спотайваше там.

Вратата към коридора зееше. Зад нея се виждаше нездравият полумрак от газените улични лампи, чиято светлина се прокрадваше през прозорците. Мърморенето се чуваше по-силно, въпреки че все още не беше отчетливо. Отново се разнесе отвратителният смях. Отляво се намираше тежката дъбова входна врата, а вдясно бе стълбището. От мястото, където стоеше, виждаше само долните три стъпала. Той пристъпи навън, тъй като не желаше да се поддаде на страха, който го бе обхванал, и насочи дулото на пистолета към тях.

Там стоеше Елейзабел, като котка, хваната изненадващо от светлината на лампа. Слабата светлина се отразяваше в очите ѝ по странен начин – две бели точки в центъра на покритото ѝ от сенки лице. Гледаше го както би гледала хищник – превита, сякаш се готвеше да избяга. Шепотът изпълваше коридора, но най-силно се чуваше навън, отвъд входната врата. Той свали пистолета си.

– Елейзабел? Дори не му мина през ума въпросът как се бе измъкнала от стаята си.

Елейзабел изглежда за момент се поколеба, след което заслиза надолу. Опитваше да върви изправена, но той забеляза, че имаше същата прегърбена и нестабилна стойка, както преди. Таниел настръхна и по гърба му се стекоха ледени капки пот... Знакът, помисли си той и вдигна пистолета си.

– Тач? – предизвика я той.

Съвсем неочаквано Елейзабел изсъска, а лицето ѝ се разкриви в грозна злобна гримаса. Тя се втурна покрай него с ловкост, която го свари неподготвен, и отмести ръката му, в която държеше пистолета, настрани. Когато премина покрай него, приличаше на някаква замъглена сянка. Грабна дръжката на вратата, завъртя ключа и я натисна.

– Не! – извика Таниел и се хвърли към дъбовата врата в момента, когато тя тъкмо щеше да я отвори. За секунда очите му се плъзнаха по шепнешото нещо, спотаено отвън, и коридорът се взриви от смразяващ вик на нечовешка злоба, от който косата му бе издухана назад, а вазата и телефонът на масичката до парапета паднаха на земята. Към него се хвърли нещо огромно и безформено, но в този момент той успя да затвори вратата, избутвайки ръката на Елейзабел. Ураганът от зло престана също толкова бързо, колкото бе започнал, и остави след себе си само тих сподавен вой, който скоро бе погълнат от настаналата отново тишина.

Таниел се облегна на вратата, стиснал очи в стремежа си да прогони от съзнанието си видяното. Пред очите му играеха звездички. Бе вдигнал пистолета си в посоката, където предполагаше, че стои Елейзабел, за да осуети евентуален нов опит за бягство. Усещаше как по лицето му се стичаха сълзи, а предната част на мозъка му гореше, в шок от ужаса, на който бе станал свидетел.

– Таниел? – обади се тя, но това бе Елейзабел, не Тач. Гласът ѝ трепереше, крехък и загубен.

Той отвори очи и забеляза, че тя бе коленичила на около метър вляво от мястото, накъдето бе насочил пистолета си. На лицето ѝ бе изписана някаква странна смесица от притеснение и страх. Тя се задъхна и покри устата си с пръсти.

– Очите ти... – каза накрая. Той отпусна ръката с пистолета си. Очите му горяха, както и останалата част от лицето му. – Таниел, очите ти! – повтори тя и го хвана за ръката, за да му помогне да се изправи.

– Ти... спомняш ли си? Спомняш ли си нещо? – попита той изтощено, докато тя го поведе нагоре по стълбите към банята.

– Погледни! – подкани го Елейзабел. В гласа ѝ се усещаше отчаяние и той погледна в огледалото, до което го бе завела. Можеше да вижда съвсем слабо.

В очите му не бе останала и следа от бяло. Бяха така зачервени, че за него просто нямаше място. На практика всеки капиляр в тях се беше пръснал.

От ъгълчетата на очите му течаха струйки водниста червена течност – сълзи, примесени с кръв.

По настояване на Кейтлин повикаха лекар, макар Таниел да твърдеше, че вече е добре. Той прегледа очите му и ги посъветва да изчакаат до сутринта, за да видят дали състоянието му ще се подобри. Най-тежко засегнати бяха капиллярите, но те щяха да се възстановят сравнително бързо. Не беше по-сериозно от силен удар в окото, затова нямаше нужда да изпаднат в паника. За известно време трябваше да избягва прекалено ярка светлина и алкохол.

– Изчакайте до сутринта! – повтори Таниел с отвращение, след като докторът си бе заминал. – До сутринта трябва да се махнем отук.

– Да се махнем ли? – попита Елейзабел – Но къде ще отидем?

– На Кривите улици – отвърна Кейтлин. – Имаме... – тя се поколеба – един приятел, който може да ни помогне.

Елейзабел си играеше с талисмана на шията си. Някога бе принадлежал на майката на Таниел – красива плоска спирала от златен

филигран, въртяща се навътре, с малки нефритени камъчета в дупчиците между обкова и със сапфир в средата. Тя бе затаила дъх, когато Кейтлин ѝ го бе дала. Първо отказа да го приеме, но Таниел се бе намесил с думите:

– Ще го носиш, мис Елейзабел. В противен случай всички ние ще умрем.

– Искам да зная – обади се тя неочаквано. – Трябва да ми кажете какво става. Не мога да се примиря с това да ми казвате какво да правя, без да имам и най-малка представа защо се отнасяте с мен по този начин.

Таниел се обърна към Елейзабел, чудейки се дали ще може да поне-се още шокиращи новини. На лицето ѝ обаче бе изписана решителност. Тя искаше отговори, независимо какви бяха. Просто трябваше да си обясни с нещо безтегловността, в която бе изпаднала.

– Много добре – отвърна Таниел и ѝ разказа всичко. За знака и неговото предназначение, за духа вътре в нея, както и за онова, което бе казала за Братството, когато Тач бе проговорила чрез нейната уста.

– Братството – прошепна тя. – Това название ми звучи някак познато.

– Никой не знае колко от това, с което разполагаме като информация, е истина и колко е измислици – каза Таниел. – Повечето хора изобщо не са чували за тях. Братството се състои от мъже и жени, посветени на това да работят за себе си. Адвокати, политици, банкери, аристократи, лекари, редактори във вестници... Говори се, че наброяват хиляди. Богати и властимащи. Влиятелни мъже и жени.

– Почти всеки ловец на вештици знае, че в ядрото им има сборище – обади се Кейтлин. – Сърцето на Братството е култ. Е, всеки, който се е опитвал да го докаже, по един или друг начин накрая е завършвал в Темза, но това ни е известно. Такава ни е работата – да знаем такива неща.

– Защо... Но как не са ги спрели досега? – запита Елейзабел.

– Кой би посмял? – отвърна Таниел, търкайки очите си. – Дейността им се пази далеч от пресата. Те имат на своя страна съдии, полицейски комисари, адвокати. Те са силните в Лондон, но по-голямата част от града не вярва в съществуването им.

– И сега те искат мен? – попита Елейзабел.

– Те искат онова, което е вътре в теб – поясни Таниел, докосвайки нежно ръката ѝ.

Елейзабел наведе глава и когато отново проговори, гласът ѝ бе

крехък и раним.

– Не разбирам защо е всичко това. Какво съм сторила, за да се във-
лека в подобно нещо?

– Точно това трябва да разберам – каза Таниел.

– Тогава се оставям в твоите ръце, Таниел Фокс – каза тя, – защото
няма към кого друго да се обърна.

Мракът се спусна над Лондон и тримата почувствала тежестта на
невидимия си враг отвъд стените на дома. Спяха на смени в очакване на
зората.

ЧАСТ ВТОРА КЪРПЕНОТО ЛИЦЕ

ГЛАВА 8 Улица „Милосърдие“ Убийствата със зелените кабарчета

Присена Уестън бе богобоязлива жена, но от едно нещо се страхуваше повече, отколкото от Всевишния в този момент и то се намираще някъде зад нея.

По улиците отново се стелеше мъгла, която оставяше лепкавия си отпечатък по камъните, сякаш никога не се бе вдигала. Луната бе скрита зад облаците някъде горе и от нея нямаше и следа. Ношта над Лондон все още не бе отстъпила място на зората и сред мъглата се спотайваха много опасности. Бе настанал сковаващ студ, температурите бяха паднали под нулата, прозорците бяха заскрежени, а на местата, където се бе насъбрала мъгла, се бе образувал кристално чист лед. Кръчмите и хановите вече бяха празни и единственият звук, който смущаваше тишината, бе този на една отдалечена фабрика.

Прис бе свикнала с тишината. От четиригодишна възраст бе почти напълно глуха. Тогава пияният ѝ баща бе пляскал с ръце близо до ушите ѝ, в резултат, на което тъпанчетата ѝ се бяха спукали. Но сега тя не усещаше присъщото на тишината спокойствие. Въпреки че по улиците цареше гробна тишина, главата ѝ бучеше. Кръвта ѝ бушуваше, учестеното ѝ дишане я караше да се превива на две, а сърцето ѝ биеше с лудешки ритъм. Някъде зад нея бе Кърпеното лице. Той преследваше лондончани вече петнадесет години, а в периметъра на дейността му влизаха северните брегове на Темза. През тези петнадесет години майките използваша неговото име, за да плашат децата си и да ги накарат да се държат прилично. „Веднага в леглото или Кърпеното лице ще те вземе!“ Много малко от тях обаче знаеха, че Кърпеното лице убиваше само жени, никога мъже или деца. Някои твърдяха, че е наполовина вештица – дете на Черната Анис, която една нощ приютила мъж в постелята си, изпила дъха му, оставяйки го безжизнен, а себе си – пълна със семе. Ако обаче Кърпеното лице наистина бе човешко същество, беше твърде умно, тъй като съвсем умело избягваше опитите на пийльрите да го заловят. След

десетилетие и половина на терор, почти никой не знаеше какво точно представлява той, с изключение на онези, които по чудо бяха успели да се измъкнат от лапите му. Точно техните описания бяха причина за неговия прякор.

Сега самата тя бе зърнала тази маска на ужаса – зеещата уста сред сивото, парцаливо и закръпено зебло, предсмъртната гримаса под перука от красива женска коса с прав бретон. Той стоеше на пресечката между улица „Шрю“ и улица „Милосърдие“. Със скръстени ръце и дълго закопчано палто, сякаш я бе чакал цяла нощ. Тя бе побягнала и независимо че не чуваше стъпките му зад себе си, знаеше, че я бе последвал. От всички хора в Лондон бе избрал точно нея й сега тя бягаше, за да спаси живота си.

Улица „Милосърдие“ бе заобиколена от тесни запуснати и криви улички, много, от които бяха без изход. Една случайна бомба от Унищожението бе попаднала в тази област и трудолюбивите местни жители се бяха заели да поправят щетите, без да обръщат особено внимание на това коя улица накъде води. Къщите се издигаха нагоре една срещу друга. Понякога небето се виждаше като ивица между улуците им. Някои от прозорците светеха с приглушени светлини и създаваха усещане за топлина на фона на ледената лондонска вечер.

Тя бягаше, но паниката замъгляваше разсъдъка й. Бягаше напосоки сред гъстата мъгла. На всеки двадесетина метра се обръщайте назад, изправена лице в лице с пустата улица. Понякога й се струваше, че в мъглата зад нея пробягваше черна фигура, но сивотата бързо я поглъщаше. Около нея се издигаха уличните лампи, неми и апатични свидетели на ужаса й.

Не чуваше нищо освен бурния ритъм на тялото си. Сякаш бе изолирана от заобикалящия я свят – не виждаше нищо в мъглата, а слухът отдавна не й служеше.

Нещо пробяга по улицата пред нея, застина на място и се върна обратно на стълбите, откъдето бе тръгнало. Котка, уплашена от новодошлата. Но тя нямаше почти никакво време да види това, тъй като левият ѝ крак се стрелна неконтролируемо настрани и тя започна да пада.

Лед, помисли си и се плъсна на калдъръма. Пред очите ѝ се появиха звездички.

Но болката не можеше да я спре. Скимтейки, Прис се изправи на крака. Усети, че устната и челюстта ѝ вече бяха започнали да се подуват. Бе тичала по улицата, а не по тротоара, защото по калдъръма ботушите ѝ бяха по-стабилни. Но дори това не бе достатъчно в нощ като

тази.

Тя погледна панически през рамо и видя, че там, зад нея, стоеше Кърпеното лице. Сред гъстата мъгла се очертаваше само черният му силюет. Той я чакаше да се затича отново.

С отчаян вик жената се хвърли към вратата на най-близката къща, чиито прозорци все още светеха в нощта.

– Помощ! – извика тя, блъскайки по нея. – За Бога, помогнете ми! Кърпеното лице е след мен!

Но макар да знаеше какво казва, не бе чувала гласа си откакто бе на четири години и звуците, които сега издаваше, бяха почти напълно нечленоразделни. Тя викна отново. Звукът кълтеше оглушително в главата ѝ, но от устата ѝ не се отронваше нито една ясна дума. Езикът ѝ просто бе отвикнал да се движи.

Кърпеното лице тръгна бавно към нея. С всяка следваща стъпка силюетът му ставаше все по-ясен. Тя тръгна към друга къща; сърцето ѝ щеше да се пръсне, похлопа и на нейната врата, но хората вътре вероятно си мислеха, че това е някой луд и не искаха да се замесват. Просто дръпнаха завесите и залостиха вратата си.

Тя проплака и погледна назад към Кърпеното лице, който се приближаваше с бавни стъпки, с увереността на котка, приклешила мишката в ъгъла. Сега тя отново видя застиналата в смъртна гримаса маска, красивата перука, дългия нож в лявата му ръка, проблясващ на лунната светлина.

Побягна отново. Устните ѝ шептяха отчаяни молитви. Нима не бе достатъчно благочестива през всичките тези години? Та нали посещаваше редовно църквата? Защо точно тя? Защо бе избрал нея! Бе прокълната да има баща-пияница, който бе осакатил слуха ѝ, преди да намери смъртта си на дъното на бутилка джин; майка ѝ бе умряла от туберкулоза, но дори след всичко това вярата ѝ не бе угаснала. Никой не я бе учил на това – и двамата ѝ родители бяха атеисти, въздигащи в култ единствено две божества – алкохола и опиатите. Всичко това ѝ бе дало повече от добра причина да се отрече от вярата си. Но тя бе примерна и набожна, отдадена на вярата католичка и жена с добро сърце. Защо всичко това се случваше на нея?

В следващите няколко минути тя мислеше само за своето бягство, не виждаше, не чуваше и не усещаше нищо друго. Падна още два пъти, но на местата, където трябваше да се е наранила, усещаше само леко схващане. От учестеното ѝ дишане и пулс главата ѝ пулсираше. Не смееше да спре. Гърдите я боляха. Мускулите ѝ сякаш бяха от олово. Спря,

за да почука на още една врата, но опитът отново бе безуспешен. Градът сякаш се изолираше от обречените. Живущите на улица „Милосърдие“ бяха насядали в близост до огъня и печките си, безучастни към случващото се навън. Прозорците и вратите им бяха бариера към улицата и те слушаха безутешните викове на Прис с ледено безразличие. Смятаха, че с отварянето на вратата, щяха да поканят злото в дома си. А и възможността тези звуци да бяха на някоя вештица далеч не бе изключена.

Тя се почувства напълно изтощена. Започна да бяга все по-бавно, докато накрая се влачеше по улицата със сетни сили. Задъхана, Прис се облегна на една улична лампа. Коремът я болеше. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Обърна се назад и с тежка въздишка видя, че той беше там. Бе съвсем спокоен – сякаш дори не му се бе наложило да се затича, за да я настигне.

Не можеш да се измъкнеш, казваше ѝ. Ела тук, за да те науча на ножа си.

– Помощ – прошепна тя. Но този път не говореше на никого. Просто знаеше, че няма кой да ѝ помогне.

Точно в този момент обаче почувства прилив на нова енергия и побягна – без посока. Просто усети, че не можеше да се предаде така лесно.

Зави зад един ъгъл и попадна на тясна уличка, която водеше към задния двор на някакво магазинче. Там имаше отворена врата, разделяща улицата от дворчето. Беше толкова изтощена, че не забеляза двете сенки, които излязоха от една тъмна дупка в стената и тръгнаха подире ѝ. Не можеше да чуе ниското ръмжене на вълците. Разбра за преследвачите си едва когато усети как нещо я блъсна отзад със страшна сила и я събори на земята. При падането удари главата си в една метална пластина на желязната врата и пред очите ѝ сякаш се спусна черно перде.

Сутринта детектив Езраел Карвър прибави още една карфица върху голямата карта на Лондон, която висеше на стената в офиса, който делееше с инспектор Мейкрафт в полицейското управление в „Чийпсайд“. Едно малко хартиено знаменце с цифрата седемдесет и шест, внимателно изписана на него, бе промушено от същата тази карфица, забита югоизточно от улица „Милосърдие“ в Холбърн.

Той седна на дървеното си бюро, подпря главата си и се загледа в картата. През щорите на прозорците се процеждаше светлина. Тя превръщаше носещите се във въздуха пращинки в миниатюрни слънца, които се стрелкаха във всички посоки. Стаята не бе разхвърляна, нито пък

подредена, а нещо по средата. С дървената си ламперия приличаше повече на кабинет на университетски професор или стая на библиотекар, отколкото на полицейски участък. Карвър бе изолиран посредством дебела врата от останалата част от сградата, където непрекъснато влизаха и излизаха престъпници и ограбени граждани, обсъждаха се тревоги, доклади и спешни повиквания. Но там, в неговия офис, бе спокойно. Той стана и отиде до прозореца. Погледна навън през щорите и видя покривите на сградите наоколо, мързеливо препичащи се на ярката слънчева светлина. Погледът му се плъзна по заострените кули и куполите на високите църкви, по навъсените фасади на фабриките и порутените работилници, по тесните комини, пронизващи небето, и внезапно го обзе чувство на обич към града и хората му. Това бе едно меко пламче, един особен вид любов към това място, която не го бе напускала през целия му живот. Докато стоеше там и гледаше през прозореца, той усети, че бе на ръба на нещо голямо, на някакво вътрешно разкритие, което можеше да промени характера му, да го направи по-мъдър.

Но прелюдията към този момент, който не бе сигурно дали изобщо щеше да настъпи, бе прекъсната от Мейкрафт, който шумно завъртя дръжката на вратата и влетя в стаята, втрещен в купчина доклади в ръцете си.

– Добро утро, Карвър – каза той, без да го погледне.

– Инспектор Мейкрафт – отвърна вежливо Карвър, прикривайки раздразнението си от това, че бяха прекъснали момента на прозрението му.

Мейкрафт остави книгата и го погледна. Карвър приближаваше трийсетте; не бе нито висок, нито нисък, а широкоплещест. Черната му коса бе зализана назад, а над горната му устна се мъдреха тънки черни мустачки. Носеше дебела жилетка, кафява риза и впити тъмнокафяви панталони. Както винаги, изглеждаше спретнат. В това отношение бе педантичен. Бъркотията в общия им кабинет бе почти изцяло по вина на Мейкрафт, но Карвър бе твърде възпитан, за да го упрекне за това.

– Номер седемдесет и шест – каза Мейкрафт. – Крайно време е да направим нещо с този приятел Кърпеното лице.

Карвър се усмихна, защото усети, че именно това се очакваше от него. Това бе тяхна шега, която си повтаряха от много време насам; сякаш през последните две години не се бяха опитвали да направят нещо по въпроса. Тази шега вече отдавна се бе изтъркала, но Мейкрафт все още я повтаряше при подходящ случай – заради традицията.

– Как е тя? – попита той.

– Голяма късметлилка е, че все още е жива – отвърна Мейкрафт и се стовари на стола си. – Не спира да повтаря, че Бог я е спасил.

– Спасил я е, като едва не са я изяли вълци? – запита Карвър, повдигайки вежди, след което и той седна.

Мейкрафт извади една дебела пура от вътрешния джоб на самото си и отрязва края ѝ с едно сребристо ножче. Запаля я и вдиша от ароматния дим. След това разговорът продължи.

– Поне е още жива. Затова го казва. Тя е едва петата жена, успяла да се измъкне от него за петнадесет години. Такава е нашата информация.

– Не бих нарекъл нападението на диви животни приемлив начин за измъкване – заяви Карвър сухо.

Мейкрафт насочи пурата си към младежа.

– Неведоми са пътищата Божии – отговори той.

– Е, да, но и нашият господин Кърпено лице си го бива – каза Карвър, почуквайки по бюрото с кокалче.

– Много скоро тя ще се оправи – продължи Мейкрафт. – Няколко драскотини, един два белега. Вече разпитах мъжа, който е прогонил вълците. Той е ловец. Пътува до Юкон, за да лови мечки заради кожата им. Държи магазин за кожи, когато се върне в Лондон. През останалата част от времето с него се занимава семейството му. – Последва пауза, през която Мейкрафт смучеше пурата си и наблюдаваше Карвър с присвити, подозрителни очи. – Доста странно е, че от всички хора, които можеха да попаднат на онова място, там се е оказал точно ловец на диви животни.

Карвър подпря глава с ръцете си и се облегна назад.

– Говориш така, сякаш вярваш, че е била спасена от нещо свръхестествено – каза той с иронична усмивка.

– Хм – изсумтя Мейкрафт, без да се обвързва с отговор.

– Е, като оставим настрана метафизиката, благодарение на мис Уестън сега имаме определено преимущество – продължи Карвър, стана и се запъти към картата на стената. – Кърпеното лице винаги атакува на същото място, ако първият път не е успял. Поне така е станало предишните четири пъти, когато е пропуснал убийството. – Той посочи местата, където няколко карфици бяха забодени по две. – Ако следва модела на поведение, което сам си е създал, следващото му похищение ще е скоро и в радиус от около половин миля от последното.

Карвър изучаваше картата напрегнато. Сред малките карфички и знаменцата им имаше седем зелени кабарчета, всяко, от които

притежаваше цифра като на останалите. Те бяха разпръснати из целия Лондон, а не скупчени на едно място като другите карфици.

– Детектив, – подкани го Мейкрафт. – Все още ли се опитваш да откриеш нещо?

Карвър сбърчи нос.

– Не мога да се съдържа. Знам, че има някаква закономерност. Особено при тези проклетите убийства със зелените кабарчета.

Убийствата със зелените кабарчета бяха най-новото в развитието на разследването на Кърпеното лице. Това име им бе дошло от самия Карвър, който бе започнал да ги маркира на картата със зелени кабарчета, за да покаже, че се различаваха от другите. Беше доста невинно име за подобни зверски престъпления, но все пак малко хумор никога не бе излишен, особено, когато бе необходим, за да се запази трезвият разсъдък на работещите по случайте.

Бяха започнали преди година. Убийства, извършвани далеч от територията на Кърпеното лице, който определено се отличаваше със собствена зона на действие – на запад до Хамърсмит, на изток до Поплър, дори едно в Стария квартал. Изглежда това бе работа на Кърпеното лице. За момента той притежаваше нещо като монопол върху серийните убийства в Лондон, особено след екзекуцията на Джо Котешката стъпка. Телата на жертвите му си приличаха – очите, езиците и сърцата им бяха отстранени, отрязани с точност на хирург. Ръцете им бяха скръстени върху окървавените гърди и бяха обърнати с лицето надолу, а празните им очи се взираха в пътната настилка. Но в това имаше нещо нередно, тъй като Кърпеното лице никога не бе убивал извън територията си. Карвър бе напълно убеден в това.

Широко разпространена бе теорията, че Кърпеното лице бе член на един от многото лондонски подземни култове, подхранвана от определената повтораемост при убийствата на жертвите му. Карвър не вярваше в това. Един среднестатистически „култ“ в Лондон представляваше няколко богати пикльовци, които се забавляваха, носейки черни свещи и книга за вештици, с която на практика можеше да се сдобие всеки. Разбира се, освен ако онова с Братството не бе истина. Е, поне никой не дърпаше неговите конци.

Бе прекарал часове в наблюдение и изучаване на зелените кабарчета на картата, в опит да открие някаква закономерност. Изглеждаха така подредени, така ясни. Разстоянието между убийствата на Кенсингтън и Батърси бе почти точно половината от това между Кенсингтън и Поплър, където бе извършено друго убийство със зелено кабарче. Четирите

други убийства бяха планирани по подобен математически начин. Имаше някаква закономерност, усещаше го, но не бе нещо, с което се бе сблъсквал преди, нямаше очевидна симетрия, затова бе практически невъзможно да се предвиди къде ще се случи следващото убийство.

Мейкрафт твърдо бе на мнение, че тези убийства са дело на Кърпеното лице. Въпреки че не се намираха в обичайния му периметър на действие, той отказваше да повярва, че ги извършва някой друг. Бе просто немислимо как някой друг можеше да се измъкне със седем убийства за по-малко от дванадесет месеца, без да остави никаква следа след себе си. Дори Кърпеното лице бе засичан в някои от случаите, а това бе в ранните му години, когато извършваше три или четири убийства годишно. Мейкрафт отказваше да приеме възможността да съществува още един сериен убиец в Лондон и то по-изобретателен от него.

Карвър знаеше, че Мейкрафт греша. За него бе ясно като бял ден, че убийствата със зелените кабарчета не бяха работа на Кърпеното лице. Това поставяше на дневен ред два въпроса: Защо така ожесточено защитаваше тезата си, без да вземе предвид доказателствата, и кой наистина извършваше убийствата със зелените кабарчета?

ГЛАВА 9

Кривите улици

Гриндъл

Карвър прави разкритие

Лондон крие в сърцето си едно тайно място. Мрачно, с порутени сгради и лоша канализация, което не може да бъде срещнато на нито една карта или пътеводител. По осеяните му със зарази улици живеят паразити, които точно в тази част на града не са нито по-добре, нито по-зле от хората, обитаващи същите тези места. Тук не съществуват закони, няма пийлърс, не минават таксите. Дори въздушните кораби, излитащи от и кацащи на Финсбъри Парк, избягват да прелитат твърде близо до него. И точно тук – на Кривите улици – дойдоха Таниел, Кейтлин и Елейзабел. Въпреки всичките опасности, които криеше, идването тук бе равносилно на изчезване от лицето на земята.

Когато приближиха Камдън, вече бе обед. Улиците се виеха в различни посоки под силното и заслепяващо ноемврийско слънце. Неговата светлина безмилостно разкриваше всяко несъвършенство в тази част

на града – дотолкова, че с грозотата си бе напълно отблъскваща за гледане. Все още се намираха в началото на Кривите улици. Наоколо се виждаха остатъци от плакати, залепени на порутените стени от някой безразсъден хлапак. Те известяха пристигането на голям руски цирк в Лондон или поставянето на нова пиеса на Пикадили. По земята се търкаляха кафяви хартиени пазарни пликкове, подмятани от лекия ветрец. Те прелитаха над трупове на плъхове, изплували в канавките по време на някоя буря и заклещени там, съсухрени и безжизнени. Опушените прозорци наоколо се виждаха тъжно в тях, неми свидетели на разположените недалеч фабрики, бълващи по цял ден сажди и въглерод. В далечината се виждаха комините, от които изригваше черна пушилка и замърсяваше синьото небе над тях. Когато имаше подходящ вятър, можеше дори да се по-диша от нея.

След събитията от предишната нощ в Елейзабел бе настъпила промяна. По някакъв начин осъзнаването, че вътре в нея имаше нещо, което се бори да завладее ума ѝ, я бе накарало да укрепи духа си. Стана ѝ ясно, че именно незнанието е било причина за нейната потиснатост. Присъствието на Тач в нея не бе и наполовина толкова страшно сега, когато бе идентифицирала врага си. Спомни си, че Тач се страхуваше от нея по време на хипнотичното ѝ ходене насън. След като бе имала достатъчно време да си помисли, тя бе разбрала какво се бе случило предната нощ и го обясни на Таниел призори, докато се приготвяха да напуснат „Крофтърс Гейт“.

– Сега всичко ми е по-ясно, Таниел – каза тя, докато седяха заедно на пода със скръстени крака, опитвайки се да отделят най-важното от случилото се. – Нещата ми се изясняват.

– Вече спомни ли си нещо? – бе попитал Таниел. На лицето му бе изписана искрена загриженост, която бе накарала Елейзабел да усети как сърцето ѝ подскочи от щастие.

– Само... някакви странни образи – отвърна тя. – Но аз зная някои неща... ако разбираш какво искам да ти кажа. Не знам точно как, искам да кажа, че не си спомням защо ги знам. Но... смятам, че осъзнавам, а не си спомням. Разбирааш ли?

– Така мисля – каза Таниел и бледите му очи потърсиха нейните. – Тогава какво си мислиш, че става?

– През миналата нощ – започна тя – Кейтлин сложи тези неща... тези Стражи в моята стая. – Тя постави ръката си върху неговата с виновна усмивка. – Тоест в твоята стая.

Таниел изобщо не бе забелязал разликата между двете, все пак успя

да ѝ отговори нещо като джентълмен, което после не можа да си спомни. Тя дръпна ръката си и продължи.

– Както и да е, онази нощ, нещото, което тръгна след мен...

– Дрог – прекъсна я Таниел механично.

– Това ли беше? – потрепери тя. – Мисля, че е най-добре да не научавам нищо повече за него. Но то бе отпратено от Стражите на Кейтлин. Чудех се защо Тач просто не ме накара да стана и да изляза в коридора, където бе то. Все пак го направи на следващата вечер. Тогава ми хрумна.

– Първата вечер не ти бяхме дали приспивателно – досети се Таниел.

– Да – възкликна тя и плесна с ръце. – Точно затова Тач успя да направи това. Разбираш ли, това, което каза за церемонията... ако и духът, и приемникът се борят, един от тях трябва да е по-силен.

– И ти смяташ, че си по-силната? Тя успя да се наложи само когато ти бе упоена?

– Да! – възкликна тя отново.

– Чудя се дали присъствието на Тач е причина за... за състоянието, в което те намерих онази нощ в Стария квартал – зачуди се Таниел. – Има известна логика. – Той вдигна глава и погледна към Елейзабел. – Но много ми е любопитно как успя да стигнеш до всички тези заключения?

– На мен също – призна си тя. За момент и двамата замълчаха.

– Ще открием родителите ти, да знаеш – обади се Таниел най-сетне.

– Ще стигнем до дъното на всичко това.

Елейзабел не отговори.

Когато навлязоха по-навътре в Кривите улици, тя разбра защо ги наричаха така. Къщите бяха скупчени много близо една до друга, а самите улици вървяха ту наляво, ту надясно без каквато и да било закономерност. Между празните складове се издигаха насипи. От време на време се сблъскваха с купчини отломки, неразчистени след Унищожението, и им се налагаше да се връщат назад. По улиците нямаше почти никакви хора; срещнаха само няколко сакати просяци, които дори не им се примолеха за някоя дребна монета, а просто продължиха да се влачат нататък. Някъде в далечината се носеше шумът от игрите и смеха на хлапета, но с изключение на това всичко изглеждаше запуснато.

– Какво търсим? – запита Елейзабел.

– Не можем да го намерим, ако опитаме – отвърна Таниел. – Чакаме да ни забележат.

– Но защо тук е толкова тихо? – зачуди се Елейзабел, без да насочва въпроса си към някого.

– Просящите отиват в града през деня – обясни Таниел, търкайки едното си кървясало око с юмрук. За щастие, оздравяваха бързо и вече не го боляха. – Онези, които са тук, умеят добре да се прикриват. Почакай да падне нощта и тогава ще разбереш какво наистина представляват Кривите улици.

– Знаеш какво правиш, нали? – попита Кейтлин жизнерадостно. Таниел я погледна смразяващо, след което се обърна към Елейзабел.

– Тук имам един приятел. Казва се Крот. Той е един от четиримата Господари на просящите, които управляват това място. Той може да ни помогне. Трябва да се крием и да стигнем до дъното на тази мистерия. Случва се нещо мрачно. От Братството са намислили нещо. Успели са да призват духа, който в момента е в теб, както и да повикат друг, и още нещо – само Всевишният знае какво – в опит или да те убият, или да си те върнат.

Елейзабел примига на парцали, без да знае как да отговори.

– Какви са тези Господари на просящите? – попита тя.

– Да бъдеш просяк в Лондон си е занаят – също като да бъдеш крадец или дърводелец – обясни той. – Дърводелците имат свое обединение, крадците – свои организации, а просящите си имат Господари на просящите. Мисля, че преди е имало само един Господар, но сега са разделени на четири банди, всяка със свой водач. Бандите подпомагат своите членове срещу процент от печалбата им и се грижат за това да премахват просящите, които не са членове на нито една банда. – Той вдигна рамене. – Е, не съм напълно запознат с всички подробности.

– Ами Крот? Кой е той? – продължи да разпитва тя.

– Той се познаваше с баща ми – отвърна Таниел. – Жената на Крот бе обсебена от зъл дух. Това е вид вештица, която се прилепва към гърба на човек. Не се вижда и не може да се пипне, но стои там, тежи ти, разболява сърцето ти, съсипва душата ти и те кара да се чувстваш постоянно изморен. Постепенно изгубваш воля за живот и един ден падаш на колене и никога повече не се изправяш.

Елейзабел изглежда се натъжи.

– Това е ужасно – каза тя тихо.

– За щастие лесно се премахват. Бедата е в това, че никой не знае, че са там. Крот бе водил жена си на всички видове доктори, преди да стигне до баща ми в отчаянието си. Той прогонил вештицата, но вече било твърде късно. Жената починала, но Крот остана благодарен на

баща ми затова че направи последните й дни щастливи. Бяха много добри приятели до самата смърт на баща ми. Надявам се той да си спомня и мен с добри чувства.

Според джобния часовник на Таниел бе малко след три часа. В далечината прозвуча и звън на църковна камбана. Тогава Кривите улици най-сетне забелязаха присъствието им. Бяха изтощени от недоспиване и от многочасовото обикаляне в произволни посоки. Затова усетиха облекчение, когато от една тясна уличка към тях се приближи човек с измършавяло лице и прокъсано кафяво наметало. Той заговори с дрезгав глас:

– Изгубихте ли сте?

– Ти от бандата на Крот ли си? – контрира го Таниел на свой ред.

– Хмм. Значи ви трябва един от неговата банда. Не съм. Аз съм от тази на Рикарак. – Странникът ги огледа от главата до петите като сврака, изучаваща потенциално съкровище. – Почакайте тук – каза той съвсем неочаквано и изчезна зад един ъгъл.

Те зачакаха, както им бе казано. Никой не продумваше. Бяха обхванати от трескаво нетърпение. След по-малко от три минути се появи друг човек. Той бе прегърбен и от едната страна на лицето си имаше ужасяващ белег, сякаш е бил нападан от диво животно. Бе покрит с парцали и дрипи, кожата на врата му бе увиснала, а по ръцете си имаше червеникавокафяви петна.

– Наричат ме Гриндъл – каза той с нисък и бавен глас. – Каква работа и'ате с Крот?

– Името ми е Таниел Фокс, ловец на вештици – отговори той. – Това е Кейтлин Бенет, също ловец на вештици. Дамата е Елейзабел Крей.

– Ой, чувал съм за баща ти, господарю Фокс, – каза Гриндъл, мижейки. – На Кривите улици няма вештици.

– Не сме дошли тук, за да търсим вештици. Бих искал да се срещна с Господаря Крот – заяви Таниел.

– Тъй ли? – каза старецът с кисела усмивка. – Наистина ли?

За Езраел Карвър денят бе дълъг. Нямаше конкретна причина, никакво специфично обстоятелство, което да го направи по-труден от останалите. Просто бе уморен и нямаше търпимост към никого и към нищо. Затова му костваше огромно усилие да се държи учтиво, докато обикаляше полицейския участък, за да търси папки, които безнадеждно некадърната им секретарка бе разпиляла в най-различни кабинети.

Оживлението, което цареше в главната част на сградата, не му се

нравеше. Сякаш с всеки изминал ден хората, които се тълпяха на рецепцията, в чакалнята и по твърдите пейки, ставаха все повече и повече. Лондончани бяха тръгнали по наклонената плоскост след Унищожението. Откакто онези пруси ги бяха бомбардирани преди около двадесет години. Откакто бяха дошли вештиците.

Най-сетне, събрал необходимите документи, той се върна в офиса си и затвори вратата зад себе си, изолирайки се от шума навън. Забеляза, че Мейкрафт все още не се бе върнал от мястото, където бе отишъл. Седна на стола си и сложи книгата пред себе си.

В интерес на истината той харесваше Мейкрафт. Докато работеше в Холбърн, имаше доста вземане-даване с по-възрастния мъж, но когато бе разбрал, че Парламента му възлага да работи по залавянето на Кърпеното лице, той не се поколеба. Веднага прие, независимо че щеше да му се наложи да работи с човек, с когото винаги се бе спречквал в миналото. Сега, след две години съвместна работа, те се познаваха добре – знаеха и положителните, и отрицателните си страни. А той бе радостен от факта, че имаше привилегирована позиция при избирането на нови назначения по проблемите с Кърпеното лице.

Е, каза си наум Карвър, като оставим всичко това настрана, какво ще правя по въпроса с убийствата със зелените кабарчета?

Той почука с молива по зъбите си, взирайки се в пространството пред себе си. Приглушените светлини приветстваха поредната студена, мрачна и мъглива нощ. Денят бе преминал монотонно, без особени разкрития. Затова, за да свърши поне нещо полезно, той реши да се обади на доктор Пайк от „Редфорд Ейкърс“ и да го попита дали е имал време да хвърли поглед на книгата, които му бе предоставил. По предложение на Мейкрафт му бяха дали документите, свързани с убийствата със зелените кабарчета, за да даде професионалното си мнение по въпроса дали са дело на Кърпеното лице, или не и ако не са, кой би могъл да е извършителят. Карвър бе против изнасянето на информация извън полицейското управление, но Мейкрафт бе настоял под претекст, че на доктора можеше да се има доверие. В действително можеше да изчака Мейкрафт, за да се обади той на Пайк. Все пак двамата бяха приятели, но Карвър нямаше желание да чака повече.

Вдигна слушалката и се подготви да набере, но точно тогава осъзна, че няма номера на доктор Пайк. Помоли оператора да го свърже с „Редфорд Ейкърс“, но тя също нямаше координатите му. Той си извини и постави слушалката обратно на телефона.

Колко глупаво от моя страна, помисли си. Отправи се към бюрото

на Мейкрафт и отвори чекмеджето, където бе тефтерчето с телефоните му. Мейкрафт трябваше да има номера. Разгърна го и започна да търси. Почеркът на Мейкрафт бе отчайващо грозен и нечетлив. Освен това той имаше досадния навик да драска по ъгълчетата на страниците, което бе доста неприятно и разсейващо. На всичко отгоре не бе подредил номерата по азбучен ред и когато Карвър най-сетни успя да открие името на доктор Пайк, под него със ситен почерк бе написано: Телефонен номер: виж Лусинда Уот, секретарка. Когато продължи да разлиства в търсене на мис Уот, той постепенно забави темпото и се намръщи. Върна две страници обратно и се вгледа в нещото, което бе привлякло погледа му.

На пръв поглед Мейкрафт не бе човек с особено въображение. И все пак от драскулките му можеше да се заключи, че имаше определено творческо мислене. Виждаха се дракони, човекът-кифла (очевидно нарисуван, когато Мейкрафт е бил много гладен, тъй като бе представен като Второто пришествие), както и много британски знамена. Но точно там, сред многобройните безсмислени драсканици, имаше една малка картинка. Наподобяваше нещо като назъбена мида или око с много гъсти мигли... Не, не, по-скоро приличаше на странен мутирал октопод или тюлен, или... не можеше да се каже със сигурност. Бе нарисуван в един кръг като някаква значка или символ. Сигурно в друг случай не би грабнало вниманието му, но просто сега усети някакво смътно неприятно чувство, когато го погледна. Острият му ум бе направил връзката още от първия поглед.

Той на няколко пъти погледна към картата на стената и после към символа. След това извади по-малка карта на Лондон от чекмеджето си и означи точките, където бяха извършени убийствата със зелените кабарчета. След това ги свърза като съзвездие и начерта крива около тях.

– О, Небеса! – Карвър се задъха и погледна към картата на бюрото си. Разпростряно над Лондон, с една малка недовършена част, бе нещото с пипалата от адресника на Мейкрафт. Местата, на които бяха извършени убийствата със зелените кабарчета, образуваха основните точки на неговата форма: върховете на пипалата, върха на нещото, което най-вероятно представляваше глава и т.н. Наблюдавайки картата, той забележа, че оставаха само още две точки, за да бъде завършена формата напълно. Той ги постави. Слънцето се закри от облак и в стаята се смрачи.

– О, Небеса – каза той отново. – Мейкрафт!

ГЛАВА 10

Среща с Крот

Сключване на сделка

Кралят на плъховете

Залата за угощения на господаря Крот бе с внушителни размери. Представляваше огромна стая, облицована с камък, с високи и дебели колони, които достигаха до многобройните сводове на тавана. Всичко бе направено от масивни каменни блокове и в стаята сякаш нямаше истински врати. Като че ли бе едно голямо общо пространство, чиито неосветени краища потъваха в мрака.

Но сред колоните бе светло и горещо. В центъра на залата бяха разположени метални корита, пълни с живи въглени, върху които се приготвяха шишове и грил, жилави пържоли, твърдо свинско и пилешко. В блъбукащи казани – да, казани, дори днес, в този век! – се варяха картофи и зеленчуци. Из залата се стрелкаха готвачи, които обръщаха и опитваха храната.

В осветената част бяха наредени маси, на които седяха просяци от Кривите улици – мъже, жени и деца. Бяха мръсни и чорлави; много от тях имаха някакъв недъг, тъй като сред родителите бе широко разпространена практика да осакатяват детето си, за да предизвикват съчувствие сред минаващите и това да развърже кесиите им. Все пак наоколо се носеше весела глъчка – оживени разговори, смях, хаплив хумор или игриво боричкане. Всички ядяха и пиеха вино, за да прокарат месото. Стаята бе изпълнена с живот, звуците отекваха във високия покрив и изпълваха въздуха с радост.

Мъжът, когото Гриндъл им бе посочил като господаря Крот, не седеше на някакво специално място, нито пък на определена маса. Не бе на висок стол или подиум. Хранеше се между един едър мускулест мъж с простовато лице, на което бе изписана дебилност, и едно малко момче, което седеше със затворени очи и заплетена коса, разпиляна по лицето му. Докато те го наблюдаваха, той се засмя от сърце на някаква смешка и потупа едрият мъж по гърба. Последният се захили глупаво.

Гриндъл ги заведе при Крот, който вдигна глава и ги погледна. Той бе слаб мъж на около четиридесет години и вероятно щеше да изглежда добре, ако не беше огромният белег от меч на бузата му, от който горната му устна се бе извила нагоре, и белезите от едра шарка, скрити зад

рядката му брада. Изглеждаше като просяк, помисли си Таниел, или по-скоро като човек извън закона – нещо като Робин Худ. Той се укори за това заиграване с въображението.

Вниманието му бе приковано от момчето, което седеше до него. Имаше една подробност, която не бе успял да зърне отдалече, но сега тя бе съвсем очевидна. Момчето не си бе затворило очите по собствено желание. Точно под и над клепачите му вървяха две линии от кафяви точки, през които минаваше конец. Очите му бяха защити.

– Таниел Фокс! – възкликна Крот. – Колко време мина само! Когато те видях за последен път, бе на половина на сегашния си ръст.

– Езекиен Крот – отвърна той с усмивка. Крот се изправи и те сърдечно се здрависаха. – Все още крал на собствения си замък, както виждам!

– Разбира се, разбира се – отвърна Крот, след което се обърна към Гриндъл. – Да се донесе храна на моите гости. – С един жест той накара седящите на масата срещу него да вземат чиниите си и да се преместят. Сега пейката бе свободна. – Седнете – подкани ги той. – А, очарователната мис Бенет. За мен е удоволствие да бъдеш мой гост.

Тя кимна, усмихна се и седна.

Гриндъл се върна с още един помощник и постави пред тях четири чинии с пиле, картофи, сос и зеле. Едва тогава те усетиха колко са гладни. Кейтлин започна да яде веднага, останалите изчакаха Крот да даде разрешение, за да сторят същото. Гриндъл седна отдясно на момчето със защитите очи.

– За мен е чест да представя моите другари – каза Крот. – Вече познават стария Гриндъл. Тук, отдясно, е момчето-дявол Джак – мой най-близък съветник. А тази канара отляво е Арманд. Той е французин, но иначе е много добър човек.

Арманд отново издаде своето хъ-хъ-хъ при споменаването на името му, след което взе едно парче пиле и започна да го дъвче.

– Предполагам, че сте дошли при мен с някаква молба. С какво мога да ви бъда полезен, Таниел? – запита Крот след известно време. – С баща ти бяхме много близки приятели, затова като помагам на теб все едно помагам на него.

– Надявам се аз също да мога да ти помогна с нещо – отвърна Таниел. Той гледеше момчето-дявол Джак с известно неудобство.

– Тогава сподели своите тревоги и аз ще споделя моите – каза Крот отзивчиво. – После ще видим какво можем да правим.

Таниел му разказа как стояха нещата, изпускайки една или друга

подробност на места, но без да спестява истината в основни линии.

Когато приключи разказа си, Крот се наведе напред. Пируването около тях бе достигнало връхната си точка, но той изглежда не забелязваше силния шум, който почти заглушаваше думите им.

– По всичко личи, че се намирате в много затруднено положение, приятели мои.

– Мисля, че това, с което сме се заели, ще има далеч по-големи последици от онези, пред които вече се изправихме. Братството иска това момиче – убеден съм. Има вероятност онова, което се крие зад цялата тази история, да има отражение върху всички нас.

– Таниел Фокс е прав – обади се момчето-дявол с груб и дрезгав шепот. Всички на масата обърнаха погледите си към него в очакване да продължи, но той не го направи. Крот дори не го погледна, само барабанаеше с пръсти пред лицето си.

– Трябва да подслоня всички ви – каза той бавно. – Трябва да подслоня и нея, когато започнат да прииждат разни неща да я търсят. Също така ще искате от мен да открия колкото може повече информация за нейното минало, както и за това в какво се е замесила в момента. Така ли е?

– Точно така – отговори му Таниел.

– Молите ме за твърде много.

– Знам – каза Таниел.

Последваха няколко напрегнати секунди, след което Крот плесна с ръце. Арманд стори същото и се захили с малоумния си смях.

– Както и да е, достатъчно за вашите проблеми – каза той. – Смятам, че трябва да обсъдим какво точно можете да направите за мен.

– Нещата са доста мрачни тук, на Кривите улици – обади се неочаквано Джак. Крот млъкна веднага, оставяйки невиждащото момче да говори. – Виждам епидемия в камъните на нашите мазета и тръбите са замърсени с нещо необичайно. Заобиколени сме от предвестници на злото. – Той обърна лицето си към Елейзабел. – Не усещате ли смъртната агония на града? Намираме се на ръба на ерата на злото. Старият дух в теб, Елейзабел Крей, е ключът. Тя ще донесе мрака.

– Коя е тя? – попита Елейзабел.

– Знаеш името ѝ – отвърна момчето-дявол. – Целта ѝ...

– Ще ви бъде разкрита скоро – прекъсна го Крот. – След като ми направите една малка услуга. Лицето на Таниел бе сериозно и неразбиращо.

– Но какво можем да направим ние?

Крот задъвка една студена и мазна пилешка кълка.

– В нашите канали има нежелан гост – каза той, докато дъвчеше. – Премахнете го.

Таниел кимна.

– Разбира се – отвърна той, но разговорът бе прекъснат внезапно от пронизителния вик, дошъл от единия край на залата. Пръв скочи на крака Крот, последван от всички просяци, както и от Арманд. Звукът бе дошъл от мрачното пространство извън колоните. Донесоха фенерчета и докато Крот пристигна до мястото на суетнята, около него вече се бе оформил обръч от хора. Те се отдръпнаха пред него и гостите му и за момент останаха така, втречени в нещото, което лежеше в единия край на залата.

Там лежах мъртви пет черни плъха, всеки с размерите на малко куче. Острите им резци стърчаха над студените им усти, а дебелите им опашки бяха заплетени, увити под формата на сложен възел, около който бяха проснати безжизнените тела на плъховете.

– Какво е това? – попита Елейзабел, забелязала страха, с който просяците се взираха в него.

– Крал на плъховете – отговори Кейтлин.

– Това е предвестник на злото – поясни момчето-дявол Джак със своя груб и дрезгав глас. – Знаците са недвусмислени. Наближава бедствие. Мракът тропа на вратите ни.

ГЛАВА 11

Странната смърт на Алиста Уайт Кола в „Редфорд Ейкърс“

Голямата готическа арка на гарата „Св. Панкрас“ се издигаше сред поройния дъжд и изглеждаше някак призрачно и мистериозно на фона на слабата лунна светлина. Тази вечер нямаше мъгла, пороят я бе разкъсал на парчета и я бе принудил да се скрие сред студените гробища и запуснатите поля. По улиците имаше малко хора. Дъждът падаше със страшна сила и онези, които случайността бе заварила навън, бяха заобиколени от собствен облак мъгла, който се получаваеше когато капките отхвърчаха от тях.

Но за някои необходимостта да пътуват бе по-голяма от страха им от дъжда и такситата все още пърпореха през стичащите се по улиците

дъждовни реки. За най-нещастните от тях съществуваше както необходимостта да излязат, така и липсата на достатъчно финансови средства. Алиста Уайт бе жена, която издържаше три деца. Нямаше съпруг. Но доброто ѝ сърце не позволяваше да ги изпрати да се трудят. Тъкането ѝ носеше достатъчно пари, за да води шо-годе приличен живот, но не и да си позволи да се вози на такси, когато краката ѝ вършеха същата работа. Затова тя продължи да върви, без да съзнава, че нещо я преследва и че то ще отнеме живота ѝ преди зазоряване. Сред пороя бавно се движеше кола, дърпана от черен жребец и бяла кобилка. Прегърбеният ѝ водач носеше цилиндър и бе вдигнал яката на обемистото си палто така, че се виждаше само сянката на очите му, докато лицето му оставаше скрито.

Колата се придвижваше тихо и мълком по улиците около „Св. Панкрас“ в посока, известна само на нейния водач, в определено време и към определено място. Постепенно тя се скри зад стената от дъжд и изчезна от поглед.

Пороят не преставаше. По каменните стени на сградите се стичаха водички, които постоянно променяха посоките си. Тротоарите се бяха превърнали в брегове на реките, стичащи се по улиците и вливащи се в канавките, които жадно поглъщаха водите им. По покривите също се стичаше вода, която падаше на улицата с бясна скорост. Под слабата закрила на чадъра си, Алиста продължаваше да върви към къщата на доктор Роуч. Естествено на него нямаше да му стане много приятно да го събуди в този късен час – бе някъде около един и половина през нощта, – но момчето ѝ, Джим, бе повалено от треска, а тя бе видяла какво се бе случило с неговия приятел Томас преди седмица, когато той се бе разболял. Бе видяла как по цялото му тяло се бяха появили онези ужасни цепнатини като на счупена ваза, а кръвта минаваше отдолу на милиметър под кожата му. Бе виждала същото по носовете и бузите на старите пияници, чиито вени се бяха пръснали от многогодишно смучене на алкохол. Но онова бе по цялото тяло и Томас вече лежеше някъде под земята, сигурно в общ гроб, тъй като не можеха да си позволят подобаващо погребение. А сега и нейният Джим. Червена треска.

Тя се загърна с наметалото и наведе главата си, на която носеше шапка, надолу срещу силния дъжд. Разстоянието бе три километра, но животът на сина ѝ бе в опасност и тя дори не се замисли, преди да тръгне. Дори с радост забеляза, че дъждът намаляваше. Точно тогава той внезапно спря, сякаш водната завеса се бе откъснала от небето и се бе стоварила на земята, оставяйки след себе си само реките по улиците. Наоколо настана тишина и луната облече всичко със стоманени

отблясъци.

У Алиста започна да се надига усещане за страх, което се усилваше с всяка следваща крачка по мокрия паваж. Нещо не бе наред, нещо... но тя не можеше да го назове. По мокрото ѝ лице се изписа недоумение. Замисли се какво ли можеше да е това. Никога не се бе отличавала с особен ум или образование и се възхищаваше искрено на онези, които ги имаха. Ето защо обвини собственото си невежество за това, че не можеше да се сети. Тъкмо започна да се чувства силно обърквана, когато ѝ хрумна нещо.

Тя спря под светлината на една улична лампа. Да, чуваше го. Продължи да върви с напрегнат слух. Все още бе там. Можеше ли да е някакъв номер? Ехо? Може би, но нещо ѝ подсказваше, че не беше. Усети как я обля студена пот. На всеки две свои крачки тя чуваше три стъпки.

Спря отново и погледна зад себе си. Третата стъпка отново се чу след нейните две. Бе едва доловима – сякаш някой я преследваше, но внезапно го хващаше неподготвен. Като че ли някой се опитваше да върви със същото темпо като нея, но не успяваше. Само че на улицата нямаше никой.

Тя се загледа зад себе си, но не видя нищо. Чуваше се само плискането на вода.

Но не бе ли чувала вече нещо подобно на това? Защо това извикваше в ума ѝ някакъв спомен? Ама че глупава глава! Но сега нямаше време. Трябваше да стигне до доктор Роуч.

Тя продължи напред, но звукът не престана: туп, туп (туп), туп, туп (туп). Да не би да шляпаше нещо, увито около глезена ѝ? Или пък коланът на палтото ѝ? Докато вървеше, хващаше различни части от дрехите си – първо едната страна на полата си, после – обувката си, опитвайки да установи по комичен отстрани начин дали нещо от нея не причиняваше този шум. Но след малко се отказа. Ако имаше нещо такова, така нямаше да престане.

Тя отново хвърли поглед на дългата и добре осветена улица и не видя нищо. В главата ѝ се въртеше някаква стара рима, която майката на Томас ѝ бе казала веднъж, но сред смесицата от страх и притеснение за Джип тя не можеше да си я спомни добре. Изсумтя и продължи напред. Но страхът и усещането, че трябваше да си спомни нещо, не преставаха и дори се усилваха. Онези стъпки все още отекваха зад нея, като сега бяха още по-ясни – като че някой вървеше точно зад гърба ѝ. Не можа да устои и погледна за трети път през рамо, но това ѝ бе за последно.

Лусинда Уот бе жена със строго изражение на лицето. Движенията ѝ наподобяваха птица, кълвяща по стенографа си с пръсти или дращеща нещо на листата до себе си, навела глава като врабче, за да види какво точно пише. Тя бе рецепционистка, секретарка и личен помощник на главния лекар в „Редфорд Ейкърс“ и очакваше да се обръщат към нея с подобаващите уважение и достойнство, които смяташе, че постът ѝ изисква.

„Редфорд Ейкърс“ не бе от най-приятните места, където можеше да попадне човек през нощта, но доктор Пайк изискваше от нея поне веднъж седмично да остава там, а често и повече. Получаваше добро заплащане и бе отдадена на работата си, тъй като в живота ѝ имаше много малко неща, които изискваха вниманието ѝ. Едно от тях бе малкият ѝ апартамент в Айлингтън, а другото – двете ѝ котки с едно и също име – Котка. Въображението ѝ бе доста ограничено, както и вкусът ѝ към модата. По време на тези нощни смени тя придружаваше доктора при неговите визитации от клетка в клетка, а после в мазетата, по време на които той извършваше наблюдения над нощното поведение на пациентите си. Говореше с нисък, безизразен глас на фона на виковете, смеха и пелтеченето, отекващи между влажните и мухлясали каменни стени. От малките прозорчета в стоманените врати надзъртаха луди очи и се носеха мръсни думи, които мис Уот не би пожелала да достигнат до ушите дори и на най-долната проститутка. Докторът изглежда изобщо не се впечатляваше от обграждащата го лудост, но мис Уот стискаше зъби, за да потуши ужаса, сграбчващ сърцето ѝ всеки път, когато минаваше по мрачните коридори.

Докато тя се приготвяше да си ходи, дъждът понамаля, но това бе само колкото да си поеме дъх, тъй като не след дълго, след силен гръм той се изсипа над Лондон с пълната си мощ. Мис Уот, която винаги мислеше с няколко хода напред, имаше чадър в едно от шкафчетата на бюрото си. В момента, в който го извади и излезе в коридора, една ярка светкавица обля всичко около нея в светлина. Мис Уот се приближи към прозореца и погледна навън. Дали не бе по-разумно да си повика такси? Но щом вдигна слушалката на телефона, отвън се чу изскърцване на гуми. Озадачена, тя отвори голямата входна врата на „Редфорд Ейкърс“ и там, точно пред площадката, видя кола, теглена от черен жребец и бяла кобила.

Водачът ѝ се бе навел ниско, носеше цилиндър и си бе вдигнал яката, за да предпази лицето си от дъжда. Щом тя се появи на вратата, той вдигна ръка.

– Мис Лусинда Уот? – опита се да надвика плющенето на дъжда той.

– Аз съм – отвърна тя.

– Колата е за Вас, мадам.

– Но аз не съм я поръчвала – възрази тя и се огледа от двете страни на площадката. В този момент един от обитателите на сградата изпищя, а ефектът от вика му бе подсилен от една светкавица на юг.

– Мисля, че е поръчана от някой си доктор Пайк – обясни той. – Или греша?

Мис Уот се обърна и погледна към стълбите, водещи към кабинета на доктора, където в момента той попълваше доклади. Определено подобна досетливост не му бе присъща, но от време на време вършеше такива неща.

– Не, не бъркате – каза тя и отвори чадъра си, преди да се подаде навън. Водачът слезе и ѝ отвори вратата.

– Лош късмет е да отворите чадър вътре, мадам – отбеляза той, тъй като тя още не бе стъпила на площадката, когато го стори.

– Бабини деветини – отвърна мис Уот и затвори вратата. – Не вярвам в подобни суеверия.

Скритите очи на водача я проследиха, докато се качваше и сгъваше чадъра си, сякаш бе затварящо се черно цвете.

В колата бе доста хладно, но пък за щастие – сухо. Мис Уот се облегна назад на удобната седалка и водачът пришпори конете. Докторът по всяка вероятност му бе казал къде отиваха, затова тя просто се облегна назад и се отпусна. Тази нощ бе ужасна. Колата си бе чист късмет. Седеше и слушаше как навън бурята се усилваше, благодарна за това, че бе вътре, а не сред нея.

Едва когато колата започна да забавя ход и накрая спря, за пръв път ѝ мина през ума, че ставаше нещо нередно. За толкова кратко време не можеха да са изминали дори половината път до Айлингтън.

– Кочияшо – започна тя и отвори вратата. В този момент обаче се изуми от мястото, на което се бяха озовали. То нямаше нищо общо с тесните лондонски улички. Намираха се сред някаква пустош, нещо като поле или парк. Силният дъжд не ѝ даваше възможност, а види по-добре. Имаше една-единствена пътека, по която се движеха те и огромно пространство, покрито с трева, както и няколко призрачни дървета.

– Питам – повтори тя – защо спряхте?

Не последва никакъв отговор. Само тишина.

Тя попита отново, но след като и този път не получи отговор, реши

да отвори чадъра си и да излезе навън. Щеше ѝ се да нахока този нелюбезен кочияш. Но в същото време изпитваше страх, примесен с любопитство, по отношение на случващото се.

– Това някаква шега ли е? – попита тя рязко, щом излезе. – Мога да ви уверя, че работата ви виси на косъм.

Пристъпи към мястото на кочияша, но то бе празно.

За момент не знаеше какво да стори. Беше съвсем сама по средата на тази пустош, а на всичкото отгоре и валеше като из ведро. Тя се бе измокрила доста. Хвърли няколко бързи погледа наоколо и направи няколко крачки назад. Конете пристъпваха и цвилеха неспокойно, разтърсвайки мокрите си гриви.

– Кочияшо? – извика мис Уот.

Никакъв отговор. За момент тя остана така, без да се решава да стори нищо. Не познаваше Лондон толкова добре, че да предположи къде точно се намира, нито пък можеше да се ориентира в този дъжд. Някъде в далечината се чу ръмженето на въздушен кораб, който вероятно се готвеше да каца, за да избегне бурята.

Напълно объркана, тя реши да се качи обратно в колата и да изчака някой да ѝ се притече на помощ или кочияшът да се завърне. Ако тръгна пеша, със сигурност щеше да си докара пневмония.

Тя влезе вътре и изтръска чадъра си, ругаейки кочияша. Ами ако останеше тук цяла нощ, наред ужасната буря. Но какво си мислеше този? Какво...

В този момент обаче погледът ѝ се спря на отсрещната седалка. Там имаше нещо, което го нямаше преди. Бе хартия с набързо надраскана рисунка на създание – създание с много пипала, затворено в кръг. Тя се пресегна и го докосна с пръсти, сякаш искаше да провери дали е твърдо.

– Chackh'morg – прошепна.

В този момент вратата на колата се отвори и тя се обърна рязко. Дръпна се назад и изпищя. Това бе той – Кърпеното лице – отвратителното подобие на покрит с парцали труп, със зееща паст под мокрите кичури женска коса, които се бяха сплъстили, обгръщайки лицето му от сиво зебло. В едната си ръка държеше нож, по който проблясваха малки дъждовни капчици.

Когато влезе при нея и затвори вратата зад себе си, тя не бе в състояние да помръдне. Той седна срещу нея и вдигна рисунката. Наведе се бавно напред и прокара острието по треперещото ѝ гърло. С другата си ръка вдигна листа хартия пред очите ѝ.

– Chackh 'morg – каза Кърпеното лице. Мис Уот бе очаквала от тази смразяваща уста да излезе глас от отвъдното, но той звучеше напълно нормално, въпреки че в него имаше нещо заплашително. То я ужасяваше точно толкова, колкото и ножът. Кърпеното лице се наведе още по-напред. Устата му бе толкова близо до нейната, сякаш щеше да я целуне. – Ти знаеш кой убива от мое име – прошепна той с дрезгав глас. – Няма ли да ми кажеш, Лусинда Уот?

ГЛАВА 12

Демонът в каналите

Номер за залавяне на вештици

На следващия ден тъкмо бе започнало да се смрачава, когато Кейтлин и Таниел се озоваха в компанията на гиганта Арманд и възрастния Гриндъл. Те слизаха по ръждива стълба сред останките на една помпена станция. След бягството от „Крофгърс Гейт“ през нощта бяха спали като къпани. Тази нощ нямаха никакви посещения. Елейзабел спа непробудно, а те се редуваха да я пазят. Явно талисманът, който ѝ бяха дали, вършеше работа. Поне засега.

Бяха оставили Елейзабел при Крот, тъй като нямаше смисъл да я водят с тях на лов на вештици. Само щяха да я изложат на опасност.

– Таниел?

Той погледна нагоре. Намираха се в пропито от влага преддверие. Над тях имаше кръгъл люк, през който преминаваше светлината от помпената станция и обливаше стъпалата на ръждива стълба, както и голата каменна стая. Виждаше се само един проход, водещ надолу. Беше гласът на Кейтлин.

– Какво? – обади се той.

– Попитах дали имаш представа какъв вид може да е вештицата – повтори тя. – Въпреки че явно мислеше за нещо друго.

– Съжалявам – извини се той. Арманд също каза, че съжалява с грубия си и плътен глас с френски акцент. Гриндъл го сръга и го накара да замълчи.

Таниел вчеса косата си назад и захпа долната си устна. След малко се обърна към Кейтлин.

– Ами, от описанието, което направи Крот, според думите на онези, които са я виждали и са оцелели, както и от състоянието на онези, които

не са, бих казал, че е уайт.

Кейтлин се усмихна.

– И как се справяме с уайтове? – попита тя.

– Опитваш се да ме изпиташ ли? – каза той на свой ред.

– Никога не преставаме да се учим, Таниел – захили се тя.

– Както, по всичко личи, и да преподаваме – каза той. – Уайт виреят само на светлина. Не могат да ти навредят, когато е пълен мрак, но и твърде силната светлина ги унищожавя. Само че наистина трябва да е доста ярка – намръщи се той. – Всъщност никога не съм имал вземане-даване с уайт. На дневна светлина ли го извеждаме? И как става това, ако не се показват, преди да се смрачи?

Кейтлин разтърси чантата си.

– Правим си собствена дневна светлина.

По-рано същия ден Крот му бе разказал за канализацията на Кривите улици. Това, което се виждаше на повърхността им, бе едва една трета от всичко. Под улиците се спотайваше лабиринт от стари подземни складове, скривалища, както и мрежа от канали и недовършени тунели за метрото. Всяка от четирите банди си имаше собствена територия, която ревностно защитаваше. Именно под земята бяха същинските крепости. Кривите улици бяха почти неуязвими в случай, че пийлърите или някой друг решише да ги реконструира по някаква причина. Под земята имаше лабиринти със задънени улици и запечатани врати, люкове и тунели, толкова тесни, че оттам се минаваше с пълзене. Имаше дори капани. Така, също като вештиците, просящите можеха да бъдат отблъснати, но не и победени. Те винаги се завръщаха още по-многобройни. Просията, както личеше от пира, на който бяха станали свидетели, бе печеливш занаят във времето на индустрията и богатството. Онези, които я управляваха, нямаше да се откажат лесно от своята ниша.

Но в последно време нещо се прокрадвало в каналите – нещо, което бе преминало покрай талисманите и другите артефакти, традиционно използвани за прогонването на вештици. Просто тези места бяха доста далеч на север от реката и вештиците не бяха стигали дотук. Досега. От известно време насам сред каналите бяха започнали да изчезват просяци. Телата им бяха намирани в отвратително състояние. Разяждането на плътта навеждаше на мисълта за уайт. Кожата бе съсухрена и почерняла, артериите – прекъснати и завързани на възел, цялото тяло бе започнало да се разлага. Гледката бе наистина смразяваща. Затова ловците на вештици подхождаха с особено внимание към тези същества. Но те се нуждаеха от помощта на Крот и трябваше да се заемат със задачата.

Крот бе изпратил хората си, за да набавят всичко, което им бе необходимо, и сега то се намирайте в издутата чанта на Кейтлин. Когато започна да се смрачава, те тръгнаха по следите на уайта.

Гриндъл ги поведе надолу към друго преддверие, осветено от светлината на газените лампи. То бе овално и в центъра си имаше люк. От него се подаваше железен лост, напъхан под една от дръжките.

– Светнете лампите, ако искате да виждате – каза им Гриндъл.

– Пригответе се да ги загасите по мой сигнал – добави Кейтлин.

– А? – възнегодува Гриндъл и потупа Арманд по рамото, за да вдигне капака на люка. – Да ги загасим ли? Да не си луда, долу е тъмно като в рог. Нищо не изключвам с това нещо, което се мотае наоколо.

– Не ме ли чу? – каза Кейтлин. – Уайт е сянка, не може да ти направи нищо в тъмното, защото сянката има нужда от светлина, която да ѝ придаде форма. Ако тръгне към теб, просто си изгаси лампата.

Таниел отново се бе разсеял. Мислите му постоянно се въртяха около Елейзабел, сякаш по този начин можеше да я защити.

Каналите под Кривите улици капеха и воняха, обвити от собствения си мрак. Тук долу не се виждаше абсолютно нищо. Ако не бяха лампите, които държаха, щяха да бъдат като слепи. Калната вода се плискаше в краката им. Единствените шумове идваха от нея, техните стъпки и стрелкането на плъхове наоколо. Таниел си спомни за Краля на плъховете, който бяха видели и потрепери. Този любопитен феномен бе наблюдаван неведнъж: четири или повече плъха с толкова здраво овързани опашки, че не можеха да се разплетат дори и мъртви. Смяташе се, че Кралят на плъховете се образува от еднаквото мислене на плъхове. Това бе доста неприятен начин да се предаде някакво послание, но при плъховете приятните неща не бяха много. Мисълта, че тичащите наоколо гадина могат да бъдат свързани с някакъв общ разум, накара Таниел да настръхне.

– Вече може да е навсякъде пред нас. Доколкото ми е известно, отук започва територията на проклетото нещо – обясни Гриндъл.

– Значи тук – каза Кейтлин. – Ще го сложим тук горе.

Тя постави чантата на каменната пътека, по която бяха вървели, и отвори ципа ѝ. Вътре имаше снопчета с къси пръчки.

– А, тук долу не можеш да използваш бомби! – извика Гриндъл.

– Бум! – обади се Арманд и се засмя на собствената си смешка.

– Не е динамит – поясни Кейтлин, ровичкайки в чантата. – Фойерверки.

– Светлинни бомби? – възкликна Таниел – Чудесно! – Тук ще

устроим мрежа от светлинни бомби и ти, Гриндъл, ще отговаряш за запалването им – нареди Кейтлин. – С Таниел ще принудим уайта да дойде дотук, като използваме останалите бомби. Щом стигне до мястото, ще бъде обграден от светлина от двете страни. Би трябвало да бъде достатъчно силна, за да го унищожи.

Кейтлин започна да подрежда светлинните бомби по протежение на канала, подрязвайки фитилите с невероятна точност. Другите не можеха да ѝ бъдат полезни с нищо, затова стояха и поглеждаха нервно към мрака, който се стелеше отвъд светлината на лампите им. Бяха запушили носовете си, защото вонята бе нетърпима. Гриндъл мърмореше нещо на Арманд, който го слушаше, без да реагира. Таниел мигаше и търкаше кървясалите си очи. Гриндъл бе станал доста напрегнат.

– Колко има още? – питаше той Кейтлин, която не му обръщаше внимание. Старият просяк бе вдигнал лампата си и уплашено наблюдаваше движещите се сенки. Демоничният уайт можеше да бъде навсякъде. Всяка една от сенките можеше да се превърне в нещо опасно.

Всички си отдъхнаха с облекчение, когато Кейтлин заяви, че е готова. Тя раздаде остатъка от светлинните бомби и показа на Гриндъл фитила, с който щеше да се запали първия-фойерверк, с което да постави началото на поредицата. И така, оставяйки Гриндъл и Арманд зад себе си, ловците тръгнаха сред мрачната паст на канала, който беше обиталище на уайт.

– Щом го видиш, хвърли фойерверк – посъветва го Кейтлин. – Уайтовете са бавни и Стражите ти ще те предпазят за няколко секунди, само ги докосни...

Таниел прокара пръст по дрънкащите на врата му метални талисмани, които висяха под ризата. Това бе последното ниво на защита на ловеца на вештици. Ако всичко друго откажеше, можеха да се надяват, че поне един от Стражите щеше да отблъсне вештиците, срещу които се бяха изправили. Понякога действаша всички едновременно, а друг път – нито един. При крейдълджак, който заемаше човешко тяло от плът и кръв, нямаша ефект. Но как щеше да бъде при уайта, не се знаеше.

Техните лампи светеха твърде слабо в сравнение с острова от светлина, където останаха да чакат Гриндъл и Арманд. Скоро те се скриха зад един ъгъл и останаха само двамата. Капаците на лампите им бяха отворени, а очите им се стрелкаха във всички посоки. Лекото плискане на водата от дясната им страна сякаш се усили с възцаряването на тишината. Те вървяха по хлъзгавата пътека между влажната стена и лепкавия канал. Вонята бе толкова силна, че на Таниел постоянно му се

повдигаше.

Изминаха няколко минути, в които се чуваха само техните стъпки и плискането на водата. Нервите на Таниел се бяха опънали до пръсване – като струни на чело, дръпнати до последно.

– Шшш – изсъска Кейтлин и Таниел застина на място.

Първоначално не чуха нищо. Но после той се появи. Един тих тракащ звук, като от зъби. Кейтлин вдигна ръка и дръпна ръкава си. Под него имаше гривна с малки цветни плочки от кост, свързани с котешко черво. Тя го погледна. Със сигурност костите се удряха една в друга и тракаха.

– Виждал ли си такова нещо преди? – попита тя Таниел.

– Какъв е този Страж?

– Парадигмата на Мандерил.

– Но тя служи за откриване на дейлдегасти – възрази Таниел.

– Очевидно върши работа и при уайт – захили се Кейтлин. – Кой би си го помислил? Още едно късче мъдрост остава в историята с моето име – Кейтлин Бенет.

– Поздравите по-късно – посъветва я Таниел, щом тракането се усили. – Наближава.

Мракът около тях сякаш се затвори. И двамата настръхнаха. Всички ловци на вештици – или поне онези, които бяха оцелели дълго време в занаята – си изработваха усещане за вештици, с което улавяха знаците на присъствието им, неосезаеми за останалите. В този момент това усещане в тях крещеше, подсказвайки им, че наблизо има нещо, нещо, което щеше да се покаже единствено, ако попаднеше в светлината на лампите им.

– Там! Там, Таниел – отляво! – извика Кейтлин и запали фитила на своята светлинна бомба, която веднага се възпламени.

Таниел се обърна към извивката на канала. Напрегна се, за да улови и най-малкото движение, и в същия момент съзря сянката, пълзяща по стената, петте гротескно дълги пръста мрак от двете му страни. Той извика и се хвърли настрани. Лампата му се пръсна на парчета и горящата течност от нея се разля по земята. След малко светлинните бомби се запалиха и тунелът пламна с ослепителна светлина. Точно в този момент Таниел се бе вторачил в уайта, но внезапната светлина го заслепи и той затвори кървясалите си очи от болка. Дълго време не бе в състояние да ги отвори. Отнякъде се разнесе смразяващ вой. Това бе попадналият сред силната светлина уайт. Таниел успя да долови контурите на неговата сянка и вретеновидните му пръсти, дълги колкото половината тяло.

Те се пресегнаха към него с причиняващата си разложение хватка.

– Таниел! – извика Кейтлин и той усети как тя му помогна да се изправи на крака.

– Добре съм – настоя той, премигвайки. Временното му заслепяване постепенно бе преминало и сега отново бе в състояние да вижда. – Накъде отиде?

– Натам – показа му Кейтлин. – Обратно към Гриндъл.

– Гриндъл! – изкрещя Таниел. Силата на гласа му накара Кейтлин да трепне. – Идва към теб!

Той хукна да бяга. Кейтлин го последва. Нямаше никакво време, за да чака да се възстанови напълно. Дори не бе съвсем сигурен какво се бе случило, но предположи, че светлината бе накарала уайта да избяга. Не се отдалечаваше много от Кейтлин, защото лампата бе в нея. Тя ги делеше от пълния мрак, но в същото време представляваше и опасност, тъй като заради нея уайтът можеше да ги нападне.

– Гриндъл! Запали фитилите! – викна той, но щом завиха, чуха сподавен вик на ужас. Уайтът бе нападнал просяка. Таниел усети как кръвта му се смрази при вида на Гриндъл, Арманд и уайта в целия му блясък.

Той бе отвратителен и безформен. Гърчеше се непрекъснато, извиаше се и променяше формата си сякаш бе течен. Едно петно мрак, което се стичаше по стените и пътеката и затъмняваше светлината на лампата. И двете му ръце бяха големи колкото тялото, извън каквито и да било пропорции. Нямаше глава, а само две тлеещи точки, които вероятно представляваха очи, заровени в гърдния му кош. Гротескната му форма завършваше с два дълги крака с остри колене. Приличаше на човешка сянка, когато слънцето бе ниско на хоризонта и сенките изглеждаха издължени. Вештицата бе нападнала Гриндъл. Беше се впила в тялото му и сякаш преминаваше през него с острите си пръсти. Таниел извърна поглед, неспособен да гледа подобен ужас, но все пак бе зърнал нещастния просяк и сърцето му се сви. Плъттa на човека се съсухряше и потъмняваше пред очите им, зъбите му окапваха един по един, Гриндъл се разлагаше пред тях...

– Арманд! – извика Кейтлин на плиткоумния гигант, който се бе свлякъл на земята от страх на няколко крачки от Гриндъл и се опитваше да се измъкне от ужаса, застигнал приятеля му. – Не, идиот такъв! Таниел се опитваше да запали една светлинна бомба. Той викна Кейтлин да застане до него, за да може да използва нейната лампа. След това я хвърли към мрачната сянка, която бе изоставила Гриндъл и бе тръгнала

към гиганта, като се надяваше да я улучи. Кейтлин хукна към главния фитил, който щеше да запали мрежата от светлинни бомби. Бомбата на Таниел мина покрай тях, но отскочи от един камък, падна във водата и изгасна.

Кейтлин вече бе стигнала до мястото, където бе проснато тялото на Гриндъл. Докосна лампата си до фитила на веригата от светлинни бомби, които просякът не бе успял да активира. Уайтът бе твърде зает, тъй като се бе устремил към Арманд, и не обърна внимание на започналия да свисти фитил. След малко фойерверките се възпламениха. Този път Кейтлин и Таниел бяха извърнали погледи, но светлината бе толкова заслепяваща, че виждаха капиллярите на клепачите си. Уайтът издаде неопишуемо силен писък, който ги накара да настръхнат. Но този път светлината бе твърде ярка, за да успее да се измъкне. С пронизителен рев той се стопи и изчезна заедно с угасващата светлина.

Две лампи все още светеха – тази на Кейтлин и онази, която Арманд бе изпуснал на земята, когато бе тръгнал да се притече на помощ на своя приятел. С постепенното намаляване на светлината до двете приглушени пламъчета на лампите, се чуха звуците от сподавен плач.

Арманд бе коленичил до разложените останки на своя другар Гриндъл. Той притискаше бузата си до неговата и издаваше тъжни стенания.

Владенията на Крот бяха разположени в центъра на лабиринта, съставляващ територията на Господарите на просяците. Пътят дотам минаваше през подгизнали каменни сводове, през мазета и люкове, тунели и порти, охранявани от едри и яки караули. Без водач щеше да им бъде невъзможно да стигнат. Тук бе сърцето на малката му империя, центърът на властта му, където никой друг Господар на просяците не можеше да го открие. Не бе нужно да им завързват очите, докато отиваха на срещата си с Крот, тъй като и бездруго нямаше да запомнят пътя.

Самите му покои бяха наистина луксозни – каменните стени бяха покрити с кожи и натруфени украшения. Изглежда Крот притежаваше инстинкт на сврака, тъй като на едно място бяха събрани безброй лъскави и крещящи предмети. Четирите свързани стаи бяха претъпкани с евини вази и орнаменти и между тях почти нямаше място да се минава. Стаята, в която седеше сега, бе осветена от газени лампи. Вътре имаше комплект странни мебели и ниска маса. Под една от облегалките за ръце на дивана се зъбеше препариран леопард. По пода и стените висяха черги. Нямаше нищо общо с никое от местата, които Таниел бе посещавал. Е, може би имаше някаква прилика с таванската стаичка на Кейтлин.

ГЛАВА 13

Перис Глигана

Елисандър и Санфорт

Обаждане за Мейкрафт

Сега там се намираха пет души. Крот седеше на любимия си фотьойл от полирано дърво с тъмнозелени възглавници. Кейтлин и Таниел седяха на дивана, Елейзабел – на друг фотьойл с безвкусен зелен цвят, момчето-дявол Джак стоеше право. Бяха разположени в кръг около масата, отрупана с вино и други спиртни напитки. Всеки държеше чаша червено вино „Кианти“. Крос вдигна тост.

– За Гриндъл – каза той. – Тъжна загуба. – Всички си пийнаха и след като тостът бе приключил, застанаха в очакване. Крот ги бе събрал веднага след като се бяха завърнали от каналите.

– А сега, на работа – заяви той. – Мисля, че трябва да обсъдим някои неща, приятели мои. Изглежда всички ние сме изправени пред нещо. Дори не се учудвам от това, че Лондон е изправен пред него – от Унищожението насам има твърде много тайни. Затова съм ви събрал тук – за да поговорим... да съставим план. – Той отпи от чашата си, след което се наведе напред към тях. – Дори аз виждам, че нещо в Лондон не е наред. Отвсякъде ни заобикалят знаци. А онова, което е пагубно за града, е пагубно и за мен и моите хора. Бих искал да споделите с мен онова, което знаете, след което... Уговорил съм среща с един мой приятел, който ще ви каже всичко, което бихте искали да знаете за миналото на мис Крей и родителите ѝ.

Елейзабел вдигна глава.

– Ще се срещнете с него в пет часа утре в кръчмата „Зеленият ангел“, на юг от реката. Междувременно, вие сте мои гости. Таниел, можеш да я придружиш. Това е всичко. Той е доста напрегнат, когато му се налага да се запознава с нови хора, но именно поради тази причина е все още жив.

И така, Таниел и Елейзабел прекосиха Темза. Реката бе пълноводна и зеленикаво кафявите ѝ води се бяха разплискали по моста. Денят бе хубав и топъл. Моряците бяха навили ръкавите на ризите си и стояха прави на палубите на параходите нагоре по реката, в посока към доковете. Портите на моста „Батърси“ бяха отворени, както обикновено през деня, и от двете им страни, облечени в опънатите си черни униформи,

стояха пийльрите.

Таниел изучи с поглед защитните укрепления на моста – двойните, покрити с шипове перила от двете му страни. Последното ниво на защита между Северен Лондон и Стария квартал, с което разполагаше всеки мост на реката. Всяка нощ пийльрите заставаха там с мечове и пистолети, охранявайки портите, но това бе напълно безсмислено на този етап. Вълците не бяха толкова глупави да се опитват да преминат през мостовете, а вештиците си намираха други начини. Таниел подозираще, че използваша метрото и минаваха през тунелите под реката. Каква ирония наистина: всички гледаха на подземния транспорт като на върховно постижение в областта на градоустройството. Но тогава се бяха появили вештиците. Сега никой, който имаше поне малко разум, не използваше метрото след залез слънце. За всички други освен за ловците на вештици, това бе равностойно на самоубийство.

Те минаха моста „Батърси“ и навлязоха в Батърси. Фактът, че Старият квартал кипеше от живот през деня, бе доста странен. През нощта бе напълно запустял. Жителите на Лондон просто отказваха да изоставят напълно територията си и смешно ниските наеми на юг от Темза правеха мястото привлекателно за бизнес. Затова през деня тук гъмжеше от хора. Стоките бяха по-евтини, тъй като разходите на продавачите бяха по-ниски. Имаше по-малко полиция, пийльрите, наречени така по името на основателя си – сър Робърт Пийл – стояха предимно от северната страна. Старият квартал се бе превърнал в райско място за онези, които кривваха леко встрани от закона. Не можеше да се похвали с чисто име и бе значително по-опасен от улиците от другата страна на реката. Престъпниците и убийците тук нямаха почивен ден и не се ограничаваха с нощните часове като вештиците. Просто за онези, които имаха смелостта да рискуват, тук възможностите бяха неограничени.

– Откъде са се появили вештиците? – поинтересува се Елейзабел по пътя към Ламбет.

– В какъв смисъл? – попита Таниел, който слушаше с половин ухо, докато минаваше покрай един агресивен продавач на ябълки.

– Ами, просто, откакто се помня, те са тук. Но трябва да е имало времена, когато не са били. Сигурна съм, че го четох някъде.

Те завиха зад един ъгъл и попаднаха на една по-тиха уличка. От двете ѝ страни се издигаха терасите на две рушащи се сгради. Минаваха малко хора и имаше един странен фокусник и сергия за кифлички.

– Никой не знае със сигурност – каза той. – Не е било преди много време. Тук са от около двадесет години.

– И това ли е всичко?

Таниел кимна.

– Дори не знам как е започнало. Много малко хора говорят за това. Имало е някакъв спор относно военноморска територия с прусите. Нещата са вървели към война...

Елейзабел се намръщи.

– Унищожението.

Тази дума не можеше да се чуе често във Великобритания. Хората избягваха да си спомнят за поражението. Затова Таниел внимаваше при споменаването ѝ в близост до хора, които не познаваше. Дори бе малко изненадан от това, че я бе казал пред Елейзабел, и почувства облекчение за това, че тя не се обиди.

На езика на техните агресори *Vernichtung* означавате унищожение. Пруската империя бе станала доста могъща по онова време, тъкмо бе извоювала победа над Франция и се бе окичила със знамена и почести. Един дребен спор с Великобритания – единствената, достойна за съперник империя в близост – бе ескалирал в сериозен конфликт. Историчите бяха на мнение, че пруският канцлер просто си бе намерил извинение, за да тества новите си технологии – тайната гордост на неговата страна. Въздушните кораби.

Първата среща на британската общност с тях стана, когато група тъмни, сребристи тела покриха нощното небе над Лондон, навлизайки от естуара на Темза и разпростирайки се над столицата. Бе твърде тъмно, за да се видят, но хората се тълпяха на прозорците, привлечени от силното бръмчене, и бяха ужасени – на фона на нощния мрак корабите изглеждаха страховито.

Последваха бомбите – отгоре падаха купчини експлозивни, които се взривяваха на различни места в града, сричайки сгради със земята. Звукът бе страшен. Някои от хората излизаха по улиците, други се сгушваха в леглата си, застинали от ужас. До този момент лондончани никога не бяха ставали жертви на нещо с подобна разрушителна сила. Затова и не можеха да си намерят място от страх.

Бомбите не спряха да ваят в продължение на две седмици. След това Парламентът капитулира и позволи на прусите да излязат като победители от спора. Британската гордост бе смазана, дори не посмяха да обявят война. Въздушните кораби кръжаха в небето непрестанно. В крайна сметка обаче, те се отдръпнаха и се върнаха откъдето бяха дошли, но белезите, които оставиха зад себе си, така и не бяха излекувани.

– И тогава са се появили вештиците? – Таниел се почеса зад врата.

– Така се говори. Някои твърдят, че са били затворени под земята и експлозиите са ги освободили. Други вярват, че това е Божието наказание за това, че позволихме на прусите да срутят катедралата „Св. Павел“.

– Да, но какво е твоето мнение?

– Няма значение откъде са се появили – каза Таниел. – Най-важното е да открием начин как да се отървем от тях.

– Аз пък мисля, че това е важно – възпротиви се Елейзабел. – Трябва да познаваш природата на противника си, ако искаш да го победиш.

– Може и да си права. Но те са се появили по онова време. В началото никой не е вярвал, че изобщо съществуват. Лекарите твърдели, че са просто видения на изпаднали в шок оцелели от Унищожението. Нещата бяха особено тревожни около Камбъруел, където почти всичко бе сринато.

Разговорът продължи през целия път до старата кръчма, където трябваше да се срещнат с познатия на Крот. Обясни й как вештиците са се множили сред силно засегнатия от бомбите Камбъруел и как са се възползвали от това, че Парламентът е отказвал да повярва в съществуването им. Министър-председателят бил зает да поправя щетите в центъра на града, по-слабо развитата южна част можела да почака. И това било огромна грешка. Само след година започнали да наричат Камбъруел „мъртвата зона“. След две вече била напълно необитаема. Тогава в града плъзнали плъхове, носейки със себе си жестоката канална треска, при която кожата на лицето и ръцете се изсушавала дотолкова, че ставала на люспи, под които се виждала суровата плът. Епидемията върлувала из Лондон през следващите осемнадесет месеца, когато лютата зима я унищожила, а с нея и плъховете.

Учените, занимаващи се с изучаването на вештици, спорели дали плъховете по някакъв начин били свързани с вештиците, или просто хората станали жертва на лошо стечение на обстоятелствата, при което те се появили по същото време както и вештиците. Вероятно ако не била епидемията, щяло да има някаква възможност вештиците да бъдат озаптени. Но Парламентът бил твърде натоварен с други дела, а през това време те ставали все повече и повече и съвсем незабелязано завладявали нови територии. Когато каналната треска била овладяна, вештиците били плъзнали из почти цялата южна част на Лондон.

Но Лондон не бе единственият град, страдащ от тази напаст, въпреки че бе първият нападнат от тях и сега там бяха най-много. Манчестър, Ливърпул, Нюкасл и Глазгоу също бяха в списъка, но там проблемът

бе отчасти овладян. В Ню Йорк, Филадельфия и Ню Орлиънс вече също имаше ловци на вештици. В почти всяка столица бяха регистрирани масови нахлувания на подобни същества. Унищожението вероятно бе положило основите, но вештиците бяха плъзнали на много други места, където населението бе с голяма гъстота. Дори най-прочутите световни учени, посветили се на проблема, не можеха да дадат обяснение за това как точно се бе случило това. Защо се появяваха само в най-големите градове? Като вирус ли се разпространяваха или просто инстинктивно? Никой нямаше отговор на тези въпроси.

Името на вештиците бе дадено от едно древно суеверие. С него бяха кръстени всички зли твари в града. Демони, дяволи, духове, призраци... никой не знаеше какво представляваха, но всички бяха на едно мнение: че те бяха свързани с онези, които се занимават със свръхестественото. Векът на разума бе попречил на възникването на лова на вештици, който се бе ширил из цяла Европа през предишните векове. Сега жителите на Великобритания бяха твърде резервирани, твърде сдържани, за да действат срещу подобна глупост. Вътрешно те имаха нужда от познания за вештиците, с които да си ги обяснят, но никога не биха признали открито подобно нещо.

Вештиците. Всъщност бе доста трудно да се даде име на нещо непознато.

С новата напаст съвсем естествено бяха възникнали и хора, които желяха да ѝ се опълчат и да започнат изстребването ѝ. Така те приели донякъде подвеждащото име ловци на вештици. Но не бяха като онези в миналото, които принасяли изкупителни жертви за болести, отдавна обяснени от науката. Те бяха ново поколение мъже и жени, преследващи мрака, разстлал се над Лондон. Ловците на вештици.

Кръчмата, пред която стояха Таниел и Елейзабел, представляваше схлупена дървена колиба. Отпред висеше дъска, която се полюшваше от вечерния бриз. На нея бе изобразена жена със зеленикава рокля, с крила и меч, но доста поизбеляла. „Зеленият ангел“ се намираше в северната част на Батърси, недалеч от Темза. Бе разположена на павирана улица, от двете страни, на която се бяха надвесили магазини и складове – толкова близо един до друг, че почти закриваха небето. Елейзабел я гледаше подозрително. Отвътре се носеше пиянска глъчка. Зад мръсните и опушени стъкла се движеха сенки.

– Скоро слънцето ще залезе – каза Таниел.

– Дотогава трябва да сме се махнали от Стария квартал. Няма да се бавим.

Елейзабел си пое дъх и се стегна.

– Да вървим – каза тя. – Трябва да науча истината. – Но в този момент отново бе завладяна от усещането, че нямаше особено желание да разбере кои бяха родителите ѝ.

В „Зеленият ангел“ бе тъмно и горещо, въздухът бе пропит от мизмизмата на пот и пушек. Хората, които ядяха там, изглеждаха мръсни и брадясали. Хилеха се през развалените си зъби, а кожата им бе почерняла от мръсотия. Щом влязоха вътре, Елейзабел веднага усети студените им погледи върху себе си и се почувства застрашена. Въпреки това тя с нищо не издаде страха си – вървеше изправена и не избягваше погледите им. Таниел я поведе уверено към кръгла маса в мрачен ъгъл, където нисък и дебел мъж дъвчеше пуешко бутче. Той дръпна стол за нея, след което сам се настани на масата. Дебелият мъж дори не ги удостои с поглед.

Елейзабел погледна към Таниел объркана, но той просто зачака. Тя премести погледа си върху мъжа. Лицето му бе покрито от неколкодневна брада, а едното му око бе покрито с млечнобяла ципа. Докато се хранеше, той грухтеше, а сосът от пуйката капеше по шкембето му. Елейзабел бе виждала отблъскващи хора и преди, но този нямаше равен на себе си.

– Дано не са ви проследили – каза рязко той, без да вдигне очи.

– Не са – увери го Таниел с ледено спокойствие.

Той отхапа още едно парче от пуешкото бутче и погледна към Елейзабел със здравото си око.

– Това тя ли е? – попита с пълна уста.

– Елейзабел Крей, за мен е удоволствие да ти представя Перис Глигана – представи я Таниел. Той познаваше репутацията на мъжа.

– Глиган – като прасето – добави той.

– Наистина ли? – каза Елейзабел любезно.

– Охо, малката госпожица се мисли за умна – озъби се той. – Мислиш се за нещо повече от мен, нали? – Той насочи бутчето към нея. – Е, щом ти кажа онова, за което съм дошъл, ще разбереш, че не е така.

– Крот не ти плаща, за да правиш подобни хапливи забележки – скастри го Таниел. – Разполагаш ли с информацията, за която сме тук?

– Да. Въпреки че не знам защо тази фина госпожица не ти е казала сама.

– Това не е твоя работа – сръза го Таниел отново. – Говори.

Перис Глигана изсумтя и изтри мазната си уста с ръкава. Огледа се наоколо, за да се увери, че никой не ги слуша и започна.

– Елисандър и Санфорт Крей сключили брак млади. Били от средната класа, не особено заможни, а имали дете, което да издържат. Елисандър била талантива музикантка, а Санфорт – наследник на морска търговска компания. Били млади и жизнени, но имали и своите тревоги. Талантът на Елисандър се похабявал в малки оркестри и тя започнала да се отчайва, тъй като надеждата, че ще бъде забелязана, постепенно я напускала. Що се отнася до бащата на Санфорт, той нямало да предостави компанията на сина си докато бил жив. Санфорт прекарал младостта си, разчитайки на издръжката от баща си и хората го смятали за мошеник и прахосник. Надявам се, че засега това оправдава очакванията ти, мис Крей.

Елейзабел не реагира. Тя седеше тихо като порцеланова кукла. По всичко личеше, че зад нелицеприятната външност на мъжа се крие увлекателен разказвач. Просто той събуждаше у нея спомени, за които не бе сигурна, че желае да се връщат. Той обаче продължи.

– Но тези негови черти пленили Елисандър и те били силно влюбени един в друг. А когато бащата на Санфорт се разболял от туберкулоза и починал, компанията вече била негова и бъдещето им изглеждало осигурено... или поне те мислели така.

Таниел се обърна към Елейзабел и сърцето му се сви. Винаги бе подозирал, че в миналото ѝ се криеше нещо мрачно, но се бе надявал да греша. Щеше му се тя да се зарадва от новините за родителите си.

– За известно време всичко вървяло по мед и масло – продължи Перис и отхапа още едно парче от бързо намаляващото пуешко бутче. – Бизнесът вървял добре, въпреки че Санфорт нямал особено желание да се занимава с него. Сега, когато разполагал с пари, той успял да уреди прослушване на Елисандър и само след година тя вече свирела на чело в кралския оркестър. Мис Крей, по онова време ти си била на шест или седем години.

– Спомням си – каза тя с равен тон.

– Но нещата не останали безоблачни за дълго. Санфорт просто не разполагал с достатъчно хъс, за да бъде бизнесмен. Той поверил наследството на баща си в ръцете на неспособни управители, които само събирали печалбата, без да вършат самата работа. Скоро многото пари си казали думата. Санфорт започнал да залага и да се покварява. Жена му също. Те оставяли детето си на грижите на бавачки, които го учили на маниерите и навичките на висшето общество, до което то никога нямало да достигне.

Таниел отново погледна към Елейзабел. Лицето ѝ бе напълно

безизразно. Почувства се неловко от това, че Перис говореше за нея сякаш тя не присъстваше, сякаш разкриваше живота ѝ с пълни подробности, като при аутопсия. Но това бе присъщо за мъжа. На външен вид бе отблъскващ, но си имаше своите начини да разкрива и най-големите тайни.

– Това станало преди около десет години – продължи Глигана. – Не след дълго сред хората започнали да плъзват клюки. Мрачни клюки, слухове и шушукания: опиум, ужасни извращения, при споменаването на които човек би потреперил и...

– Това е достатъчно, Перис – прекъсна го Таниел тихо. – Няма да ти позволя да злорадстваш.

– О, само не ми казвай, че не си любопитен да чуеш останалото! – захили се Перис с развалените си зъби. – Нека те уверя, че станало още по-лошо.

– Таниел – обърна се към него Елейзабел и се усмихна плахо, – трябва да чуя всичко.

Таниел се поколеба. Щеше му се да не я бе довел тук, за да я предпази от това.

– Мис Елейзабел, аз...

– Моля те, настоявам – прекъсна го тя, търсейки погледа му със зелените си очи. – Някои неща трябва да се знаят, независимо колко са неприятни.

– Да продължа ли? – попита Глигана нетърпеливо, вперил поглед в тях. Без да изчака отговор, той започна отново. – Е, както и да е, двамата изгубили работата си и състоянието си много бързо. Санфорт – защото не се интересувал от компанията, а Елисандър – заради скандалните си постъпки. Санфорт бил избрал неподходящи хора да управляват империята му и те присвоявали от богатството му, докато не сринали компанията напълно. Елисандър пък била твърде скандална, за да бъде част от кралския оркестър, независимо от таланта си. Ако били само наркотиците и съмнителната ѝ нравственост, може би щяла да запази мястото си в оркестъра заради уменията си. Но за нея се говорели и други неща. С нарастването на вкуса им към греха, развратниците от по-висшата класа започнали да им влияят и те се насочили към по-мрачни удоволствия. Говорело се, че се присъединили към някакво сатанинско сборище на аристократи, политици, адвокати и други влиятелни личности.

Перис се приближи към тях и заговори на по-нисък глас.

– Известни, както сигурен съм, и двамата знаете, като Братството.

Таниел затвори очи и леко наведе глава. Това бе нещото, което не

желаеше да чуе.

– Прав е – каза Елейзабел внезапно. – Прав е – повтори тя. – Сега си спомням. Всичко. Никога не споменавах това име пред мен, но... наистина беше братството. Знам това.

– А, разбира се, забравих за красивата Елейзабел – каза Перис. – Докато те се забавлявали с неща, които биха накарали самия дявол да се засрами, тя започнала да се отдалечава от тях. Състоянието на родителите било нараснало отново след присъединяването към братството, но за нея нещата никога не се били промеша. Била обгрижвана от много бавачки, живеела в скъпи интернати. Но тя била дете с проблеми и където и да отидела, постоянно се забърквала в бели. Само че Санфорт и Елисандър изобщо не забелязвали това. Независимо от това, което вършела, тя не успявала да привлече така необходимото ѝ родителско внимание. Таниел погледна към Елейзабел, чудейки се как ще реагира на подобни дръзки твърдения за нейния характер. Тя обаче отново стоеше мълчаливо, без да реагира.

– Това било всичко. До преди седмица – заяви Перис с по-висок глас. – Защото тогава от къщата си в Кент, напълно безследно, изчезнало цялото семейство Крей. Това бил един от редките случаи, в които били заедно. Вечерта си легнали и на сутринта... ги нямало.

– И после? – попита Таниел.

– Нищо – каза Перис. – Дни наред – нищо. Така и не го оповестили във вестниците. Полицията не предприела нищо. Известно семейство изчезнало безследно и никой не знаел и не правел нищо по въпроса.

– Но как така? – попита Елейзабел. Тя бе толкова любопитна, като че говореха за нечий друг живот, а не за нейния.

– Говорим за Братството – каза Глигана и се почеса по носа. – Полиция, редактори на вестници, бизнесмени... повярвай ми, мис, те решават кое ще се знае и кое не.

Елейзабел погледна Глигана в очите.

– Има и още – каза тя.

– Има – потвърди той и като че ли дори по неговото лице се изписа тъга. – Моят разказ завършва с нещастен край. Преди четири дни телата на Елисандър и Санфорт Крей били извадени от Темза. Очевидно са скочили от Тауър Бридж.

Инспектор Мейкрафт се отпусна на стола зад бюрото си. Стомахът му се беше свил на топка. Все още усещаше миризмата на кървавия дъжд в ноздрите си. По дяволите! Беше ставал свидетел на гнусни неща

в работната си практика... но този път я познаваше. Съвсем различно бе, когато бе някой бездомен скитник или непознат аристократ, но тази жена бе виждал преди по-малко от седмица и бе разговарял с нея. Дори се бе опитал да я разсмее с някаква шега за пийльрите.

Той затвори очи, но мракът само му осигури по-ясен фон, на който съзнанието му да обрисова отново ужасната гледка. Затова ги отвори. Отиде до прозореца, оставяйки следа по пода от капките, капещи от него. Погледна към мъгливите улици на нощния Лондон, несъзнателно следвайки навика на Карвър. Тази мисъл го накара да му се обади. Трябваше да се чуе с него, да го уведоми за случилото се...

Не, помисли си той, променяйки мнението си. Не, така или иначе ще научи на сутринта. По-добре засега да не знае. Не искаше Карвър да го види в тази му светлина. Бе досетлив мъж, с интуиция, граничеща с феноменалност.

Телефонът пред него извънтя и той подскочи от стола си. Вдигна слушалката припряно, за да заглуши поне за малко камбания звън в съзнанието си.

– Инспектор Мейкрафт – представи се той в слушалката, избърса дъждовните капки от челото си и отметна оредялата си коса назад.

– Някой иска да ни каже нещо – чу той от другата страна.

На Мейкрафт му трябваша няколко секунди, за да разбере кой му се обажда.

– Съобщение – каза той, щом разбра на кого принадлежеше гласът.

– Предупреждение.

– Но кой би се осмелил да предупреждава нас?

Мейкрафт замълча за малко и отговори.

– Кърпеното лице.

– Кърпеното лице?

– Познавам Кърпеното лице. Това е негова работа. Не може да се събърка.

– Че каква работа има той с нас?

– Откъде да знам. Тишина. – Няма значение. Може да знае за нас, но е закъснял. До неделя първата церемония ще бъде извършена. След това момичето няма да може да ни се изплъзне.

– Неделя? Дотогава има цели два дни! Мислех, че имаме работа преди това.

– Два дни, Мейкрафт. Съветвам те дотогава да се увериш, че всички твои приятели и семейството ти няма да са в Лондон по това време. Ти, разбира се, ще останеш тук и ще се позабавляваш с нас.

Мейкрафт замълча, въздържайки се от укора, който му се искаше да отпрати.

– Ами Кърпеното лице?

– Направи, каквото можеш по въпроса. Смятам, че няма да имаме проблеми с него. Междувременно сигурно ще ти бъде интересно да разбереш, че намерих още малко помощ за търсенето на някогашната лейди Тач. Кой би се справил по-добре с откриването на вештици от ловец на вештици?

– Тим? Обадили сте се на него! – извика Мейкрафт – Надявам се не сте забравили да му споменете малката подробност, че момичето ни е необходимо живо!

– О, на него това му е ясно – прозвуча гласът от другата страна и затвори.

Мейкрафт тресна телефона с такава сила, че замалко не го счупи. Той се изправи и закрачи нервно из стаята. Пура – една пура щеше да го успокои. Той седна, извади пура от джоба си, срязва я и запали края. Задържа дима в устата си, но нищо не бе в състояние да разпръсне толкова бързо тревогата, която изпитваше. Разтревожен, той си сипа чаша от уискито, което държеше в бюрото. Отпи голяма глътка, а после – още една.

Кърпеното лице! Този ужасен злодей! По своя собствен странен начин той бе изпитвал нещо към онази жена, чийто разчленен труп бе видял преди малко. Привличане, копнеж по силна и студена жена. Може би ако нещата се бяха развили по друг начин, можеха да се сблизат. Може би.

Независимо колко се стараше, той не успяваше да се отърси от обрза, който изникваше в съзнанието му. Мократа и влажна улица. Провливния дъжд. Разкривения и нагънат навес. Символът chackh 'morg, изрисуван с кръв по тухлите на стената. И накрая жертвата, която вече почти не приличаше на човешко същество. Пироните и ножовете, това, което бе направил с лицето й...

Мейкрафт остави чашата с уиски, защото му се повдигна. Не мисли за това, не мисли. Както обикновено Карвър бе излязъл прав. Глухата жена бе успяла да се измъкне от него, затова бе убил друга в същата зона. Само че този път това бе Лусинда Уот, секретарката на доктор Пайк и жената, която самотният инспектор можеше да обикне.

Кърпеното лице знаеше за Братството. Знаеше и че Лусинда бе част от него. А това означаваше, че може би знаеше за всички тях.

Мейкрафт погледна картата на Лондон зад себе си. По лицето му се

изписа омраза. Той погледна карфиците по повърхността ѝ, сред които бяха и зелените кабарчета.

Само още едно зелено кабарче, приятелю, и вече нищо няма да бъде в състояние да ни спре. Просто не биваше да избираш точно нея, Кърпено лице.

ГЛАВА 14

Честта на скитниците Неочакван съюзник

На Кривите улици се зазоряваше. Слънцето постепенно се издигаше на хоризонта, промушвайки лъчите си през сутрешната мъгла. В Лондон все още се усещаше нощният студ, но на местата, достигнати от топлите лъчи, личеше, че се очертава необичайно топъл ден.

В градината на покрива на висока и тясна сграда, където преди това се бе помещавала аптека, стоеше Елейзабел и наблюдаваше разбуждането на града. Тя се бе облегла на високата до гърдите ѝ каменна стена, обграждаща покрива, заровила пръсти в русите си коси. Зад нея се простираха редици с оранжерии, лехи с картофи и моркови, скрити зад грубите листа.

Тя усети как той се приближи зад нея, въпреки че не бе чула как се изкачва по стълбите и излиза на площадката. Престори се, че не го чува, впила поглед в разкривените улици отдолу.

– Мис Елейзабел?

– Здравей, Таниел – каза тя и се обърна. Таниел беше леко разчорлен, спуканите капилярчета в очите му почти бяха изчезнали и вече изглеждаше значително по-добре.

– Сигурно си уморена – отбеляза той.

– Бе доста изтощителна вечер – каза тя. – Но не мисля, че скоро ще мога да заспя. А ти?

– Аз съм свикнал да спя по-малко – обясни Таниел. – Виждал съм твърде много ужасяващи неща, за да мога да си легна спокойно. – Той замълча. – Ще ми позволиш ли да остана за малко при теб?

– За мен ще бъде удоволствие.

Таниел застана до нея. За известно време двамата наблюдаваха особено красивата красота на градската панорама пред тях.

– Не изпитвам нищо – обади се най-сетне Елейзабел.

– Понякога е така преди да усетиш истинската мъка – каза той тихо.

– Не – отвърна тя. – Различно е. Мразех родителите си. Имах много бавачки. Но родителите ми... те бяха хора с положение, а моята работа бе да не им се пречкам. Толкова ненормална ли съм, Таниел?

– Любовта се трансформира в омраза много лесно – отвърна Таниел. – Аз не те смятам за ненормална. Вероятно вината е била тяхна.

– Значи имам къща – добави тя. – Пари. Сигурно трябва да им бъда благодарна за това. Разбира се, ако Братството вече не е присвоило всичко. – Тя замълча и го погледна. – Но какво друго имам? Не си спомням приятелите си, хората, които може би съм обичала. А знаеш ли кое ме плаши най-много, Таниел? Вече си спомням почти всичко, а въпреки това все още някои неща не са ми известни. Неща, свързани с усещането за топлина. Не помня нищо за това. Таниел, къде е изчезнало детството ми?

Таниел не отговори.

– Съвсем сама съм – каза тя тихо. – Сега вече го знам. Като че ли винаги съм го знаела дори когато не можех да си спомня. Никога... никога не направих нищо, нали? Не си направих труда да разбере кои са родителите ми. Смяташ ли, че подсъзнателно съм знаела?

– Може би – предположи Таниел и след малко добави. – Но сега имаш нас.

На нежното ѝ лице се изписа усмивка. Косата ѝ блестеше на фона на сутрешното слънце.

– Щастливка съм за това, че именно ти ме откри – каза тя. – Никой друг нямаше да направи за мен това, което стори ти.

– Всеки друг... би постъпил по същия начин – каза той, но по лицето му се появи руменина.

– Наистина ли мислиш така? – попита тя и съвсем неочаквано го прегърна с нежните си ръце. Изненадан, той също обви ръцете си около нея. Тя прошепна, облегнала бузата си на рамото му: – Имаш добро сърце, Таниел. Виждала съм достатъчно лоши хора, за да мога да разпознавам добрите. В този град не са малко, но ти... – тя замълча. – Ти си като диамант в ядрото на въглен.

– Елейзабел, аз... – започна той, но не можа да продължи.

– Какво – каза тя, отдръпна се и го погледна със зелените си очи. – Каж ми всичко, което чувстваш. Не е толкова трудно.

– Аз... – започна той, но извърна поглед пораженчески. – Поласкан съм от комплимента ти – добави, но и двамата знаеха, че това е просто

съвсем малка част от онова, което наистина искаше да каже.

– Момчето-дявол твърди, че може да изкара Тач от мен – заяви тя. Лекият ветрец полюшна косата ѝ, която се разпиля върху роклята ѝ. Не – това бе роклята на майка му, както и всички други, които бе получила от Таниел.

– Тогава ще бъдеш ли свободна? – попита той. – Когато чуждият дух се махне от теб?

Елейзабел тръгна да се разхожда между зеленчуковите лехи по покрива, галейки листата на растенията. Таниел я последва.

– Не зная – отговори тя. – Той казва, че Тач призовава себеподобните си. Точно по тази причина те ме преследват. Сега тя спи в мен. Талисманът, направен от Кейтлин, е изпил силите ѝ. Във всеки случай ще му трябват поне три дни, за да подготви церемонията.

– Почти непосилно трудно е – обясни Таниел. – Отвъд способностите на повечето ловци на вештици. Момчето-дявол сигурно притежава някакъв особен талант. – Той спря. Елейзабел също. – Коя е тя? Момчето-дявол каза ли ти?

– Тя е вештица – отговори Елейзабел. – На около двеста или повече години. Тя е приятелка на вештиците и то много могъща. Когато умряла, духът ѝ бил много силен. Братството я призовало... и трябвало да се всели в мен. Тя е натоварена с важна мисия. Братството има план и тя е част от него. Но докато е в мен, те не могат да го изпълнят.

– Помниш ли какво стана онази вечер?

Тя поклати глава.

– Почти нищо не помня. Онази вечер си легнах да спя и след това се озовах в твоя дом.

– Упоили са те?

– Нямам представа – каза тя. – Но сега вече зная... зная коя съм и каква съм била... и това ме прави по-силна. По-силна от тях.

– Вярвам, че е така – каза Таниел тихо.

Господарят Крот имаше доста неща, за които трябваше да се погрижи. Денят бе изминал и просяците от неговата банда, както обикновено, бяха заминали да работят, докато той спеше. Всичко вървеше като по часовник. Както трябваше и навреме. Както винаги, просяците се завръщаха и предаваха припечеленото на счетоводителите. Те го регистрираха, събираха двадесет процента в замяна на участието им в бандата, контактите и безопасността, която тя осигуряваше, и им връщаха останалото. Винаги бе така. Но нещата се променяха и по свиването на корема си

Крот усети, че това не бе за добро.

Това момиче... Ако не беше синът на Джедрая, щеше да предпочете да се отърве от нея. Или щеше да я пропъди от Кривите улици, или щеше да обмисли по-драстично решение на въпроса. Щом бе толкова ценна за Братството, значи бе опасна за всички останали. Момчето-дявол Джак със сигурност бе на това мнение. Неговият съвет бе да я убият, а той рядко грешеше. „Не духът в нея е опасен, беше казал той. Тя е ключ към нещо, сигурен съм. А ако погубим ключа, вратата ще си остане затворена.“

Но Таниел бе изключил тази възможност. Той бе отишъл при Крот след срещата си с Перис Глигана.

– Ти обеща да ни предоставиш своето гостоприемство, след като те избавим от неканения гост в каналите. Надявам се, че това включва и гарантиране на безопасността ни от твоите мъже.

– Разбира се – увери го Крот с отзивчива усмивка.

– Но също и от твоите жени и деца, както и всички други номера, които вероятно си намислил, след като си разбрал в каква опасност се намираме ние, а и ти.

– Естествено, Таниел – увери го повторно Крот, но този път гласът му бе по-студен.

Таниел бе предположил правилно, че Крот не включваше в понятието „мъже“ жените от бандата си, които бяха не по-малко опасни от първите. Така той можеше да отстъпи от обещанието си, ако Таниел не му бе обърнал внимание на това.

Е, вече имаха думата му. А думата на един просяк бе като тази на крадеца. Крот откриваше особена ирония във факта, че най-нискостоящите хора в Лондон бяха по-обвързани с това, което обещаваха, а стойността на честността намаляваше пропорционално на издигането нагоре по обществената стълба.

Той бе потънал в размисли, когато на вратата на стаята му потропа Миленда Шотландката. Той ѝ даде разрешение да влезе.

– Миленда – поздрави я Крот. – Как е момчето ти?

Миленда се захла с беззъбата си усмивка. Независимо как я наричаха, бе родена в близост до Лестър, където бе започнала да проси, преди да се премести на юг в Лондон. Нейният напълно фалшив шотландски акцент караше лондонската аристокрация да изпитва по-силно съчувствие, защото, виждаха, че животът ѝ бе пълен с неудачи, макар да беше шотландка. На Крот това му допаднаше. Тя събуждаше у тях старите имперски идеи и те се отнасяха благосклонно към един от „поданиците“

си.

– Добре е, господарю Крот – каза тя. – Добре е. Чуйте мъ. Некакъв досадник се мотай наоколо, ако мъ ръзбирате. Някои мислят, чи и пийлър, но ни е от обикновените, а по-изтупан.

– Какво направихте с него?

Миленда се почеса по ухото.

– Тъмн мислихми да го изгоними, както винаги правими, но той вика, чи иска да съ види с големия шеф, имал нещо важно за казване.

– Това е интересно. Как се казва?

– Карвър, каза той. Езраел Карвър, детектив в онуй – тъй ди, при пийлърити в Чийпсайд.

– Ами тогава ми го доведи. Да чуем какво има за казване.

Миленда кимна и излезе. Крот се облегна назад и скръсти ръце.

– Хм, много любопитно, много любопитно – промърмори той, неволно цитирайки книгата, която четеше.

След петнадесет минути Миленда се завърна с Карвър. През това време Крот бе подготвил стаята, където същата сутрин се бе срещнал с Таниел и останалите. Въпреки че се намираще далеч под земята, усещаше кога започваше да се свечерява, без дори да погледне джобния си часовник. Щом Карвър бе въведен в стаята, там вече го чакаха кани с бренди, шери и вино. Господарят Крот възприемаше положението си сериозно. Не беше като Рикарак или останалите господари на просящите – смяташе, че при отношенията му с външния свят бе необходимо достойнство.

Остана доволен, когато видя, че Карвър бе спретнат и добре облечен. Черната му коса бе сресана и прибрана назад, а мустаците му бяха с безупречна симетрия. Бе чувал за него, макар да не му се бе налагало да го среща. Не можеше да е по-лош от Мейкрафт, с когото се бе виждал вече няколко пъти.

– Детектив Карвър, добре дошъл в моя скромнен дом – посрещна го той и го покани да седне на масата срещу него.

– Господарю Крот, за мен е удоволствие най-сетне да се запозная с вас – каза Карвър без капчица ирония в гласа си. Седна.

– Бренди, шери или вино? – попита го Крот с усмивка. – Или сте на работа?

– Дори да бях, щях да ви помоля за едно шери – отвърна Карвър. – Последните няколко дни бяха просто мъчителни.

– А, да, Миленда ми спомена нещо... – започна той и наля шери. – Какво може да е толкова важно, че да доведе при мен инспектор, който

не е дежурен, и то тук – на Кривите улици? Но вие сигурно ще ми кажете.

– Нуждая се от вашата помощ, господарю Крот – каза той без заобикалки.

– О, и вие ли? – Върху белязаното лице на Крот се изписа усмивка.

– Намирам се в пълна безизходица – каза детективът. – Няма към кого друго да се обърна. Освен към вас, господаря на просящите. Знаем, че не може да сте свързан с това, а и нямам представа какво друго мога да сторя.

– Тогава кажете ми какво се е случило и от какво имате нужда и ще се споразумеем за условията – каза Крот.

Карвър му разказа всичко. Започна от убийствата със зелените кабарчета. Разказа как е разбрал, че Мейкрафт крие информация от него, как всъщност е знаел какво представляват тези убийства и сигурно е бил свързан с тях по някакъв начин. Каза му как е наложил картината на нещото с пипалата върху картата на Лондон и е видял, че остават само още две празни точки, за да бъде завършена формата. Разказа и, че жена на име Алиста Уайт е била убита вчера на едно от двете места, като по този начин е останала само една точка. После сподели за близкото приятелство на Мейкрафт с доктор Мамън Пайк, чиято секретарка – Лусинда Уот, била убита по особено жесток начин миналата нощ със същия символ, изрисуван с кръв на стената зад нея.

Крот се облегна назад и глътна брeндито, което си бе сипал.

– И вие смятате, че тези неща са свързани? Но как? – запита той.

– Мейкрафт, Пайк и мис Уот са част от нещо – отвърна Карвър. – Нещо, свързано с този символ, както и с убийствата със зелените кабарчета. Сега се е намесил и Кърпеното лице, който е убил мис Уот, за да остави съобщение или по-скоро – предупреждение.

Те отново замълчаха.

– Още едно шери, детектив? – предложи Крот и щом Карвър прие, той напълни неговата чаша с шери, а своята – с брeнди.

– И сте дошли при мен, защото смятате, че аз зная нещо, което вашите колеги от полицията не могат да ви кажат – заключи Крот и подаде чашата с шери на Сарвър. Щом последният я взе, той замълча, след което каза: – Или просто не им вярвате?

Карвър го погледна спокойно.

– Дойдох, защото вие сте този, при когото идват всички, когато не знаят как да постъпят. И защото се страхувам да си помисля какво ще се случи, щом се запълни и последното място. Става въпрос за убийства,

господарю Крот, а не за залавянето на убиец. Зная, че тук се крие нещо голямо. Искам да знам с какво си имам работа. – Той се приближи напред. – Знам, че имате приятел, когото наричат момчето-дявол. Той гадал по предмети. Донесъл съм нещо от една от жертвите на тези убийства и...

– Символът, който ми описахте... – обади се Крот внезапно, пресегна се назад и извади някаква груба хартия, навита на руло, – така ли изглеждаше?

Това бе chackh'morg – рисунката на нещото с много пипала, така неприятно за гледане – изобразено с мастило. Карвър примигна и погледна Крот, обхванат от паника.

– Аз не съм един от тях, не се тревожете – успокои го господарят на просяците. – Моят съветник Джек го нарисува след разговора си с Елейзабел. Доста талантлив художник е за сляпо момче, не мислите ли?

– Коя е Елейзабел? – попита Карвър.

– Едно момиче, с което трябва да се запознаете – каза Крот. – Както бях започнал да ви казвам, момчето-дявол я виждаше в съзнанието си. Той... има такава дарба. Показах този символ на Таниел Фокс и той ми каза, че е татуиран на гърба на Елейзабел.

– Таниел Фокс? Синът на великия ловец на вештици? Значи всичко е свързано – промълви Карвър, – всичко.

– Чували ли сте за Братството, детектив Карвър? Карвър се намръщи.

– Да съм чувал за тях... да, но те не са ли...

– От всичко, което чух, мога само да ви кажа да подбирате по-внимателно бъдещите си партньори. – Гласът на Крот бе сериозен. – В момента си имате работа с Братството. Инспектор Мейкрафт, мис Уот и несъмнено доктор Пайк... Можете да бъдете сигурен, че те са членове и са свързани с всичко случващо се, каквото и да е то.

– Но Братството не съществува! – възпротиви се Карвър.

– Напротив. Съществува, както го има и Кърпеното лице – отвърна Крот. – Може би е дошло време вие и аз да обединим усилията си, детективе. Има неща, които са по-големи от всички нас и потрепервам само при мисълта какво ще се случи, когато големият chackh 'morg бъде завършен с последното убийство. – Смятате ли, че положението е толкова сериозно?

Крот го погледна, без дори да мигне.

– Ще ви заведа при момчето-дявол Джек и останалите и ще ви остава да се убедите сам. Мракът почти ни е покрил, детективе. И ние сме

единствените, които са в състояние да го спрат.

ЧАСТ ТРЕТА БРАТСТВОТО ВЪЗХОДЪТ

ГЛАВА 15 Момиче в беда Таниел се бори сам Катастрофата настъпва

Леденият дъх на лондонската нощ се виеше около уличните лампи, чиято светлина безуспешно се бореше с падналия над града непрогледен мрак. Мъглите, прокрадващи се от реката, се спотайваха някъде по улиците на Уайтчапъл. Нощта бе сравнително ясна за ноември, но това се дължеше на силния вятър от север, който бе прогонил облаците.

В града започва да се настанява злото, помисли си Елейзабел. И ти го усещаш, нали?

Последното бе насочено към Таниел, който вървеше до нея. Тя го бе хванала под ръка, а той играеше ролята на съпруг, придружаващ своята съпруга в късния нощен час, макар и леко недодялано. Непрекъснато се оглеждаше наоколо, което издаваше напрежението, което го разкъсваше отвътре. Усещаше и страх, тя го знаеше. Но действията му не бяха продиктувани изцяло от това. Също като нея той долавяше гнилото в сърцето на Лондон, канцерогенните нишки, които малко по малко заемаха трайно мястото си в метрополиса.

Но усещането не беше нещо ново – дори за хора като Таниел и нея. Той – с добре развитата си интуиция, калена с течение на годините, отдадени на преследването на вештици, а тя – заради това, че в тялото ѝ се помещаваше духът на Тач. Всеки в града го усещаше до известна степен, въпреки че бе фино и едва незабележимо. Но то винаги бе на ръба на възприятието. Караше онези, които се разхождаха в Лондон през нощта, да ускорят темпото и да избягват погледите на минувачите от страх, че могат да осъществят контакт с този безименен враг. Едва в последните няколко дни усещането бе придобило значителна интензивност – сякаш пулсираше във всеки един камък и от цимента се лееше кръвта му.

Днес бе денят, в който момчето-дявол бе предрекло, че ще бъде извършено последното убийство със зелено кабарче, и тлеещото от дълго време усещане бе преминало в осезаемо вълнение. Въздухът носеше заряд – сякаш мощна светкавица се готвеше да преодолее разстоянието до земята, за да затвори кръга и да изпълни обещанието си.

Срещата с Карвър бе доста странна. В началото, при вида на спретнатия детектив, със зализаната му коса и поддържани мустаци Елейзабел се бе почувствала неловко. Отне ѝ известно време, за да разбере защо. Бе едно особено чувство – сякаш появата на Карвър не бе толкова съвпадение, колкото предопределение. В него те откриха някои от липсващите частици от пъзела и изведнъж всичко се беше изяснило.

Карвър бе донесъл предмет от една от предишните жертви на убийствата със зелени кабарчета, защото познаваше методите на науката за вештиците. Знаеше къде ще бъде извършено следващото убийство, но не бе наясно кога. Джек направи Ритуал и предположи. Не можа да каже какъв бе техният враг, но щеше да нападне тази нощ в Уайтчапъл.

На това място се бяха събрали сили, много по-мощни отколкото някой можеше да си представи. Елейзабел усещаше, че срещата ѝ с Таниел не бе просто късмет. Те се откриваха един друг, сякаш събирани от нещо друго. Таниел Фокс, Кейтлин Бенет, господарят Крот, детектив Карвър: всички събрани с една цел, за съществуването, на която не бяха и подозирали преди седмица.

– Топло ли ти е, съпруже мой? – попита тя весело в опит да придаде глътка свеж въздух на сериозния им разговор.

– Най-топло ми е от това, че ти си до мен, мила моя – отвърна ѝ Таниел с лека усмивка и намигване.

В единадесет часа в неделя улиците на Уайтчапъл привидно изглеждаха пусти, но в действителност съвсем не бе така. Онези, които наблюдаваха заплетените и мрачни улици, бяха най-добрите в изкуството на прикриването и съзирането на невидимото. Господарят Крот и неговите хора бяха тук тази нощ. Те се сливаха със сенките пред входните врати и покривите. Сред тях бе и Карвър, който вървеше безгрижно до стройната Кейтлин Бенет. Те патрулираха в Уайтчапъл, както Таниел и Елейзабел, и пробиваха мъглата с поглед в търсене на някаква следа от нещото, което тази нощ щеше да извърши нападение и убийство. В целия Уайтчапъл бяха разпръснати около петдесет мъже и жени, чиято единствена задача бе да открият убицеца и да предотвратят убийството. Но улиците бяха много. Дали щяха да успеят?

Покрай Таниел и Елейзабел премина количка, връщаща се от

доставянето на късна поръчка. Таниел, който бе нощна птица заради работата си, познаваше добре ритъма на града – как се забързваше и се забавяше дори в неделната вечер заради търговията и движението. Хората се връщаха и отиваха на гости, любовници се прокрадваха вкъщи след скандали, изискваха се услуги, сключваха се сделки. Лондон никога не спеше, просто дремеше само с едното си око.

– Какво мислиш, че са вештиците, Таниел? – попита Елейзабел. Вече бяха ходили дълго и й се щеше да се разсее.

Таниел остана равнодушен.

– Те са си просто вештици. Както котката си е котка и кучето – куче.

Елейзабел леко се нацупи.

– Да, но ние знаем защо котката е котка, а кучето – куче. Знаем откъде идват. Дарвин е обяснил това в теорията си за еволюцията. Винаги са били край нас. – Тя спря и го погледна. – Но вештиците нямат нищо общо с науката. Как съществуват в един свят, където има закони за всичко, освен за тях?

Таниел замълча.

Елейзабел усети студения вятър по кожата си и потрепери. Завиха по улица „Кроули“ и продължиха напред. Таниел вдигна ръка за поздрав при срещата им с една двойка. Скрит зад сянката на периферията на шапката си и облечен с голямото си палто, той изглеждате като същински джентълмен.

Обикаляха вече от два часа, без да знаят какво търсят и дали щяха да се справят с него, ако го откриеха. Никой не знаеше как изглежда убиецът, защото той никога не бе изпуснал жертвата си. Дори Кърпеното лице не бе успял да се прикрие дотам и няколко пъти бе забелязван, когато ножът му бе пропуснал целта си.

– Сър – прозвуча един глас зад Таниел. Той се обърна и съзря дребно и бледо момиче с черна рокля. Тя бе излязла от сянката на каменното стълбище. – Сър, бихте ли ми помогнали?

Таниел погледна към Елейзабел и кимна.

– С какво можем да ти бъдем полезни?

– Преследват ме – каза момичето. Таниел усети как Елейзабел го стисна за ръката. – Поне така ми се струва.

– Но кой те преследва? – попита Елейзабел. На красивото й лице бе изписана загриженост.

– Не зная – отвърна момичето. – Не го виждам, но чувам стъпките му. А може би просто си въобразявам. – Но тя изглежда не вярваше в

последното.

– Можем да те изпратим дотам, където отиваш – предложи Таниел.

– О, не бих могла, виждате ли... – Тя замълча и отклони поглед. Явно мястото, накъдето се бе отправила, трябваше да остане в тайна. Наистина бе доста опасно за момиче да се разхожда само в този късен час, дори и без постоянната заплаха от Кърпеното лице. След малко тя изглежда размисли и каза:

– Бихте ли останали тук няколко минути? – попита тя. – Ако някой ме преследва, със сигурност ще мине отгук и... сър? Добре ли сте? По лицето на Таниел бе изписана болка. Главата бе наклонена напред, сякаш се бореше със силен вятър. Усещането му за вештици бе го ударило с такава сила, че мозъкът му щеше да се пръсне от пулсиращата болка.

– Таниел? – обърна се към него Елейзабел, щом забеляза промяната.

– Може би трябва..., ами, благодаря, че ми отделихте от времето си – каза момичето и погледна нервно към Таниел. Изопнатите ѝ нерви очевидно не можеха да понесат повече необичайни неща. – Ще тръгвам.

– Не, почакай – опита се да я спре Елейзабел, докато в същото време гледаше как Таниел започна да ровичка в палтото си. Но на момичето изглежда това му бе дошло в повече – тя си мислеше, че той ще извади нож или пистолет, затова започна стремително да се отдалечава. Елейзабел понечи да тръгне след нея, за да я задържи, но Таниел я хвана за ръката. Той извади от джоба си стъкленица с предварително подготвена сяра. Тя светеше леко заради Стража, нарисуван върху нея. Таниел я изля на земята.

Момичето вече се бе отдалечило на известно разстояние и се бе скрило зад един ъгъл, когато течността се разплиска по калдъръма. Таниел се бе окопитил след първоначалния шок от усещането в главата си. Елейзабел бе впила поглед в земята. Сярната течност се придвижваше по улеите между калдъръма, разклоняваше се и криволичеше, движена от някаква собствена сила. Пред очите ѝ, успоредно с нарастващия ѝ ужас, сярата започна да приема формата на нещо – на неясните, но въпреки това безпогрешни очертания на стъпка с два пръста.

– О! – възкликна тя.

Таниел побягна. Шапката му падна от главата и косата му се разроши от вятъра, докато тичаше към момичето. Това бе невъзможно, просто не можеше да бъде...

Не се обръщай назад!

Таниел насочваше мисълта си към момичето, щом сви по същата

улица, по която и то. В съзнанието му се въртяха ужасяващи представи за това какво можеше да представлява това същество. Но вече знаеше, че нищо не бе в състояние да спре целеустременото му нападение. Той я видя как бягаше от него, уплашена от това, че я преследва. Смяташе, че трябва да се страхува от него. Тя хвърли ужасен поглед през рамо. Това бе третият път, в който поглеждаше през рамо, откакто бе усетила шума от стъпките зад себе си, и това бе достатъчно, то да започне да придобива форма. Не последва искра, щом нещото се разкри пред жертвата си. Не стана и постепенно – като луната, излизаща от облак. То просто бе там. В един момент го нямаше, а в следващия се бе надвесило високо над нея с огромните си нокти и метални зъби, готово да я нападне във всеки момент.

Шумът от изстрела от пистолета на Таниел прозвуча като оръдие сред тихата нощ. Съществото бе поразено и отскочи настрани в момента, когато се готвеше да забие нокти в жертвата си. Момичето изпищя и се просна на калдъръма. Търкулна се настрани и попадна в една канавка. От главата ѝ рухнаха вадички кръв, които покриха лицето ѝ. Роклята ѝ също се просмука с кръв.

Съществото се олюля и хвърли изпепеляващ поглед на Таниел. Той усети как сърцето му трепна. Стоящото пред очите му създание бе немислимо. Плашилото.

Като дете, изпълнен със смесица от любопитство и погнуса, той бе наблюдавал с часове изображението в светилището на „Крофтърс Гейт“. Плашилото и неговият другар Страшилището: те бяха единствено в приказките, с които се плашеха малките деца, за да слушат. Говореше се, че се крият в шкафовете и се спотайват в мрачните кътчета под леглото. Сега той бе изправен лице в лице със съществото от детските си кошмари, когато бе лежал, без да мигне, от страх, че то може да се протегне и да го сграбчи. Но сега това не бе някоя от онези измислени истории, а реалност – сякаш изображението от стената, от което се бе страхувал през всичките тези години, бе оживяло.

Плашилото бе огромно, с гротескни мускули и прегърбено тяло. Изпод голямото му чело надзъртаха малки пронизващи очички, а под тях зееше голямата му уста с малки остри месингови зъби, които светеха леко на фона на светлината от уличните лампи. Представляваше абсурдно разкривено човешко същество, страховито и смразяващо. На Таниел му се щеше да не бе сам в този момент. Надяваше се, че всички, чули изстрела, скоро щяха да му се притекат на помощ.

От гърлото на съществото прозвуча ниско ръмжене и то се отпрати

към новодошлия с намерение да го премахне от пътя си. Очевидно Таниел не бе успял да го рани сериозно с пистолета си, но бе почти сигурен, че го бе улучил от едната страна на врата.

Плашилото тръгна към него с яростен рев. Таниел насочи пистолета си и го простреля право в лицето. Внезапно съществото се спря като ударено от чук, олюля се и се стовари тежко на студения калдъръм. Таниел зареди отново пистолета си и извади една нишка със Стражи от колана. Изсушена змийска кожа, обвита в сено, пера от лешояд, изображение на лошото око на едно кръгло парче дърво – сигурно бяха някъде около двадесет вида. Това бе първото ниво на защита на ловеца на вештици срещу непознат враг: многообразие от Стражи и талисмани, които до този момент му служеха добре срещу други форми на вештици. Идеята бе, че поне един от тях трябваше да проработи. Докато Таниел подготвяше нишката с потни длани и силно разгуптяно сърце, Плашилото вече се бе изправило на крака. По лицето му нямаше и следа от куршума, но определено изглеждаше разгневено. Отново се хвърли напред с животински рев, но Таниел отскочи настрана, за да го избегне. Плашилото обаче се оказа доста ловко и бързо и измъкването му беше на косъм. Единият крак на Таниел се препречи пред другия и той се спъна. Метна нишката с талисманите и Стражите към чудовището, като се молеше съдбата да застане на негова страна. Този път бе така.

Той се строполи на земята и Плашилото не успя да го хване за няколко сантиметра. Но докато минаваше край него, нишката на Таниел се откъсна от ръцете му и се закачи на нападателя. По всичко личеше, че Стражите започнаха да действат. Вик на ярост и болка проряза тишината. Това даде време на Таниел да се изправи на крака. Нишката с талисманите лежеше на земята, обляна от студената лунна светлина. Бе потъмняла и пушеше леко. Но от Плашилото нямаше и следа.

– Таниел! – достигна до него викът на Кейтлин, която се появи иззад един ъгъл заедно с Карвър. Очевидно бяха привлечени от изстрела. С тях имаше още двама от хората на Крот.

Таниел премигна, разбирайки по усещането си за вештици, че Плашилото наистина го нямаше. След като дойде на себе си, секунди покъсно, той отиде при момичето, за чието присъствие почти беше забравил. Останалите се струпаха около него, докато коленичи до нея, за да провери пулса ѝ.

– Добре ли си? – попита го Кейтлин задъхано. – Какво беше това, което...

– Остави ме мен – отвърна той рязко. – Тя все още е жива. Все още

има надежда. Тъй като тя е жива, chackh'morg все още не е завършен.

– Помогнете й! – изръмжа Карвър към хората на Крот. Двамата се втурнаха, подчинявайки се.

Таниел бе започнал да трепери – адреналинът напускаше тялото му и едва сега той се усети слаб. Кейтлин клекна до него и го прегърна.

– Това бе Плашилото – каза той тихо.

– Плашилото? – недоумяваше Кейтлин.

– Когато бях малък, през нощта, когато лампите изгаснаха... – започна той. – Ако ми се наложеше да отида до тоалетната, трябваше да мина през тъмния коридор.

– Знам – каза Кейтлин. – Не можеш да се обърнеш повече от два пъти.

– Пееха го на площадката – обясни той. – Плашилото върви след тебе пеш, обърни се три пъти и ще умреш.

– Но до десет преброй със затворени очи и Плашилото тутакси ще се изпари – довърши Кейтлин.

Таниел покри лицето си с длани.

– Но какво прави то тук, Кейтлин? То е просто измислица. Историите за Плашилото съществуват много преди да се появят вештици. Как се е озовало тук?

Но преди да имаше възможност да отговори, зад тях се чува стъпки. Беше Карвър.

– Таниел – обърна се той към него объркан. – Къде е Елейзабел?

Елейзабел. Беше изчезнала.

ГЛАВА 16

Бдение за мъртвите

Отчаяние в камбанарията

Стаята бе тъмна и студена, покрита със светлозелени керамични плочки от тавана до пода. В центъра й, в светлината на единствената газена лампа в стената, се мотаеха три фигури. До вратата имаше още няколко скупчени силуета, чиито изражения не можеха да се видят в мрака.

– Не мога да сторя почти нищо повече – каза докторът и отстъпи настрана от носилката, на която лежеше пациентката му. – Ще се наложи да изчакаме и да видим какво ще стане.

Лиана Бътчър, последната жертва на убийствата със зелените кабарчета, се бореше за живота си някъде под Кривите улици и единствено слабото тупкане на сърцето ѝ ги делеше от настъпването на катастрофата.

Кейтлин пристъпи към светлината. В едната си ръка стискаше писмото, открито в джоба на жертвата – доказателството за забранената любов към нея на женен мъж, което на практика я бе отвело на онова място вечерта. Сега тя лежеше спокойно. Раната в гръдния ѝ кош бе почистена, затворена и превързана, а на главата си имаше шина заради пукнатината в черепа ѝ. Ако не бе това писмо, тя нямаше да хукне към тайната си среща онази вечер. А ако не бе Таниел, нямаше изобщо да е жива. Кейтлин пхна писмото в слабата ѝ ръка.

– Надявам се да си е струвало – промърмори тя.

– Сега е в ръцете на съдбата – каза Крот. – Тук ще бъде в по-голяма безопасност и в по-добри ръце от всяка болница.

– А сега ни оставете – настоя момчето-дявол. – Ще поставя Стражи. Може да има някоя друга вештица, изпратена да довърши работата.

Кейтлин и Таниел се оттеглиха към стаите, които Крот им бе предоставил. Бяха добре обзаведени – с плякосани оттук и оттам столове, легла и килими, но нищо не се връзваше с останалите предмети. При други обстоятелства домът на Таниел вече щеше да му липсва и той се зачуди какво ли се бе случило с изоставеното им убежище. Но сега имаше по-важни неща, за които да се погрижи.

– Всичко ще бъде наред с нея – увери го Кейтлин, отгатвайки причината, поради която се бе умълчал. – Вината не е твоя. Таниел се бе превърнал в сянка. От него се излъчваха потиснат гняв и смущение.

– Трябваше да я оставим тук – каза той.

– Но тя самата настоя да дойде – успокои го Кейтлин. – Двойките са по-малко опасни през нощта от самотните мъже, говорихме за това. Това момиче никога нямаше да се обърне към теб, ако Елейзабел не бе там.

Той не отговори. Стигнаха до стаите си през един покрит с пукнатини и олющен коридор, който някога бе изпълнявал функцията на мазе и перално помещение на някакво училище. Беше студено и влажно. В един от ъглите светеше лампа. Таниел запали огъня в малката дървена печка и започна да го раздухва.

– Може да си е тръгнала по собствено желание – предположи Кейтлин, но вече бяха обсъдили всички възможности. – Ако...

Таниел изсумтя.

– Или е при Кърпеното лице, или е в ръцете на Братството. Във втория случай вече са си върнали Тач и нещата са от зле по-зле. А ако е при Кърпеното лице... – той замълча – поне вече не бива да се тревожим за Тач.

– Таниел! – скара му се Кейтлин заради студенината в гласа му. – Сега звучиш като баща си.

– Баща ми никога не би се провалил по този начин. Щеше да я опази – каза Таниел.

– Естествено, че нямаше – отвърна Кейтлин, която се бе настанила на един стол. Щом Таниел замълча, тя вдигна глава и го погледна. В очите му се четеше учудване.

– Как може да говориш по този начин? – попита я той.

– О, Таниел, да не би да си въобразяваш, че си единственият, който познава Джедря? Ловувала съм с него десетки пъти. Беше добър. Изключителен. Но не бе точно човекът от легендите. И ти трябва да престанеш да се стремиш към невъзможното.

– Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш – заяви Таниел, въпреки че пламъкът в очите му говореше обратното.

– Ти имаше избор – продължи Кейтлин със спокойствие, което го изнервяше. – Ако не бе спасил Лиана Бътчър, сега щяхме да бъдем в много по-голяма беда. Е, какво тогава? Трябваше да застанеш плътно до Елейзабел и да оставиш Братството да изпълни пъкления си план или да я загубиш за малко, за да спасиш момичето и да спечелиш малко време за всички ни?

На лицето на Таниел сякаш се бе настанил буреносен облак.

– Знаеш отговора на този въпрос, Кейтлин.

Кейтлин го погледна спокойно.

– Тогава не се преструвай, че изчезването ѝ не те интересува.

Отчаянието не бе емоция, присъща на един джентълмен, затова Таниел потърси уединението на старата камбанария, за да се отдаде на безрадостните си мисли. Тя бе част от една порутена църква на Кривите улици и се издигаше достатъчно нависоко над покривите, за да му осигури усамотение. Дотам не стигаха дори вездесъщите валма от мъгла.

Той се бе свил, облян от светлината на голямата луна. Гърбът му се опираше в студения камък. Бе съвсем тихо. Наблюдаваше малката светлина на един въздушен кораб, който правеше маневри над Финсбъри Парк, изпод готическите сводове на камбанарията. Някъде в далечината се носеше приглушеният звук от падащите над Стария квартал бомби. Тази вечер се извършваше едно от месечните нападения на флота над

Камбъруел. Над вече разрушените области, където се развъждаха вештици, се пускаха бомби в опит да бъде намален броят им. Но безуспешно. Бомбардираха собствения си град, за да разрушат ядрото на заразата.

Той мислеше за миналото си, когато всичко бе някак по-просто. Докато баща му бе жив, той не бе ловец на вештици, а просто дете. Бе твърде малък, за да осъзнае какво означаваше смъртта на майка му. Повечето от спомените му за нея бяха мъгляви звуци и усещания, които се изпаряваха, щом се опиташе да ги задържи. Но с баща му бе по-различно.

Много малко хора бяха усетили липсата му, когато Джедрая го бе взел от образователните институции на Нейно Величество. Той винаги бе тих и не се сприятеляваше лесно. Но Джедрая го взе под крилото си и го научи на занаята на ловците на вештици. Таниел го обичаше заради това. Как да залага клетка за души, как да извършва Ритуали, в какви кухни да търси тежка стъпка, как да разпознае Черна Черупка, как да гледа към светлините в блатото, без да го погълнат. Затова момчето гледаше баща си с широко отворени очи и попиваше всичко от най-добрия ловец на вештици на всички времена.

Когато Джедрая почина, Кейтлин бе поела неговата роля. Обърканото момче насочи цялата си енергия към онова, което познаваше. Той беше преди всичко ловец на вештици и такъв щеше да си остане. Това бе волята и на покойния му баща. Но тази професия не му оставяше свободно време за нищо друго.

„Татко“, помисли си той. „Ако не бе починал, вероятно и аз щях да те виждам в същата светлина като Кейтлин. Как мога да достигна една легенда? Как да се преборя с един дух?“

След смъртта на жена си Джедрая бе самотен. Никога повече не се влюби и нямаше подобно желание. Това бе мъжът, с когото бе израснал Таниел и подсъзнателно той бе попил неговите уроци. Да бъде самотен. Винаги сам. Да няма нужда от никого. И тогава на сцената се бе появила Елейзабел.

Тя бе разрушила стените на неговата самота. Нямаше нужда да прави нещо особено за тази цел. Просто с присъствието си тя бе пробудила у него чувства, на които той нямаше представа, че е способен. Тя бе преобърнала живота му, бе изкарала на повърхността истинската му същност. Но чак сега, когато я нямаше, той осъзна дълбочината на случилото се.

Беше отчаян. Отчаян, защото Елейзабел я нямаше. И независимо колко си блъскаше мозъка, не можеше да открие начин, по който да я

намери. Талисманът, който Кейтлин бе направила за нея, за да я предпазва от вештици, сега работеше срещу тях, тъй като им пречеше да я открият. Беше разговарял с момчето-дявол и то бе потвърдило най-лошите му страхове. Нямахме Ритуал, който да посочи местоположението ѝ без нещо нейно – като например коса или нокът, или скъпо за нея бижу. Трябваше да е нещо важно и обичано от нея, просто нямаше друг начин. Но дори да притежаваха нещо подобно, талисманът на Кейтлин отново щеше да я скрие от тях.

– Не можем да я открием – каза момчето-дявол. – Вероятно на Лиана Бътчър ѝ остава седмица живот. Единственото, което бихме могли да сторим, е да се молим да е при Кърпеното лице, а не в ръцете на Братството. Защото ако Братството измъкне от нея духа, трябва да се подготвим за края.

Таниел се намираще в пълна безизходица.

– Елейзабел – прошепна той. – Върни се при мен.

ГЛАВА 17

Сбирка Кюриън Блейк

Имението на Пайк изглеждаше страховито на фона на мрачната ноемврийска нощ. Беше започнало да се смрачава. Масивната му фасада бе изпъстрена със светещи прозорци, от които надзъртаха малките любопитни очи на паяците. Бе разположено сред пуста тревиста местност, където единствените звуци идваха от шумоленето на храстите и стръкчетата трева, полюшвани от вятъра. До голямата порта от ковано желязо водеше лъкатушещ черен път, който минаваше около една леха, издръжливите цветове на която светеха с кадифения си блясък на фона на лунната светлина.

Намираще се на около час път с кола от „Редфорд Ейкърс“ и бе единствената страда на осеяния с дървета хълм. Обикновено бе обгърната от тишина – пред нея светеха само уличните лампи към входа. Но тази вечер в многобройните ѝ зали ехтяха гласове, звънтене на чаши, кроене на планове и лъст.

– Мейкрафт – поздрави го Пайк и го покани да влезе. – Закъсня.

– Мамън – поздрави го на свой ред инспекторът, нарочно използвайки първото му име. Той знаеше колко много се дразни от това неговият домакин. Огледа се наоколо, все още развълнуван от пътуването си. – Имах работа. Знаеш много добре, че ще ме изгорят жив, ако не съм

си на мястото, в случай че се появи още едно убийство със зелено кабарче.

– Мисля, че няма от какво да се притесняваш – увери го Пайк и премигна с тежките си клепачи. Точно в този момент Мейкрафт се сети на какво му приличаше. Със заостреното си плешиво теме и мършавото си вратле, той напомняше на лешояд. Мейкрафт насочи вниманието си към мъжа, застанал до доктора. С дългото си палто и високата си шапка той не се вписваше по никакъв начин в обстановката. Всички наоколо бяха облечени елегантно. Единствено той и Мейкрафт се открояваха от тълпата.

Намираха се в една от приемните на Пайк, обзаведена в стила на цялата къща. Пепеляво сини стени, дървени дивани с флорални мотиви по дамаските, пластмасови декорации по тавана и мрачни портрети на стари политици в тежки златни рамки. Веднъж Пайк бе нарекъл този стил „Филаделфийската ера на независимостта“. Мейкрафт не бе особено критичен към вътрешния дизайн и просто му се довери. Докторът винаги бе демонстрирал привързаността си към Америка. Това обясняваше присъствието на мъжа до него там, а не в една от килиите на доктора.

– Изглеждаш ми разсеян, Мейкрафт – отбеляза Пайк.

– Не са ли всички така? – отвърна той и посочи към хората в стаята. Високопоставени личности разговаряха по важни въпроси, които не вълнуваха особено Мейкрафт. Но те не успяваха да прикрият нервните погледи, които хвърляха към доктор Пайк. Явно бяха неспокойни заради нещо.

– Какво става? – изсъска той на Пайк. – Защо още не се е случило?

– Всичко с времето си – отвърна Пайк. – Не мисля, че вие двамата се познавате.

– Кюриън Блейк – представи се високият мъж с американски акцент. Мейкрафт се здрависа с него и се опита да изглежда любезен към човека, когото вече презираше.

Кюриън Блейк бе известен ловец на вештици, за когото някои казваха, че е подлец. Идваше от Кентъки, САЩ. Беше емигрирал в Англия преди седем години, несъмнено бягайки от твърде големия ентузиазъм, проявен като член на шесторката от Ремингтън. Тук Блейк се срещнал с доктор Пайк, който на свой ред останал впечатлен от неговата безмилостност и изцяло меркантилни принципи. Докторът го използваше, за да поправя грешките на Братството. Случваше се Ритуалите да се объркат, някакъв вид вештица трябваше да бъде унищожен, а друг път

имаше хора, които знаеха твърде много, за да продължат да дишат. Блейк приемаше равнодушно всякакъв тип задачи.

Мейкрафт мразеше този човек. Въпреки че беше важен за Братството, той бе изключително противен с неговата извратена любов към насилието. Бе чувал различни истории за него: веднъж пребил някакъв човек до смърт с дръжката на пистолета си, за да не хаби куршум, друг път замаскирал едно убийство като обир, обръщайки къщата с главата надолу и убивайки съпругата на жертвата. А случаят със съдията на Братството бе направо потресаващ. Последният бе взел злополучното решение да напусне организацията. Пайк бе наредил на Блейк да го „убеди в противното“. Блейк отвлякъл осемгодишната му дъщеря, завързал ръцете ѝ отзад като на пиле и я хвърлил в Темза. След това напомнил на съдията, че има още две дъщери и съпруга и ако някога отново му хрумне да напусне Братството, те щели да последват най-голямата му дъщеря.

Мейкрафт не бе човек с кой знае какви морални принципи, но хладнокръвието на Кюриън Блейк отвращаваше дори него. За да избегне разговора с американеца, той се разходи из залата. На едно място бяха събрани важни клечки от Братството: съдии, адвокати, лекари, политици, кандидат-кмет от Есекс – най-висшият слой на обществото. Бяха се присъединили, подмамени от обещания да станат част от най-влиятелните мъже и жени в Лондон, заслепени от мисълта за успех, знаещи, че с подобни хора зад гърба си нямаше да се провалят никога. Под тях бяха онези с по-малкото власт, но все пак важни заради постовете си. Медицински сестри, държавни служители, детегледачки, секретарки, полицаи, дори пощальони. Всички, които можеха да променят нещо: да подправят данни, да пречат на съобщенията да достигнат до получателя им, да заставят хората да правят, което им е изгодно. Неведнъж от приютите бе изчезвало бебе, което впоследствие се принасяше в жертва по време на церемониите на Братството.

Хората ставаха част от Братството на първо място заради облагите, които предлагаше то. Мейкрафт на два пъти бе получавал отказ за повишение, но щом се бе присъединил, трети отказ нямаше. Въвеждането в култа се осъществяваше след като на хората бе оказана „помощ“. Дотогава те бяха задължени към Братството и смятаха, че церемониите ще са безобидни. Атеизмът или липсата на конкретна религиозна вяра бе важен фактор при избора на хора. И когато виждаха какво е в състояние да направи култът за тях, те започваха да ламтят за още и още. Онези, които бяха твърди в отказа си да участват, а в миналото имаше подобни случаи, или ставаха жертва на изнудване, или просто бяха елиминирани.

Всички стояха там в очакване Пайк да проговори. Чакаха, за да им обясни защо обещанието му все още не бе изпълнено. Защо боговете им не бяха освободени? Щом Пайк започна да се изкачва по витото стълбище, сред тълпата се надигна шушукане. Стълбището се състоеше от две симетрични части, които се издигаха от тъмния каменен под на залата и се срещаха горе на една площадка, където се намираха две дъбови врати, водещи навътре в имението. Точно на това място Пайк спря, облегна се на дървения парапет и огледа обърнатите към него лица на събралите се. Те мълчаха в очакване.

Мейкрафт бе застанал до Блейк. Американецът му се усмихна мажно и престорено.

– Виждам, че част от нас са решили да останат вкъщи, отхвърляйки поканата ми – каза Пайк строго, поразявайки с поглед тълпата. Той си придаваше важност, като не произнасяше никакво предисловие или въведение. Събралите се започнаха да се оглеждат в опит да установят кой отсъства, за да започнат да злорадстват, но Пайк не им даде тази възможност. – Няма да протакам и да удължавам агонията на несигурност до вечерята, за да направя съобщението, което всички вие сте дошли да чуете – каза той, отдръпна се от парапета и отново обходи с поглед тълпата. – Много от вас са пропътували дълъг път от домовете си дотук. Онези от вас, които решиха да останат в Лондон, пътуваха по-малко, но това е наградата за лоялността им.

На лицето му се изписа студена усмивка. За никого не бе тайна, че Пайк не хранеше симпатии към онези, решили да напуснат столицата заради надвисналата катастрофа. Лондон бе епицентърът на възхода на Братството. Предпазливите – или както ги бе нарекъл Пайк, неверните – се страхуваха да се озоват в сърцето на пожара, преди да видят колко горещ бе той.

– Chackh'morg трябваше да бъде завършен вчера. Първият етап от нашата победа трябваше вече да е факт. Но онова, което всички вие искате да знаете, е: защо не е? Каква грешка бе допусната? Това е, което всички искате да разберете.

Насъбралите се изглежда се почувстваха виновни, независимо че Пайк ги бе свикал. Кюриън Блейк гледаше ноктите на лявата си ръка.

– Нека тогава ви осветля – каза Пайк. – Вчера последното жертвоприношение от поредицата на chackh 'morg бе нарушено от външно влияние. По-точно от ловци на вештици.

Из тълпата се понесе шушукане. Пайк изчака то да утихне, постепенно и последните гласове заглъхнаха и в залата отново настана

тишина.

– Нашият агент рани жертвата смъртоносно – продължи той, – но за наше съжаление до този момент тя не е умряла. Просто е въпрос на време да бъде сломена от нанесените ѝ рани. Щом моментът на последния ѝ дъх настъпи, chackh'morg ще бъде завършен и ще започне първият етап. Това е дребно препятствие по пътя ни. Най-големите медицински умове не бяха в състояние да я спасят, а и съм сигурен, че повечето от тях така или иначе са тук. Шегата му бе посрещната от бурен смях, който намали напрежението в стаята.

– Но има още една причина, поради която съм ви събрал. Отново се нуждаем от вас. Шестдесет души трябва да посетят рецитала на Пречистването на Чандлър. До края на вечерята очаквам доброволци. Рециталът е довечера в един часа след полунощ. Ще ви дам информация за събитието.

„Тази вечер? – помисли си Мейкрафт, изненадан. Но това значи...“ Той се обърна към Блейк, а въпросът се четеше в очите му. Блейк се усмихна вяло и докосна ръба на шапката си. О, как мразеше Мейкрафт този човек!

ГЛАВА 18

Момичето с бялата рокля

Неприятна среща

Стаята бе квадратна, с нисък таван. Изглеждаше запусната, а по голите ѝ каменни стени играеха сенки, хвърляни от огъня. Бе много задушно и горещо. Наоколо се носеше острата и задушлива миризма на пот и кръв. По стените с тъмночервено бяха изобразени многобройни символи и магически знаци. Върху мръсния камък се преплитаха отпечатъци от ръце с изкусно изписани Стражи. Бяха навсякъде – по стените, тавана и пода. Мястото бе покрито със съсирена кръв.

Те бяха там – хората, маскирани зад огледала. Тъмночервени роби, качулки, паднали напред над огледалата, които стояха на мястото на лицата им. Всеки един от окултистите носеше картина на сцената пред себе си под качулката. Ярката яма с горящи въглени и останалите от обкръжението. Говореха с нисък, монотонен, гърлен глас на неприятен и отблъскващ език.

Върху ямата имаше скара, а върху нея – желязна решетка. Беше се

образувала кухня с формата на куб, в центъра, на който висеше хамак от дебели въжета. Всяко от тях бе осеяно със Стражи. Вътре, увита с въжетата като муха в паяжина, стоеше Елейзабел Крей.

Очите ѝ се стрелкаха към хората, които я бяха обградили, но ѝ бе доста трудно да се фокусира. Беше ѝ горещо, много горещо. Цялата бе плувнала в пот – сякаш тялото ѝ се топеше като восък. Силно упоена, тя почти не знаеше коя бе всъщност, какво остава затова как се бе озовала на това място.

Монотонният звук се усили и изпълни цялото пространство около нея. Под нея, върху решетката, имаше голяма купа. Там се събираше потта ѝ, която се бе просмукала и капеше от тънката ѝ бяла рокля. Гърлото и устните ѝ бяха пресъхнали, мокрите кичури на русата ѝ коса бяха прилепнали към лицето, дишаше затруднено и тежко. Не си спомняше нищо, не знаеше нищо освен това, че ѝ бе много топло и бе заобиколена от непознати. Сякаш бе новородено, изправено пред един непознат свят, който наблюдаваше с любопитни очи, напълно уязвимо към всичко и всички.

Но нещо в самата нея я безпокоеше. Едно присъствие, един глас, от който се излъчваше зловещо послание. Казваше нещо, нещо, нещо... звуците не бяха членоразделни. Тя се намръщи учудено и се опита да се концентрира, изолирайки шума около себе си.

Да. Да!! О, мислеше се за такава умница, красавице!! Но кой е хитрият сега? А? Питам, кой е хитрият сега? Пречкаше се на старата Тач твърде дълго, ти, досадно момиченце. Ще се погрижва за теб, о, да, ще се погрижва за теб!!

Коя си ти? – попита тя самата себе си.

Казах Тач!! Глуха ли си? Питам, глуха ли си??

Елейзабел се замисли.

Мога да те чуя. Това значи ли, че съм глуха?

Глупаво момиче!! – каза рязко гласът и млъкна.

Гласовете наоколо се повишиха ѝ заговориха по-бързо. Звуците не ѝ харесваха, напомняха ѝ за нещо, което ѝ се щеше да зачеркне от съзнанието си.

Какво става? – попита тя другия глас.

Тъпоумно момиче!! Изваждат ме от теб най-сетне. И ще ме вселят в друго момиче. Дано този път го направят като хората и тя да умре, когато трябва!! А не като теб, ти, малко дръгливо врабче. Не като теб, ужасно същество. Ууу!! Как те мразя само!!

Но защо говориш всички тези неща? Какво съм ти направила?

Тихо!! Тихо, отвертително момиче!!

Елейзабел се подчини. Усещаше, че трябваше да се страхува, но приятната топлина, която сякаш се придвижваше от сърцето ѝ настрани, не ѝ позволяваше да се вълнува. А и бе изтощена от сънливостта, причинена от топлината и обезводняването.

С периферното си зрение забеляза някакво движение и успя да завърти шията си, за да го види. Погледът ѝ бе замъглен, но забеляза, че в стаята бе въведено момиче с бяла рокля. Тя бе упоена – усещаше го, – но все пак се опитваше да се съпротивява на фигурите с огледала върху лицата, които я влачеха към ямата с огъня. Не, не бе упоена, а отровена.

В същия този момент Елейзабел усети как всичко се прояснява. Това бе тя, но преди няколко дни. Церемонията бе различна, но подобна на тази. Когато се бяха присъединили към Братството, родителите ѝ не се бяха споразумели за жертвите, които трябваше да направят. Може би не я бяха обичали, но нямаше да позволят да я убият, за да подслони тялото ѝ духа на Тач. Затова Братството ги бе отвлякло, бе убило родителите ѝ и бе използвало нея за целите си. Бяха ѝ дали отрова, бяха я поставили на мястото, където се намираще сега и бяха запели монотонните си напеви. Но сега беше различно. Този път се опитваха да извадят духа от нея и да го вселят в друго тяло. Момичето трябваше да умре, но въпреки отровата, тя се бореше докрай.

Елейзабел усети огромна мъка и по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи. Тя едва виждаше момичето през замъгления си поглед, но усещаше страха ѝ, чувстваше как постепенно силите ѝ я напускаха и духът ѝ отслабваше.

?? О, но какво е това?? Какво е това?? Тъжна ли си?? Не се тревожи, скъпа моя!! Церемонията сигурно ще убие и теб!!

Тези думи бяха заглушени от надигналия се в Елейзабел гняв. Братството! Как можеше да си играят с живота на толкова хора, сякаш бяха пионки за шах, от които се отърваваха заради царете, цариците и топове? Това се случваше и с нейния живот. О, как само ги мразеше тя. Точно в този момент тя ги мразеше много силно заради всичко, което ѝ бяха причинили. За унижението и страха, и падението, и болката. Елейзабел усети как опиятите постепенно отстъпваха място на здравия разум, както облаците се разсейваха, за да направят път на ярките слънчеви лъчи. Точно тогава тя даде дума на самата себе си, че щеше да издържи, щеше да оцелее след това изпитание, щеше да ги накара да платят за това, което ѝ бяха причинили, както и за момичето, което бяха

поставили на колене на ръба на огнената яма.

Тихо, глупаво момиче!! Ама ти...!!

Млъкни! – нареди Елейзабел със сила, която порази другия глас. Не искам да чуя нито дума повече от теб, ти, злобно, мъртво от десетилетия, отвратително същество. Аз съм жива и възнамерявам да си останана такава, а ти ще се върнеш обратно в онази част на ада, откъдето си дошла!

Тач изскимтя и се отдръпна. Тя бе просто сянка, крехък дух. Елейзабел все още бе господарка на ума си, поне засега гневът ѝ бе премахнал ефекта от успокоителните и тя беше способна да разсъждава трезво.

Монотонният говор стана много силен и внезапно спря. Елейзабел усети как атмосферата в стаята сякаш натежа, въздухът стана непоносимо горещ. Нещо я блъсна, но отвътре. Като че някой в нея изстискваше белите дробове и сърцето ѝ. Тя изкрещя от болка и ужас, усещането бе така особено. Сякаш нещо разкъсваше душата ѝ, нещо бе впило нокти в нея. Тя извика, но гърлото ѝ беше като шкурка и отново усети болка. Но тя кресна, все пак тази болка бе естествена.

Вътре, заедно с нея викаше и Тач. Въжетата около Елейзабел се бяха впили в нея, сякаш искаха да я накълцат на парчета, които да паднат в купата отдолу. Въжетата, осеяни със Стражи, горяха и тя се гърчеше, упоена и беззащитна. Прехапа устните си от болка и усети солени капки кръв с мирис на метал в гърлото.

След това дойде непоносимото. Усети невъобразима болка. Благодарение на това, че бе упоена, Елейзабел не стана жертва на невероятния шок. Сякаш я дърпаха коне, които я разпъваха едновременно в различни посоки, мъчение, което ѝ взе дъха, притисна мозъка ѝ и я накара да плаче и вие от болка, докато в същото време ѝ се повдигаше.

Болката продължи дълго след като тя си помисли, че не може да издържи повече. Ако за момент се бе отказала, ако бе пожелала да умре, за да се избави от неописуемите мъки, може би това щеше да стане. Но волята ѝ бе това, което не позволяваше на тялото да се отпусне, а гневът ѝ внушаваше необходимостта да оцелее, за да не ги остави да я победят. След много, много дълго време болката спря. В този момент тя усети огромно облекчение, помисли, че бе умряла и това бе възнаграждението ѝ.

Под нея момичето пиеше от купата с потта ѝ с кама, опряна на гърлото. Бе принудена да гълта, тъй като бе твърде слаба, за да им противостои. Тя умираше и сега вече Тач бе вътре в нея. Скоро щяха да ѝ дадат противоотровата, но дотогава духът ѝ щеше да е прекалено слаб, за да се пребори със старата вештица.

Елейзабел не можеше да види лицето ѝ, не виждаше друго, освен мрак. След малко ѝ примая и тя изпадна в безсъзнание.

Стените на изолатора вече ѝ бяха познати, въпреки че преди това не бе сигурна дали щеше да успее да се събуди отново след церемонията. Огледа мръсно белите стени и плоските бутони по ъглите. Всичко бе толкова чуждо, но въпреки това тя изпита известно облекчение.

Все още съм тук, помисли си. Беше оцеляла след церемонията, а Братството все още не я бе убило.

През облицованите стени някъде отдалече до нея достигнаха виковете на силна болка. Идваха от някоя друга килия в приюта. Тя лежеше на мекия под, опряла бузата си в него. От едното ѝ око се отрони сълза. Поне отново бе в състояние да разсъждава трезво. Бяха я държали упоена, откакто онзи американски ловец на вештици я бе довел тук. Той я бе грабнал от улицата с изкусна ловкост и бързина в момента, в който Таниел бе с гръб към нея. Последното, което си спомняше, преди да се озове в килия в „Редфорд Ейкърс“, бе как в един момент вървеше след Таниел, докато той преследваше поредната жертва на убийство със зелено кабарче, а в следващия някой я сграбчи и я замъкна в една тъмна улица с уста, запушена с парцал, напоен с хлороформ.

Нямаше представа колко време я бяха държали на това място. Вероятно не много дълго, предположи тя. Искане да изкарат Тач от нея възможно най-скоро и да я подслонят в друго тяло, което не бе с толкова силна воля за живот. Бяха разговаряли с Тач няколко пъти, но за тази цел упояваха Елейзабел, за да може тя да говори през нейната уста. Не можеше да си спомни съдържанието на разговорите. Може би Тач им съобщаваше своите условия, може би точно тя бе пожелала да оставят Елейзабел жива. Но със сигурност не бе необходима повече на Братството, тъй като вече имаха Тач. Тя си спомни думите на духа по време на церемонията:

Пречкаше се на старата Тач твърде дълго, ти, досадно момиченце. Ще се погрижа за теб, о, да, ще се погрижа за теб!!

Страхуваше се да си помисли каква изненада ѝ бе приготвила Тач.

Елейзабел се изправи внимателно и се облегна на меката стена с лице към вратата. Носеше груба памучна рокля в мръсно бял цвят, каквато носеха всички обитатели на това място. Гърлото ѝ все още бе сухо, но не бе толкова обезводнена, колкото си мислеше, че ще бъде след церемонията. Може би след това ѝ бяха давали вода? Вероятно се бе събуждала по някое време след церемонията, но не бе сигурна.

Все пак на измъченото ѝ лице се изписа лека усмивка. *Но вече съм*

самата себе си. Аз съм Елейзабел Крей и никой друг. И ако някога се измъкна от тези хора, обещавам на Бог, че повече никой освен мен няма да има влияние върху съзнанието ми. Нито чрез опиати, нито чрез вештици.

Това бе самата истина. Едва когато Тач бе изчезнала, Елейзабел осъзна колко осезаемо е било нейното присъствие. Беше като бреме, бе усещала главата си тежка. Сега тя се чувстваше лека и свободна като птица. Но ти все още си в клетка, Елейзабел, каза си тя.

Нямаше да се отчайва. Отново беше на себе си, а желязната ѝ воля винаги я крепеше. Щеше да изчака, за да види какво ще се случи по-нататък.

След малко тя се сети за родителите си и почувства угризения за тяхната смърт. Бяха ѝ твърде далечни, винаги се бяха държали отчуждено. Бяха станали част от Братството, именно те я бяха въвлекли в това. Бяха заслужили съдбата си да отплават по течението на мътната Темза.

Помисли си и за Таниел. Как ли се чувстваше сега? Тревожеше ли се за нея, търсеше ли я? Дали искаше да се върне, за да не позволи на Братството да се добере до Тач, или просто желаше тя самата да се върне? Искаше ли това изобщо? Тя не можеше да проумее начина, по който той се отнасяше с нея. Понякога бе мил, а друг път – студен. Но на нея ѝ харесваше, когато се усмихваше, както и това, че понякога обръщаше местата на думите. Харесваше ѝ и неговият проникателен поглед. Прииска ѝ се отново да бъде с него. Той бе единственото истинско нещо, което някога бе имала.

Точно докато си мислеше за него, тя започна да си рисува фигурки по стената. На фона на зацапаното чертаеше чисто бели линии. В началото драсканиците ѝ нямаша определена форма, но постепенно ставаха все по-сложни. Накрая, докато рисуваше парен влак, ѝ хрумна една мисъл, която я накара да замръзне на мястото си. Наистина ли можеше да е толкова просто?

Тя се изправи на крака. От умората и глада леко ѝ се зави свят. Прекоси килията и коленичи пред вратата. Отвътре нямаше дръжка и част от меката облицована стена бе оградена с един тъмен и тесен правоъгълник. Тя затвори очи и се опита да си спомни. Колкото и изплъзващи се да бяха спомените, в съзнанието ѝ гореше един много ясен образ. Толкова отчетлив, че чак изглеждаше нереален. Беше го зърнала само веднъж, но си го спомняше по-добре от лицето на майка си.

Тя започна да чертае с пръст по мръсната облицовка. Линии, които се срещаха и разклоняваха, формирайки сами някаква форма. Доволна,

тя седна и погледна към начертания Страж за отваряне. Същия, който бе нарисувала и онази нощ, когато Тач за пръв път бе поставила тялото ѝ под своя контрол, когато бе заключена в стаята на Таниел и търсеше изход. Нищо не се случи. Елейзабел побутна вратата, но тя продължаваше да бъде заключена.

Сърцето ѝ се сви. Надеждата, която я бе обхванала за малко, се изпари. Но и без това идеята бе глупава. Ужасният дух в нея бе начертал Стража, а не тя. Просто се надяваше, че част от тази сила бе останала в нея посредством някакво тайнствено проникване. Очевидно бе направила грешка.

Тя приближава към формата, която бе нарисувала. Както всички Стражи, и този изглеждаше доста истински, сякаш останалият свят леко бе изгубил очертанията си. И все пак... не изглеждаше ли тъканта, по която бе минал пръстът ѝ, малко по-тънка? Сякаш бе проникнала по-навътре в меката облицовка на вратата.

Обзета от вълнение, тя прокара пръста си по начертаните вече линии. Постара се да го движи бавно и внимателно, призовавайки силата на Стража. Първият път нямаше ефект. Това не я обезкуражи и тя опита отново. Вторият път ѝ се стори, че вижда нещо, но не бе сигурна дали не се дължеше на въображението ѝ. Четвъртият път я убеди в обратното. Не тъканта изтъняваше, а някакъв невидим слой във въздуха, който постепенно изчезваше, за да се появи на друго място, мястото, където съществуваха Стражите.

Сърцето ѝ започна да препуска, очите ѝ се разшириха и светнаха от изумление. Усети топлина в стомаха си, както първия път, когато я управляваше Тач. Това нещо изискваше техника, в рисунката трябваше да се вложи енергия, но за Елейзабел беше съвсем естествено – тя дори не знаеше откъде се бе научила. Бе наблюдавала как Таниел чертаеше Стражи в свинска кръв, но преди това се изискваше специална подготовка на кръвта, Ритуали и смесване с други вещества. Тя просто чертаеше с пръст някаква форма, която действаше, наистина действаше!

Тач, ти отвратителна старице, все пак може и да има нещо, за което да съм ти благодарна, помисли си тя. Стражът светеше пред очите ѝ с яркочервена светлина, като разрез на хирург. Тя прокара пръста си за последен път и отдръпна ръката си. За момент яркочервената фигура остана на вратата. Блясъкът ѝ изпълни цялата килия, а после изчезна, заслепявайки я за момент като слънце. Последва едва доловимо щракване и вратата се отвори няколко сантиметра.

В първия момент тя остана така, неспособна да помръдне от

учудване. След това, олюлявайки се, се изправи на крака. Бутна вратата и погледна отвън. Коридорът бе пуст, пропит от влага и ечаш от далечни викове. Осветяваха го няколко газени лампи, чиято светлина се отразяваше в мокрия каменен под. Тук, където вече нямаше облицовка на стените, която да заглушава шума, тя чу мърморенето, плача, боричкането и виковете на своите съседи в техните килии. Въздухът около нея бе изпълнен с хиляди луди степания, които отекваха и се умножаваха. Нищо чудно, че тук нямаше никой. Един нормален пазач много скоро щеше да откачи и да бъде настанен в някоя от клетките, ако трябваше да охранява подземното нощ след нощ.

Елейзабел пристъпи боса по влажния студен под. По коридора се стичаха вадички вода. Тя затвори вратата на килията зад себе си и се огледа в двете посоки. В единия край имаше врата. Тя побягна.

Въпреки слабостта си, мисълта да се измъкне по-бързо от гласовете ѝ даваше сили. За щастие, във вратите на килиите нямаше прозорчета и тя не виждаше измъчените души в тях, които издаваха такива сърцераздирателни викове, но въображението ѝ начерта картините, които не можеше да види, а това бе повече от достатъчно. Стигна до края на коридора и видя, че вратата бе отключена. Втурна се напред, без да мисли за това какво можеше да срещне по пътя си.

Беше попаднала в стая за лечение. В средата имаше количка с кашки на местата за китките, кръста, глезените и врата на по-буйните пациенти. Вдясно бе разположено нещо като висок страховит шкаф, покрит с шайби и ключета. Той бучеше, зареждан от генератор, разположен някъде в сърцето на приюта. Над количката имаше нещо, наподобяващо метална шапка, свързана с шкафа с жици. Елейзабел изтръпна при мисълта за това какво се случваше в тази стая. Тя продължи напред, оставайки виковете на лудите далеч зад себе си.

След това се намери на място, където изглежда се събираше персоналът. Вътре имаше кухненски бокс, меден чайник с почерняло дъно, както и маса, върху която в една назъбена чиния лежах остатъци от месно руло. Без да се замисли, тя го грабна и почувства облекчение от това, че бе студено. Това, че рулото вече бе изстинало, предполагаше, че който и да бе човекът, изял две трети от него, не се бе навъртал наоколо скоро. Тъй като бе гладна като вълк, тя изяде остатъка. Трябваше ѝ сили, за да се справи. При това не бе никак лошо.

Откри едно тясно стълбище, което водеше до къс, мрачен коридор, където имаше още една врата. Тя бе заключена, но по нея нямаше мръсотия, където да начертае Стража. Елейзабел се намръщи, след което

вдигна пръста си във въздуха и започна да рисува. Пред очите ѝ се очерта познатата форма, почти невидима, но все пак там.

Защо мога да правя това? – запита се тя и отново прокара очертаната ѝ във въздуха. Всеки път си мислеше, че това бе просто трик на съзнанието или на зрението ѝ, но не беше така. Просто рисуваше във въздуха с огромна лекота – сякаш ѝ бе по-лесно да го начертае правилно, отколкото да сбърка. Спомняше си го, но това бе отвъд спомена. Тач бе изчезнала от нея, но бе оставила много неща след себе си: опит и спомени, които сега принадлежаха на Елейзабел. Старата вештица бе постъпила неразумно, като я бе научила на изкуството да рисува Страж. Веднъж постигнато, то не можеше да се забрави. Също като карането на колело. Елейзабел нямаше представа как го правеше, но действаше, а това бе най-важното в момента.

Стражът бе готов. Вратата щракна и се отвори. Елейзабел се усмихна, изпълнена с чиста детска радост и бутна вратата. Бе много тежка, но тя се напрегна и я помести.

Тази стая не бе пропита от влага, както останалите, а бе красиво обзаведена. Представляваше спретнат кабинет с портрет на кралица Виктория над камината и фрекологически модел на бюрото. През прозореца се виждаше, че навън бе тъмна нощ. Тя пристъпи вътре и забеляза защо вратата бе толкова тежка. Това бе част от стенна библиотека, а когато я затвори, не можеше да се познае, че това бе вход.

Дали целият „Редфорд Ейкърс“ не изобилстваше с такива тайни коридори? Кабинетът на Пайк ли бе това, или нечий друг? Нямаше време да търси отговори. Явно тази вечер в приюта нямаше никой и не ѝ се искаше да пропиява възможността да се измъкне. Тя погледна отвън и излезе от стаята. Ослушваше се, но не чуваше нищо. Приютът бе снабден със собствена система за хранване с електричество и наоколо светеха малки месингови лампи. От дълбините на сградата прозвуча вик, достатъчно силен, за да мине през стените. Тя подскочи, изруга наум и се отправи към един балкон, който гледаше надолу към рецепцията. Пред нея се намираше врата от тъмен махагон с празно бюро до нея. Нямаше и следа от живот. Но защо няма никой? – запита се тя наум и се отправи надолу по витото стълбище, готова да се прикрие във всеки един момент. Босите ѝ крака потъваха в килима, стъпвайки напълно безшумно. Щом слезе долу, тя се огледа. Около нея имаше няколко врати, но всички бяха затворени. Онази, която извеждаше навън, бе ясна. Тя се отправи към нея, обръщайки се през рамо. Късметът нямаше да е с нея дълго. Трябваше да побърза.

Както си мислеше, вратата бе заключена, но тя извика на помощ Стража. Начерта го, малко по-бързо, отколкото трябваше, но свърши същата работа. Ключалката щракна и се отвори. Тя погледна към площадката на „Редфорд Ейкърс“. Лампите осветяваха малка част от двора. Отвъд тях се виждаха очертанията на оградите и портата, но в колибата на пазача не светеше. Никъде не се долавяше раздвижване. Разбира се, тя не очакваше да срещне много персонал в този час на нощта, но със сигурност всяка болница имаше пазач. Изглежда лудите нямаха нужда от това.

Тя нямаше откъде да знае, че церемонията по прехвърлянето на Тач бе тази вечер. За нея бяха необходими много Ритуали; подготовката на новото тяло на Тач, настаняването ѝ там, както и предотвратяването на лутането на душата ѝ щяха да отнемат цялото време до зазоряване. Голямата част от персонала на „Редфорд Ейкърс“ бе в Братството, а онези, които не бяха членове, бяха пуснати в почивка. Пайк не желаше ничия намеса в работите му тази вечер. Беше се доверил на ключалките да държат Елейзабел настрана, докато не вземеше решение какво да прави с нея, а пациентите можеха да останат и без надзор за една вечер.

И така, Елейзабел пристъпи навън сред студената ноемврийска нощ. Усети как кожата ѝ настръхна под тънката бяла рокля, която бе единственото ѝ облекло. Бе ледено студено, но тя нямаше желание да се мотае на това място нито секунда повече от необходимото. Затвори вратата и се затича боса по чакъла. Бягаше от светлината към уюта на мрака отвъд портата. До Лондон имаше не повече от километър или два през полята. Щеше да види светлините на града и да се отпрати към тях.

Но докато стигна до портата, зъбите ѝ тракаха и тя трепереше неконтролируемо. Ходилата ѝ бяха ожулени от чакъла и кървяха. Включана, тя започна да се катери по портата и едва не припадна от изтощение. Стовари се от другата страна. Наистина виждаше светлините на Лондон, но това не бе особено облекчение за нея. Само след половин час щеше да е умряла от студ. Трябваше да избира между това да умре там и това да се върне в „Редфорд Ейкърс“. Ще умра тук, помисли си тя. Така е по-добре. Не. Трябваше да опита. Щеше да опита – независимо колко невъзможно изглеждаше. И тъкмо когато взе това решение, до ушите ѝ достигна звук. Отдалечен шум на кола, която идваше по пътя към нея. Тя клекна в тревата, за да се скрие зад едни храсти, от които започваше полето. Искрицата надежда, тлееща в нея, я накара да забрави за студа. Може да е Пайк, предупреди я вътрешният ѝ глас. Може пък и да не е! – отвърна му тя. Далечното бяло петно постепенно придоби

формата на кон, който теглеше черна кола. След малко тя забеляза, че всъщност конете бяха два, но единият бе черен като нощта, в която препускаше. Колата изглежда нямаше намерение да спре. Ако не отиваше в „Редфорд Ейкърс“, тогава това можеше да бъде нейното спасение. Тя затаи дъх, щом се приближи до нея, и тъй като не намаляваше, се увери, че щеше да подмине приюта. Затова изскочи от тревата и извика:

– Сър! Моля, помогнете ми! – силата на гласа ѝ преодоля тракането на зъбите. – Откарайте ме при пийлърите, моля ви! Бях отвлечена, но успях да избягам! – Тя знаеше, че пийлърите нямаше с какво да ѝ помогнат, но всяка друга посока щеше да бъде твърде съмнителна.

Водачът, с вдигната високо яка, килната шапка и закрито лице, слезе и ѝ отвори вратата на колата. Той взе едно одеяло от гърба на единия от конете и ѝ го подаде.

– Млада госпожице, тук не е място за вас. Качвайте се. Ще ви откарам, където пожелаете.

Твърде облекчена, за да му благодари, тя се качи в колата и се уви с най-прекрасния подарък, който можеше да получи в този момент. Одеялото бе затоплено от коня и миришеше на него.

– Тръгвайте, моля! Тръгвайте! – извика тя припряно от вътрешността на колата.

– Разбира се, мис Елейзабел – прошепна Кърпеното лице и пришпорри конете.

ГЛАВА 19

Просящите се подготвят за война Неизбежното настъпва

– Усещате ли го? – попита момчето-дявол, появявайки се като призрак на масата на господаря Крот, който подскочи от уплаха.

– Гръм и мълнии! – прокле той, шокиран. След това се обърна към своя помощник. – Защо не си в светилището и не се опитваш да намериш момичето?

Напоследък Крот бе доста изнервен и от неговата величествена осанка почти не бе останала следа. Някои от просящите в залата се обърнаха към него, загрижени, след което продължиха да хранят. Крот постепенно се пропукваше под тежестта на своята отговорност. Стотици мъже, жени и деца разчитаха на неговата закрила, а той не бе в

състояние да направи нищо, за да предотврати плановете на Братството, мрака, който знаеше, че щеше да настъпи. Безкрайното очакване бе изхабило нервите му.

– Усещате ли го? – повтори въпроса си Джак, но този път стана ясно, че той бе насочен към Кейтлин и Таниел, които седяха срещу Крот и Арманд.

– Какво по-точно? – настоя да научи Крот, преди да отговорят.

– Братството се е добрало до Тач – каза Кейтлин и пребледня. – Усетих нещо, но... не знаех. Направили ли са го?

– Без съмнение – отвърна Джак с дрезгавия си глас. – Пречистяването на Чандлър. Не мислех, че ще го усетя. Братството разполага с повече мощ, отколкото си мислехме.

– Ами Елейзабел? – попита Кейтлин и бутна настрани своята чиния. – Намери ли я?

Момчето-дявол се обърна към нея.

– Сега тя няма никакво значение.

– За мен има – извика Таниел и подскочи.

Кейтлин го хвана за ръката, без да сваля очи от Джак.

– Знаеш ли къде е било извършено Пречистяването? – попита тя.

– Не можах да разбера – отвърна момчето. – Няма значение. Елейзабел е била отвлечена от Братството и то се е сдобило със своя дух. Смъртта на Лиана Бътчър ще доведе плана им докрай. Трябва да се подготвим.

Арманд се засмя с идиотския си смях.

Хъ, хъ, хъ.

Крот се огледа из голямата зала. Бе вечер като всички останали. Смях, храна, шумни веселби, висшето общество на просящите. Той бе техният закрилник и приемаше тази си задача сериозно. Що се отнасяше до него, целият свят можеше да падне в пропастта, но не и неговите хора. Лицата им можеха да са покрити с белези и обезобразени, крайниците им – счупени или липсващи, но сърцата им бяха като на всички останали. Той чувстваше, че ги предава. Лошите поличби, Краля на плъховете, Червената треска... всички свидетелстваха за идването на злото. Крот не вярваше в Бога, но вярваше в Братството и във вештиците. Знаеше на какво бяха способни.

Разговорите продължиха до зори. Изпратени бяха съобщения до останалите трима Господари на просящите за това какво щеше да се случи, предупредени бяха да се подготвят. Бандата на Крот бе уведомена. Наредено им бе да престанат с просенето и да се подготвят за война.

Капаните бяха проверени, застроени бяха укрепления, вратите бяха заковани. В каналите бяха разпратени пазачи, а горе, по улиците – шпиони. Крот не желаше да издава заповедта до последно, защото знаеше добре, че паниката и безредиците бяха лоши съветници. Хората неизбежно щяха да се уплашат най-вече от това, че не знаеха срещу какво им предстоеше да се изправят.

Злото настъпва, се шушукаше из Кривите улици. Злото настъпва. Но какво по-точно бе естеството на това зло, никой не знаеше.

За просящите бе достатъчно това, че техният господар им бе дал заповед. Тъй като бяха суеверен народ и бяха станали свидетели на поличбите из целия град, те вярваха в злото. Червената треска се бе разнесла бързо извън Кривите улици и имаше няколко жертви, въпреки че за щастие те не бяха заразили други хора. Поне така се смяташе. Знаеха, че бяха навлезли в мрачни времена, но бяха щастливи от това, че правеха нещо по въпроса.

Живущите под земята винаги бяха подготвени за война. Просящите се намираха в състояние на постоянна бдителност, защото враговете им не бяха никак малко. Пийлърите винаги бяха искали да прочистят Кривите улици от дрипавите им заселници, другите Господари на просяци постоянно се бореха за територия и плячка, което само по себе си също бе конфликт, заплашващ да избухне във всеки един момент. Естествено, съществуваха и вештиците. За по-малко от двадесет и четири часа Кривите улици щяха да са напълно подготвени, поне доколкото им позволяваха запасите, и владенията им щяха да бъдат непристъпни като Лондонската кула.

Кейтлин се върна в студената, стерилна стая, привлечена като молец към светлина. От време на време тя си бе открадвала по няколко часа сън, но умората, настанила се върху плещите ѝ, отказваше да изчезне. Тук времето като че ли се забавяше, измервано по-скоро с вдишвания, отколкото със секунди. Дишането на Лиана Бътчър бе станало доста неравномерно с приближаването на края. Наоколо се носеше миризмата на смърт.

Лиана Бътчър: напълно незначителна, откъдето и да я погледнеш човек. Нещастно омъжена за груб и недоляпан съпруг, работник във фабрика за консерви, тя бе бледа и крехка жена. Единственото, което Кейтлин знаеше за нея, бе, че имаше тайна любов някъде в Лондон. Тя бе отгатнала това от писмото в джоба ѝ, където бяха запечатани нежните чувства на един мъж към нея. Това бе единственият лъч светлина в безрадостния живот на Лиана, но и това ѝ бе отнето, тъй като бе станала

жертва на демонична игра на „свържи точките“.

Тя бе отвлечена и доведена тайно на Кривите улици. Никой не знаеше къде се намира. Просто се бе изпарила. Така и трябваше да бъде. В нито една болница нямаше да се намира в безопасност от вештиците. И така, тя лежеше сама и умираше. Пред вратата ѝ имаше пазачи, имаше и няколко посещения от лекаря и нищо повече. Само Кейтлин седеше до нея час след час. Нещо в тази жена предизвикваше силна мъка у нея. Тази жена и нейното писмо. Защо не напусна съпруга си? Защо не опита да бъдеш щастлива? Защо предпочете да бъдеш унижавана и тъпкана? Чувстваше се така, сякаш я познаваше, познаваше измъчените ѝ черти, крехката ѝ фигура, невзрачните ѝ дрехи и шапка. Тя бе препрочитала писмото много пъти, беше разбрала много подробности от него. То докосваше сърцето ѝ по непонятни за нея причини. Незначителната Лиана Бътчър сега бе най-важният човек на земята за тях. Умираше заради тях, а единственият човек, който имаше желание да стои до нея, бе Кейтлин.

Колко жестоки и ужасни са хората, помисли си тя. С всичките им амбиции, алчност и невежество. На сутринта всеки ще се заеме с работата си и нито дори една стотна от тях няма да подозира, че животът им може да продължи още един ден благодарение на тази жена. А онези, които знаят, не се интересуват. За тях е важно само тяхното сърце да продължи да бие. Ако тя никога не се събуди, ако продължи да диша, но не се събуди, те ще бъдат съвсем доволни.

Понякога тя мразеше града. Фабриците, бълващи мръсотия, безконецните нови изобретения, строгите обноски, престъпниците... това бе лицето на Века на разума, новия свят на науката. Мръсотия, сажди и ужасна, отвратителна алчност. Убийства, злоба и омраза. Фабриците носеха пари, а там, където имаше пари, бяха бизнесмените. И кой даваше и пет пари за живота на Лиана Бътчър, когато имаше милиони като нея, които пакутираха кутиите, стояха на тъкачните станове или разбъркваха лугата? Кейтлин копнееше за времената, за които бе чела в книгите, времената на селото, на честния труд и на топлото огнище. Времена, когато хората се грижеха един за друг и единствено аристократите се занимаваха със спорове за това как да се избиват помежду си, докато обикновеният човек просто вършеше работата си.

Такива времена сигурно никога не са съществували, каза си тя, но все пак можеше да си мечтае. Да мечтае за място, различно от това – бездушно, мръсно, гъмжащо от най-лошите човешки създания. Да копнее за свят без вештици.

Хвана студената и съсухрена ръка на Лиана Бътчър и ѝ прочете

писмото на глас за стотен път. Надяваше се, че от мястото, където се намираше, Лиана я чуваше и можеше да бъде доволна от това, че някой я обичаше. Тя някак усещаше, че момичето си отива. Завърши писмото и вдигна поглед към тавана на мрачната стая, сякаш виждаше през него небето. От очите ѝ бликнаха сълзи. Какво щеше да стане с тях сега, сега, когато тъмнината щеше да ги погълне всеки момент? Какво щеше да стане с всички тях? Все още държеше ръката на Лиана, когато тя почина.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА ПАДАНЕТО НА МРАКА

ГЛАВА 20 Знамения Нощната кобила Първи ден от мрака

Катастрофата бавно връхлетя Лондон.

С настъпването на сутринта по мръсните улици се изливаха реки от дъжд. Всичко наоколо изглеждаше мрачно и пропито от влага. Както винаги хората станаха. Ватманите, лекарите на кифлички, обушарите и адвокатите. Хората на нощта се оттегляха, за да си почиват – проститутките, комарджиите и собствениците на бърлогите за опиум в Докландс. Едната смяна приключваше, застъпена от следващата. Градът пулсираше с обичайния си ритъм, без да има и представа за ужаса, който бе надвиснал над него. Само по-невинните и чувствителните предусещаха, че нещо се случваше. Из целия Лондон се носеше ревят на бебетата. Гледачите на ръце и гадателите – разбира се онези, които бяха истински – затваряха магазините си и се криеха по домовете си. Кучетата виеха, котките мяукаха, а хората коментираха колко странно бе, че шумът от животните се чуваше в далечината дори от центъра.

Хората в Маргейт забелязаха първи. От запад на изток духаше вятър, който отнасяше дъждовните капки настрани. Но защо тогава гъстият черен облак се движеше на запад – срещу вятъра – към Лондон? Подобни наблюдения бяха направени и на север и на юг, където облаците се движеха перпендикулярно на вятъра, пълзейки бавно по посока към столицата.

Бурята се разрази на обяд. Дъждът стана два пъти по-силен, а над града се посипаха светкавици, които разкъсваха небето на хиляди парчета. Пороят бе толкова силен, че облаците отгоре не се виждаха и малко хора успяха да забележат как гъстата сива маса, надвиснала над тях, започна бавно да приема формата на кръг.

Обхватът на този феномен бе толкова невероятен, че можеше да бъде оценен единствено от голяма височина. Ако хората можеха да

издигнат балон с горещ въздух сред стратосферата, по-високо, отколкото някой някога бе стигал, и погледнеха надолу, щяха да станат свидетели на невиждана до този момент гледка. Британските острови бяха покрити с облак, което бе обичайно за този период от годината, но поведението му бе странно. Сякаш Лондон засмукваше този облак в голяма спирала. Огромната облачна маса се стичаше надолу като вода в канал. Лондон се намираще в центъра на гигантски облак. Окоето на урагана.

До този момент единствено най-невежите или онези, които до последно отричаха непознатото, не усещаха неспокойствието и спотаения ужас, обхванали всички. В душите им нашепваше един първичен глас, който им казваше, че се случва нещо противоестествено, което ги караше да изтръпват, а ръцете им трепереха неудържимо. Само жените говореха помежду си и обсъждаха страховете си, мъжете таяха всичко в себе си. Но това бе естественият ход на нещата.

Газените лампи бяха запалени в четири часа, толкова непрогледен бе мракът. Приглушената им светлина се отразяваше по контурите на гонещите се потоци по улиците. До шест часа хората започнаха да забелязват червеникавата светлина, прокрадваща се по небето. Най-ярка бе на юг – над Темза, но дъждът все още бе твърде силен, за да се види нещо.

Малко преди осем часа дъждът намаля и спря и точно тогава жителите на Лондон видяха, че страховете им имат основание: Там, надвиснал над Стария квартал, бе центърът на спираловиден облак, който се простираше над цялата земя, а в ядрото му, в небето пулсираше нещо тъмночервено. Като бавен водовъртеж от кръв той се въртеше наоколо с гръм и трясък и хвърляше светкавици към срутениите от бомбите улици.

Зад облаците се спусна тъмнината, превръщайки мрачния ден в непрогледна нощ. Над улиците падна мъгла. А с нея наизлязоха и вештиците.

Идваха изпод земята, пробивайки си път през заключените врати на гарите. Пресякоха Темза. Внезапно мостовете останаха беззащитни пред набезите им и портите зейнаха отворени. Те преминаваха като духове през бариерите, излизаха от сенките, минаваха под вратите. Придвижваха се, почти невидими. Вълците бродеха заедно с тях. Постепенно тихо се прокраднаха и до северната част на Лондон и се настаниха там като зараза, намирайки нови дупки, които да обитават и нови улици, по които да бродят. Както и нови животи, които да отнемат.

Всичко стана постепенно. Първите жертви бяха районите, близо до Темза. Вештиците се придвижваха ловко, всички със своите намерения

и подбуди. Може би около двеста души бяха засегнати в онази първа нощ, но никой нямаше ни най-малка представа за коварното нашествие, промъкващо се под первазите на прозорците му, докато вече не бе твърде късно. Твърде късно.

В своето легло в Челси лежеше съпругата на автора на реклами Кларис Бенбъри. Тя се събуди с писък при вида на мъжа си, който се бе издигнал над собственото ги легло заедно с чаршафите. Щом чаршафите паднаха на земята, тя с ужас забеляза, че очите му бяха затворени и той спеше дълбоко. Жената изпищя отново и тогава забеляза нещото, спотайващо се в сенките в ъгъла на стаята, видимо само за сънените очи. Гола, извита, стара вештица със заплетена коса, разпръсната по извитото ѝ тяло, на четири крака с копита и дълга опашка зад нея. Сърцето на Кларис беше слабо по рождение, но сега спря напълно при гледката на Нощната Кобила, която отне съпруга ѝ. Тя въздъхна и се просна назад, сякаш заспа отново. Не видя как съпругът ѝ продължи да се издига към тавана, докато не бе погълнат от сенките горе. Беше ѝ спестена и гледката на малките капчици кръв, които се плиснаха по леглата, оцветявайки белите чаршафи с червени цветчета.

Гробището „Степни“ представляваше обрасло с трева място, осяено с надгробни и паметни плочи на жертвите от Унищожението. Гъстата мъгла, обхванала целия град, тук бе съвсем рядка заради някаква особеност на терена. Корбис Талоу, крадец по гробовете с нелоша репутация, се намираше по средата на процеса на изнамиране на свеж труп, нужен за опитите на един особено амбициозен лекар, когато мина край гроба на Китамина Форест, дъщерята на млад аристократ, която се бе разболяла от детски паралич и бе починала на осемгодишна възраст. Луната светеше над него. Дори за познавачите на вештиците фактът, че гастите предпочитаха да се крият в детски гробове, не бе много известен, а Корбис никога не бе чувал за гаст, затова продължи напред. Скоро сянката му бе нападната от вештицата и той умря.

Бароу Смит, чието истинско име бе Борис Дункел, имигрант от германските земи, не смяташе живота в Лондон за лесен. От опит бе научил, че трябваше да прикрива акцента си, тъй като лондончани не можеха да понесат хората като него след Унищожението. Живееше под друго име, за да предотврати честите побои, на които ставаше жертва в годините след бомбардирането на града. Сега горчиво мразеше града, където

бе дошъл преди петнадесет години. Той постепенно го бе сринал, отнемайки първо достойнството му, после работата му като секретар на един адвокат от улица „Бонд“, а после и дома му. Петнадесет години и какво му бе останало сега, какво имаше? Само себе си – човек, облечен с дрипи, бродещ сред копторите на недоразвитите райони на Поплър, неспособен да спи, защото ужасният студ вледеняваше ставите му. Затова той вървеше без посока. В краката му се виеше мъгла, но в сърцето му все още бе жива надеждата, че тук някъде, сред това влажно и запуснато място го чакаше отдавна напусналият го късмет, който щеше да го накара да се почувства отново като човек.

Той не бе видял странния феномен над Стария квартал, тъй като бе прекарал следобед, сгушен в една уличка, криейки се от дъжда. Беше решил да се поразходи едва след падането на мъглата.

Кучешкото скимтене прозвуча странно сред призрачната пустош наоколо. Борис се спря и се заслуша. Ето го отново. Жалостивото скимтене на някое окаяно същество, молящо за нещо. Борис се огледа и едва успя да забележи място, където земята бе вдлъбната и бе оформила малка дупка в земята, придържана от корените на едно близко дърво. След третото изскимтяване той разбра, че кучето е в дупката.

Имаше времена, когато той можеше да си представи как намира ранено куче, грижи се за него, докато оздравее и така има до себе си другар, който да внесе лъч светлина в безрадостния му живот на улицата. Но тази мисъл отдавна се бе изпарила. Затова той не можа да открие причината, поради която тръгна към дупката, освен, че усети странен копнеж по това, което бе вътре в нея каквото и да бе то.

– Ела, момче – каза той с прекрасно лондонско произношение. – Хайде да те измъкнем! Къде си се скрил?

Той клекна пред дупката. Оттам просветнаха очи. Скимтенето премина в ръмжене и Борис разбра, че каквото и да бе нещото, издаващо този звук, със сигурност не бе куче, а тази грешка му коства целия му лишен от смисъл живот.

Джимли Потър, изкусен джебчия на дванадесет години, работеше на улицата под покровителството на Пит Ножа. Той се гърчеше в съня си на леглото си в един празен склад, заедно с още шест момчета, които заедно съставляваха бандата на Пит. Животът им никак не бе лош. Крадяха чужди портмонета, запазваха си няколко пенса и даваха останалото на стария Пит. Като се изключеше рискът от обесване, останалото бе доста доходоносно.

Сега той сънуваше точно примката на бесилото, стърчащо самотно сред йоркширската пустош, която се поклащаше леко на вятъра. Той често сънуваше този сън, но никога не го помнеше, както нямаше да запомни и този, който сам по себе си бе доста забележителен заради новия елемент в него. До бесилката стоеше малко дете, малко момиченце с черна погребална рокля и черно наметало с качулка, леко килната назад. Той виждаше, че по главата ѝ няма коса. В началото бе забила поглед в земята, но щом вдигна очи, видя, че ирисите ѝ бяха кръвясали, а лицето ѝ бе студено като гроб.

Джимли се събуди, както обикновено, на сутринта, протегна се и стана, за да закуси. Едва по-късно същия ден той усети първите признаци на Червената треска.

Франи Бест, проститутка и майка, живееше на горния етаж на двуетажна къща. Къщата бе като малко островче в центъра на гъсто застроените задни улици. Собствеността бе придобита благодарение на един особено благодарен клиент, който също така ѝ бе хазяин и живееше на долния етаж заедно с жена си. Той бе натрупал състояние от безскрупулни сделки сред развиващите се райони на Лондон чрез незаконна собственост, за да изкарва пари. Мъжът спеше непробудно на долния етаж, а на горния Франи не знаеше какво да прави. Вече двадесет минути тя наблюдаваше вештицата, която обикаляше къщата, чуваше тихото скърцане на стъпките ѝ, виждаше как се движеше тромаво и бавно с голям светещ кръгъл камък в големите си ръце. Вече бе спирала три пъти и бе оставяла камък на земята, всеки път до един от ъглите на къщата; три пъти бе изчезвала и се бе връщала с нов камък. Представляваше високо, тъжно, ужасно нещо, познато на посветените като дейлдегаст. Беше приело формата на кльощав дрипав човек, с наведена глава и превити рамене, докато носеше товара си. Движеше се като сомнамбул през мъглата, обикаляше около къщата и ако Франи бе достатъчно прозорлива, щеше да открие, че всеки път я обикаляше три пъти, преди да постави камъка на земята.

Когато се доближи до четвъртия ъгъл след третата си обиколка, тя се паникьоса. Втурна се в стаята на двегодишната си дъщеря, взе я и побягна. Слезе по стълбите. Детето бе започнало да плаче в прегръдките ѝ. Излезе навън, тъй като страхът ѝ от вештицата не бе толкова голям, колкото страхът да остане в тази къща, когато и четвъртият камък бъде поставен на мястото си.

Дейлдегастът сложи и последния камък в последния ъгъл и изчезна.

Само след секунди къщата изскърца и се сринна със земята, заравяйки хазяина и жена му под купчината блестящи камъни, които постепенно угаснаха и отново посивяха.

Големият стоманолеярнен завод във Фулъм никога не спеше и ковачниците му никога не изстиваха. Разтопеният метал в огромните казани цвърчеше като лава и съскаше, когато го изсипваха по продълговатите улеи и го насочваха към гигантските форми за отливки. Мъжете носеха само потници, каски и груби панталони, пропити от мръсотия. Тъмнината бе прорязвана от ярките пещи, но наоколо бе толкова горещо, че телата на работниците постоянно бяха обляни в пот. По стените играеха продълговатите сенки на чукове, които се вдигаха и се стоварваха обратно надолу, на големите вериги и съдовете, тракащи по поточните линии.

Из цялата фабрика бе плъзнала мълвата за злото, настанило се над Стария квартал, но работниците бяха твърди хора и не се отдаваха на празни приказки, затова разговорите приключваха бързо. Докато ковачниците бяха горещи и профсъюзът им пазеше гърба от бизнесмените, които искаха да вземат работата на едни и да орежат надниците на други, те бяха доволни, което бе почти цялото щастие, на което се радваха повечето от тях.

Минаваше три часа, когато Бъртлин Крийл се приближи до един от надзирателите с тревожно изражение на лицето. Той бе дундест и плешив, но имаше огромни ръце, както и останалите в леярната.

– Какво има, Бърт? – попита го надзирателят, без да откъсва очи от бръмбара, който пълзеше в краката му. Той го смачка с ботуша си. – Е?

– Казанът с разтопения метал, Еймън.

– Какво за него?

– Ако бях на ваше място, щях да дойда да го погледна. Няма да повярвате.

Еймън изстърга остатъка от бръмбара от обувката си и тръгна, накъдето го поведе Бърт. През мрака и работниците, той стигна до мястото, където висеше гигантският казан, като някакво изображение на огнено божество. Представляваше казан от черна сплав, с гърло като кана и с висящи около него вериги. Пред него имаше няколко улея, които очакваха да се наклони, за да ги напълни и да отведат разтопения метал до формите за отливки. Те изкачиха паянтовите стъпала до върха, където горещината бе непоносима. Бърт посочи вътре.

Еймън се напрегна, за да види. Първото, което видя, бяха

многобройните черни островчета от нечистотии, които бяха изплували на повърхността на пещта, но тогава нещо вътре се размърда и погледът му бе привлечен от него.

– Виждате ли го? – попита Бърт.

– Наистина виждам нещо – отвърна Еймън. – Предполагам, че е... Майчице! Видя ли това?

– Естествено, че го видях – каза Бърт. – Благословеното нещо се мърда там от около пет минути.

Еймън го загледа още по-съсредоточено. Наоколо се бяха събрали още работници, които очакваха да видят реакцията му. За известно време той го гледаше, без да продума. Беше като неясно черно петно, невъзможно да бъде разпознато, но по начина, по който плуваше, му се стори, че бе видра или тюлен. В разтопен метал с температура няколкостотин градуса. Но това бе невъзможно!

– Момчетата мислят, че е саламандър, Еймън – каза Бърт.

– Какво е саламандър? – поинтересува се той.

– Нещо, което живее в огън. Нагорещават се дотолкова, че като излязат, се пукат като гореща чаша в ледена вода.

– И после? – полюбопитства Еймън.

– Никой не е оживял, за да разкаже – отговори Бърт.

Еймън зацъка.

– По-добре им кажи, че няма такова нещо като саламандър. Пригответе формите, изсипете метала и извадете проклетото нещо оттам. Чува ли?

– Дадено – отвърна Бърт, доволен, че някой им бе казал как да постъпят.

В пет часа стоманолейрният завод във Фулъм избухна в пламъци, изпращайки горящи частици чак до Челси, Батърси и Хамърсмит. Те причиниха пожари, които горяха гладно чак до зори.

До сутринта всички бяха наясно, че онова, което се готвеше в Стария квартал, бе избухнало и се бе разпространило. Ако, разбира се, можеше да се нарече сутрин, защото небето бе покрито от гъст слой облаци, които пречеха и на най-напористите слънчеви лъчи да си проправят път през тях. Наоколо цареше здрач. От обхванатите от пожари части на града се вдигаше пушек, а над терасите и парковете все още играеха огнени езици. Денят не осигури почивка от вештиците. От хората, които бяха тръгнали по улиците към работните си места, малко се завърнаха. Глутници вълци нападаха колите. Работниците във фабриките бяха изпаднали в паника от спотайващите се в гредите над тях неща. Децата,

които бяха пропищели от това, че имаше нещо под леглата им, на сутринта бяха изчезнали, а на възглавниците бяха оставени само техните кукли. Червената треска се разпространяваше светкавично, все повече хора забелязваха червените ивици по напуканото си тяло, пръсналите се капиляри образуваха ужасяващ пъзел по телата им. Тя засягаше хората без видима логика – не бе заразна в традиционния смисъл на думата и все пак за една нощ бе покосила повече хора, отколкото предната седмица.

Хората се криеха или се заключваха в къщите си, или напускаха града колкото можеха по-бързо. Някои успяха, но повечето – не. Шофьорите, които се опитваха да намерят пътя, се губеха и след дълго лутане се намираха обратно в центъра на града. Други заплащаха с цената на живота си да узнаят, че по улиците на Лондон бродеха невъобразими неща.

Това бе първата нощ и първият мрачен ден. Щом здрачът започна да отстъпва отново на непрогледната тъма, без изобщо да е ставало истински светло, Лондон затрепери в очакване на следващата нощ.

ГЛАВА 21

На милостта на Кърпеното лице Обсадата на Кривите улици Отново заедно

Елейзабел седеше на един разкритен дървен стол в тъмна стая. Главата ѝ бе наведена напред, а русата ѝ коса закриваше лицето. През правоъгълните капаци на единствения прозорец се прокрадваше слаба светлина, тъй като и без това навън бе здрач. Някъде в далечината се понесе воят на вълк, който веднага получи отговор от една глутница.

Китките я боляха от търкането във въжетата, които ги привързваха към облегалката на стола. Тя бе отслабнала – от глад и изтощение, и трепереше от студ сред голата стая. От устата ѝ излизаха облаци пара. Струваше ѝ се, че бе седяла на това място с часове, но отвън все още бе нощ. Сигурно не бе чак толкова дълго. Ужас след ужас, помисли си тя. Кога ще свърши всичко това?

Кърпеното лице. Как беше възможно от всички, които можеха да ѝ се притекат на помощ в онази ледена ноемврийска нощ, да я бе спасил най-жестокият сериен убиец в Лондон? Каква бе силата, която

действаше против нея? Какво бе сторила, за да си навлече такова зло?

Може би страдам заради греховете на родителите ми, помисли си тя.

Но не, нямаше да се остави на отчаянието да я погълне. Ужасната умора, която тежеше във всяка една от костите ѝ, вредеше на решителността ѝ, но тя можеше да пребори самосъжалението си. Бе в ръцете на Кърпеното лице, но нали все още дишаше. Това бе самата истина.

Тогава си помисли за Таниел и си представи как той я спасява – измамни надежди. Никой не знаеше къде се намира. Дори самата тя. Отново бе сам-сама.

Тя чу завъртането на тежкия ключ във вратата и погледна нагоре. Сърцето ѝ се сви. Дебелата дървена врата се отвори и там застана Кърпеното лице с остър блестящ нож в едната си ръка.

– Добро утро, дете – каза защитата мъртвешка маска под красивите кичури изкуствена кафява коса. Той пристъпи в стаята. Държеше ножа пред себе си.

Елейзабел подтисна стона на страх, който заплаши да се отдели от гърлото ѝ. Тя се бе вторачила в него, без да трепне. Ако ѝ бе писано да умре тук, щеше да го направи, без да се държи като страхливо дете. Сега тя бе самата себе си, свободна от мрачния дух, който се бе спотайвал в нея. Елейзабел Крей.

Той заключи вратата и сложи ключа в джоба си. Придърпа един стол, постави го пред нея и седна. Носеше ботуши за езда, кожени ръкавици и палто със свалена яка. Не се виждаше никаква част от него, с изключение на движението на устните му и студените му мъртвешки очи.

Тя зачака, без да обели нито дума. Не смееше дори да диша.

Той се наведе, протегна ръка и я погали по бузата. Тя замръзна на място, обзета от ужас и отвращение. Ножът на Кърпеното лице веднага се опря в гърлото ѝ в момента, в който трепна.

– Къде е духът на вештицата, мис Елейзабел? Защо вече не е в теб?

– Но как... – започна Елейзабел, но гърлото ѝ бе пресъхнало и от устните ѝ се отрони просто хриплив звук. Тя започна отново: – Откъде знаеш, че не е? – Това бе въпрос, от една страна, а от друга, блъф. Ако се преструваше, че Тач бе в нея, можеше да си спаси живота. Или да го погуби. Тя все още нямаше представа какво иска Кърпеното лице. Но това нямаше значение.

– Знаем го, мис Елейзабел. Ти току-що ми го каза с тона на гласа си.

По лицето на Елейзабел не се изписа никаква емоция.

Той отмести ножа от гърлото ѝ, потупа главата си отстрани с върха

му и се облегна обратно на стола.

– Вештицата не е в теб – каза той. – Предполагам, че е при Братството.

– Какво би направил, ако е така?

– Моля те, престани да си играеш с мен, мис Елейзабел – каза Кърпеното лице с въздишка. – Ще се ограничи само да ти кажа, че ако вештицата беше в теб, щях да те изкормя като риба тук и сега, тя щеше да умре и планът на Братството щеше да се провали.

Той стана. Тя усети хладината, лъхаща от думите му. Кърпеното лице отиде до прозореца, извади от джоба си още един ключ, отключи капациите и ги отвори. Сега звуците отвън се чуваха по-силно: вой на вълци, бягащи стъпки, отдалечена стрелба, силни пискливи звуци, неясно от какво и всичко това на фона на отдалечен тътен, който почти не се чуваше.

– Щастливка си, не мислиш ли, за това, че те намерих тази нощ? – попита той и погледна през прозореца. – Или по-скоро е иронично, тъй като дойдох, за да те убия, но за нещастие закъснях. Не се страхувай, дете. Малко млада си, за да те убивам, а и тази вечер не съм в настроение. Имам си други грижи. Ела. Убеди се сама.

Той отстъпи от прозореца и отиде зад нея. Тя изскимтя от страх, когато приближи ножа до китките ѝ, тъй като мислеше единствено за близостта му до кожата ѝ. Но възетата падна на земята и Кърпеното лице отстъпи назад. Елейзабел стана и търкайки китките си, отиде до прозореца, както ѝ бе наредено. От тази си страна затворът ѝ граничеше с обширна пустош, осеяна с камъни и боклуци. Наоколо нямаше никой. Отвъд пустошта се намираше градът, над който се бе разположила огромна страховита мрачна вихрушка от кървави облаци, които се виеха заплашително. Самият град представляваше море от писъци, стонове и звън на камбани. Една част бе обхваната от пожар, огнените езици се издигаха над покривите и разпращаха горящи парчета във въздуха. Проблесна светкавица, която поразя улици и запали нови пожари. Но нямаше дъжд, който да ги потуши.

– Това... това Старият квартал ли е? – попита тя, ужасена. Обърна се към Кърпеното лице. – В Стария квартал ли си ме довел?

– О, не – каза небрежно Кърпеното лице. – Намираме се на около миля на север от Темза. Старият квартал се намира под този така приятен водовъртеж в небето.

Тя отново погледна навън, застинала от шока.

– Навсякъде ли е така?

– В по-голямата част – отвърна Кърпеното лице.

– Но ти каза, че е сутрин – отбеляза тя тихо.

– Така е – отговори той. – Десет часа или малко след десет. Тези облаци правят всичко да изглежда много мрачно.

Елейзабел се натъжи и се оттегли от прозореца.

– В такъв случай сме се провалили.

– Не сте се провалили – каза внезапно Кърпеното лице. – Все още не. Това е просто малка част от онова, което ще се случи, ако наистина се провалите. Chackh'morg е завършен, жертвоприношенията са направени, вратата е отворена. Това е съвсем малка част от силата, която Братството може да призове през тази врата. Все още могат да бъдат спрени.

Елейзабел се намръщи, объркана от възникналата нова ситуация. Бе очаквала много неща при срещата си с Кърпеното лице, но това не го бе предвидила.

– Говорих с жената на име Лусинда Уот. Тя се оказа доста веща по въпросите на Братството, щом я убедих да ми ги разкрие. – Той се захли с мъртвешката си усмивка. – Chackh'morg е само началото. Подготовката на всичко. Голям Страж, оформен с убийства. Братството се е подготвяло от десетилетия за призоваването на Тач. Само Ритуалът за призоваването на Плашилото е отнел седем години, за да се осигурят необходимите съставки и знания. Сега вратата е отворена, пътят е подготвен. Но предстои още една церемония. Тач ще бъде водачът, като дух, който е умрял и е бил върнат отново. Приживе тя е имала огромна сила, която ѝ е позволила да превъзмогне смъртта. – Той замълча и се загледа в острието на ножа си. – Там, където са мъртвите, не е лесно да се намери път към земята на живите. Сега Тач познава пътищата на мъртвите и може да доведе бога на Братството при нас. Тя е като силата, привличаща големия кораб към пристанището. Тя е ключът. Но тя е смъртна. Може да умре.

На Елейзабел ѝ бе трудно да проумее всичко това.

– Да бъде убита Тач?

– Церемонията ще отнеме няколко дни – обясни Кърпеното лице. – Щом те приключат, всичко ще бъде изгубено. Лондон, а и целият свят.

Ужасена, Елейзабел каза:

– Защо? – попита тя. – Защо правиш всичко това?

Ужасяващото лице погледна през прозореца, сякаш леко зачервено.

– Аз съм чудовище, мис Елейзабел. Но дори и чудовищата искат да живеят.

– Не разбирам – каза тя.

– Някой убиваше от мое име – каза Кърпеното лице. – Представяше се за мен. А аз не понасям имитатори на работата ми, дете мое. Но аз знаех за Братството и усетих, че те имат общо с това. Затова открих Лусинда Уот, говорих с нея и тя ми каза всичко, което знаеше. А след това... както и да е. Братството планира да навлече смърт на всички ни. – Той погледна към Елейзабел със смразяващ поглед. – А аз не искам да умра. Затова трябва да ги спрем. – Той замълча. – И ако само се добера до мъжа, който се опитва да имитира моето творчество, някой си доктор Мамън Пайк, може да се изкуша да му сторя същото, което сторих и на секретарката му. След това Кърпеното лице се отдалечи и се отправи към вратата. Отключи я, прекрачи прага и се обърна.

– Ти имаш приятели. Предлагам да ги намериш. Няма да заключавам вратата след себе си. С тези си думи той излезе.

– Изгорете ги! Изгорете мръсните им кожи!

В бутилки от най-силния лондонски грог бяха набучени клечки с увити около тях парцали, натопени в алкохол. До тях се палеха клечки кибрит. Тежкият въздух бе изпълнен с викове и рекове, които отекваха, пулсирайки, из тунелите. Но над цялата тази шумотевица се издигаше влудяващото цвърчене на плъхове, които се трупаха по импровизирани бариади, хапейки и дращейки.

Заглушената експлозия от бомбите в шишетата от грог бе придружена от гореща вълна, тъй като дългите огнени езици тръгнаха по стените на каналите и се разпростряха върху високата до колене вода. Плъховете пищяха, когато козината им се подпалваше, скачайки във водата, но водата също гореше и те просто се гмурваха и изплуваха мъртви.

Сред пълчищата плъхове се намираха и кучетата-плъхове, вештиците, които предвождаха масите. Бяха дълги по метър без опашките, бяха извити, с настръхнала на гърба козина и челюсти, които можеха да отхапят ръката на човек. Като че ли бяха изпити, обладани от духове на вештици, които ги деформираха и ги правеха огромни и отвратителни. Муцуните им бяха като на куче, ноктите им бяха закривени и заплашителни, а в очите им играеше демонично пламъче – бяха като малки фенерчета в мрака.

Крот запрати своята грог-бомба след един от тях и го уцели по гърба. За известно време се полюбува на писъците и мятането му, след което се зае с разположените наблизо няколко плъха, които се бяха метнали на крака на един стар просяк.

Кривите улици бяха обсадени от всички страни. Вештиците бяха плъзнали навсякъде из тунелите. Загражденията не бяха пречка за тях, а лабиринтът не ги объркваше, проклетите плъхове бяха стигнали и до каналите.

Набързо изградените барикади от метални парчета и решетки се оказваха напълно безполезни срещу вредителите, пристигнали на сутринта. Плъховете бяха преодолели бариерата нагоре по тунелите и бяха пристигнали заедно с отломките и мръсотията до следващите прегради, които също не се бяха оказали особено предизвикателство за тях. Водени от една мрачна сила, те съвсем лесно бяха проникнали сред човешките владения, оставяйки зад себе си пазачите, които не бяха успели да ги отблъснат.

Дузина просяци газеха из вонящата вода и размахваха ножовете си срещу плъховете, които прескачаха през краката им и ги заобикаляха отвсякъде. Крот хвана един плъх за врата и го вдигна на нивото на очите си. Започна да стиска, усещайки как кокалите му се трошаха, след което го захвърли настрана. Тръгна към тунелите, които водеха към повърхността. Тук нямаше какво повече да направи. Опитите им бяха жалки, но все пак трябваше да опитат да се защитят. Той никога не се бе чувствал толкова безпомощен.

По мрачното стълбище, по което тръгна, надолу слизаха просяци, които се бяха насочили към бойното поле. Те почти не го разпознаваха – бе целият в дрипи, смърдеше на канал и се бе прегърбил в отчаянието си. Но той си каза, че трябва да се държи според положението си и се изправи, за да скрие пораженческия си дух.

Отвори вратата в края на стълбището. Усети как от объркването в него постепенно започна да се надига гняв. Спря едно момче, което бе тръгнало надолу към плъховете.

– Остави ги, момче – каза той. – Отиди да намериш ловците на вештици и ги доведи в покоите ми. Бързо.

Момчето се подчини и се насочи обратно, придържайки сакатата си ръка към гърдите. Крот тръгна по мрачните подземни тунели, като на места спираше, за да издаде по някоя заповед, да предложи помощ, да подкрепи по един или друг начин хората си. Обстановката навсякъде около него бе трескава и заредена със силно напрежение, носеха се бързи стъпки и плач. По всяка вероятност на територията на Рикарак нещата стояха по същия начин. Не знаеше какво бе станало с другите двама Господари на просяците. Нито един от тях не бе изпратил вестonosец, за да върне съобщението. Може би просто не му бяха повявали. Но бе

готов да се обзаложи, че сега вече вярваха.

Щеше му се да извика или да убие някого. Но не бе по силите му да възпре нашествениците. Не знаеше начини да се справи с вештици или Червена треска. Сякаш най-лесно бе да се оправи с плъховете, но дори и това не им се бе удало. Той се опита да си наложи, че ще реши проблема и се насочи към покоите си. Кейтлин и Таниел вече бяха там, когато Крот влезе. Той леко повдигна вежди, учуден от присъствието на Карвър редом с ловците на вештици. Не трябваше ли детективът да е затрупан от работа на повърхността, където цареше хаос? Затвори вратата и седна на едно кресло сред златистите рамки на леглата и дървените гардероби.

– И така – започна той. – Голяма бъркотия, а?

– Наистина – съгласи се Таниел безизразно. – Как са нещата, детектив Карвър?

– Мрачни – отвърна той. Изглеждаше зле, за мъж с неговата педантичност по отношение на спретнатостта и чистотата, видът му говореше много повече, отколкото можеха да го сторят думите. – Обграждат ни. Хората не могат да се измъкнат. Копелетата ни затварят в обръч, за да ни избият. Армията е на път, но не знам какво повече от нас може да постигне тя.

– А вие какво направихте? – попита Крот със злоба, търкайки белега на устната си, който стигаше и до бузата му. Все още бе бесен, макар и не точно на Карвър.

– Опитваме се да ограничим паниката до минимум – обясни детективът. От една от стаите на Крот се разнесе трясък. За момент той погледна натам, но после го игнорира и продължи. – Охраняваме болниците. Засега това е всичко, което можем да направим.

– За какво ни повика? – попита Кейтлин, без да увърта. Бе твърде уморена за любезности. Бе прекарала последните няколко часа в борба с всякакви видове вештици, но за щастие не бе попаднала на нищо сериозно.

– Искам план за битка – заяви Крот. – Това, което правим, е безсмислено. Те ни обграждат от всички страни. Вие двамата сте единственото оръжие, с което разполагаме срещу вештиците, но предполагам, че и вие вече се изчерпвате откъм запаси и талисмани. Не можем да ги победим, ако се бием с тях тук долу.

– Аз имам предложение – каза Карвър.

– А. Предложение значи. – Крот седна на стола си и започна да барабани с пръсти по масата. – Знаех си, че не може да си дошъл току-

така.

Карвър пропусна неприятния коментар покрай ушите си.

– Изправени сме пред армия, много по-многобройна от самите нас. Няма смисъл да се занимаваме с по-нискостоящите. Да се заемем с генералите.

– Братството – каза Кейтлин. – Мислиш ли, че не ни е хрумнало досега? – Тя махна с ръка над главата си, сочейки към външния свят.

– Знаеш ли къде се намира Тач? – попита Карвър.

– Аз зная – обади се момчето-дявол Джак, влизайки в стаята през вратата, безшумен като привидение. Точно него Карвър бе чул да тропва в другата стая, но нямаше представа с какво се занимаваше. Явно Крот бе свикнал момчето-дявол да влиза и излиза по всяко време. – Сигурно можете да предположите. Стария квартал. Ядрото на вихрушката.

– Знаем – каза Кейтлин раздражено. – Очевидно е. Не е нужно дори усещане за вештици, за да разбереш откъде идва цялото това нещо. Освен това смятам, че вече си направил Пророкуване, за да се увериш.

– Така е.

– Чудесно – каза Крот. – А дали някой от вас случайно е помислил за това как ще стигнем до Стария квартал, при положение, че след измирането на миля по земята е невъзможно да останеш жив.

– Това е и моето виждане – заяви Кейтлин и се облегна назад на стола си.

– Небеса, да не би вече да сте се предали? – Карвър изглеждаше изумен и скочи на крака. – Никога не съм виждал мъже и жени, които да се предават толкова лесно! Дойдох тук с предложение за начин да се стигне до Стария квартал. Дали някой от вас ще желае да го чуе? Или може би предпочитате да обявите положението за безнадежно и да се откажете?

Последва момент на неловка тишина. Дори Крот се почувства по-детински глупаво в песимистичното си настроение.

– Как ще го направим? – Таниел прекъсна тишината с мрачен поглед. Той стискаше зъби, изпълнен с решимост. Откакто Елейзабел бе изчезнала, той бе като буреносен облак и всяка негова мисъл бе насочена към това как да я открие. Но точно тогава бяха нападнали вештиците и те бяха принудени да останат там и да защитават Кривите улици. Кейтлин нямаше да се справи без него. Но ако Елейзабел бе... не, той дори не смееше да си го помисли.

– На запад отук е станцията на улица „Каледония“ – започна Карвър. – Кривите улици стигат почти дотам. Ако успеем да стигнем до

нея, можем да минем по подземните тунели на метрото и да стигнем до парка Финсбъри.

– Искаш да вземем небесен кораб? – попита Крот, невярващ на ушите си. – Искаш да минем под земята?

– Не казвам, че не е опасно – защити се Карвър. – Но можем да се справим. Под земята няма толкова много места, откъдето да дойдат вештици. Изпратих телеграма и ангажирах пилот, той ни чака там. Летището на парка Финсбъри все още се държи от войниците, поне засега. След това ще прелетим над Стария квартал. Предполагам, че не много вештици могат да летят.

– Не мисля, че те разбрах правилно, Карвър – каза Крот. – Това, което предлагаш, ми изглежда като самоубийство.

– О, не драматизирай толкова, Крот – скастри го Кейтлин. – Това е най-доброто предложение досега. Съгласна съм.

– И аз ще дойда – заяви Таниел.

– Всички ще дойдем – каза момчето-дявол с дрезгавия си глас. – Елате в тази стая.

Озадачени, те станаха и го последваха до стаята, от която самият той бе дошъл. Там светлината на една газена лампа позволяваше да се види един кръг, на-чертан с тебешир на пода. Наблизо лежеше чанта от еленова кожа, а в кръга бяха разпръснати камъни за гадаене. Бяха плоски, бели и овални. На всеки един от тях имаше знак, издълбан и нарисован с черно мастило.

– Знаеш ли за камъните? – попита той задъхано.

– Малко – отвърна Кейтлин, след което му пошушна: достатъчно, за да разбере дали ти ги познаваш. Камъните за гадаене представляваха стар рунически ритуал и таро, сложна система от символи, която създаваше картини с изключителна сложност, когато се комбинираха. Но за разлика от руните и тарото, те бяха твърде специфични и не подлежаха на широко тълкуване. За шарлатанин или аматьор не означеваха абсолютно нищо. Необходимо бе дълго обучение, за да се овладеят и всеки един от тях имаше свой Ритуал. Кейтлин нямаше особено доверие на момчето-дявол, тъй като бе твърде млад.

Джак приклепна до тебеширения кръг. Косата му бе разпиляна върху незрящите му очи. Като че ли нямаше никакъв проблем да намери пътя, макар че не можеше да вижда.

– Вижте – започна той. – Тази руна, паднала в тази посока, е свързана с другата. Кралят и неговото Момче. Това сме аз и ти, господарю Крот. Това тук е знак за Ловците, ориентацията му спрямо останалите

означава две. Това сте вие, Таниел и Кейтлин. Има още три: Войник, Идиот и Жертва. Детектив Карвър, Арманд и Елейзабел. Той отметна кичур коса от мръсното си лице и посочи другаде в кръга.

– Там. Пътуване, Земята и това означава Горе и Долу. Движим се под и над земята. – Той се изправи срещу тях. – Хвърлих руните, преди да дойда при вас. Така е предопределила съдбата, вече е решено. Тръгваме. Това е пътят.

– А какво означават другите камъни? – попита Крот, сочейки към няколко камъчета, които Джак не бе споменал.

– Те нямат собствено значение. Разположението им помага да се разгадае значението на другите камъни – отвърна той. Таниел погледна към Кейтлин, но тя просто вдигна рамене. Изглежда момчето-дявол си знаеше работата. Който и каквото да беше този Джак, той със сигурност притежаваше знания и сила, които не бяха характерни за тази млада възраст.

– Значи вземаме Арманд – отбеляза Крот. – Ами Таниел и Елейзабел?

– Още ли не сте разбрали? Всичко е решено. Ние сме просто пионки в ръцете на висшите сили, които искат от нас да спрем Братството.

– Искаш да кажеш, че Елейзабел ще ни открие? – попита Таниел с внезапна нотка на надежда в гласа си.

На вратата се разнесе почукване.

– Едно момиче иска да ви види, господарю – извика пазачът.

– Както изглежда – добави момчето-дявол, – вече ни откри.

При нареждането на Крот пазачът да я пусне Таниел скочи на крака, бърз като светкавица. Когато тя пристъпи вътре, той вече бе стигнал до вратата. Покрита с дрипи и изтощена, Елейзабел вдигна очи и го погледна. За момент погледите им се срещнаха, нито един от двамата не бе в състояние да продума каквото и да било, те просто се прегърнаха и думите вече бяха излишни.

ГЛАВА 22

Вештицата в Елейзабел Крей

Свещеният таласъм

Куклите виждат кой дърпа конците

Разполагаха с много малко време и може би най-трудната част бе

чакането. Веднъж взели решение да тръгнат, никой нямаше желание да отлага. Страховитото очакване бе почти непоносимо. Но Кейтлин, Карвър и момчето-дявол настояваха да поемат на път на свечеряване. Кейтлин бе посочила практическа причина: нуждаеха се от време, за да приготвят нови нишки с талисмани, тъй като сутрешните битки ги бяха оставили почти без оръжия. Джак, от своя страна, по своя отнесен и досаден начин, им каза, че камъните изискват нощно пътуване. Карвър пък настоя, че това бе „по-логично“, без да обясни защо.

Всъщност се нуждаеха от сън. Всички бяха достигнали предела на силите си. По принцип ловците и просящите бяха нощни птици, но повечето не си бяха доспали, тъй като през последните дни това бе почти невъзможно. Трябваше да бъдат максимално бдителни и подготвени, за да имат някакъв шанс там горе.

Спаха в покоите на Крот, които се охраняваха. Имаше няколко стаи, достатъчни, за да подслонят всички тях. Самият Крот отказа да заспи. Той прие съветите на своите другари, но докато територията му беше обсадена, не бе в състояние да мигне. Той отново се хвърли в боевете и когато привечер се завърна, изглеждаше напълно съсипан. Кейтлин предложи да остане, но той и момчето-дявол не искаха и да чуят.

– Живея сред бойно поле, мис Бенет – обясни ѝ Крот и се засмя. Усмивката му изглеждаше гротескно заради белега, който тръгваше от устата и стигаше до набраздената му буза. – Минал съм през много повече отколкото тези същества могат да ми причинят.

Таниел и Кейтлин бяха прекарали по-голямата част от деня с момчето-дявол в неговото светилище, където извършваха Ритуал подир Ритуал. Спяха само ако усетеха, че са твърде изморени, за да продължат. Работата бе изтощителна, но бяха на път да се отправят към ядрото на владенията на вештиците и имаха нужда от всякакъв вид оръжия. По ножовете бяха изрисувани Стражи, вдяваха се нишки с талисмани, изработваха се амулети и контраагенти. Барут, сяр, куршуми и остриета, арсеналът им се основаваше на суеверия, митове и легенди. Момчето-дявол им осигури онова, от което имаха нужда и им предложи предмети от собствената си колекция. Ямайски стрелички с перца срещу джъмбита, гри-гри от Ню Орлиънс за отблъскване на ходещите мъртви, миниатюрни канадски горски идоли за уендигоуи. Нямаше как да предвидят всичко, а и не можеха да носят толкова много неща. Оставаше им само да се надяват, че това щеше да им бъде достатъчно.

През това време Елейзабел четеше. Джак ѝ бе предоставил том с прости Стражи и ѝ бе възложил да ги изучи. Ако спомените на Тач още

дремеха в нея, просто трябваше да бъдат пробудени. Елейзабел четеше, очите ѝ се премрежваха от мистериозните и смушаващи фигури, начертани с червено мастило на страниците. Всяка форма, която бе видяла, се бе загнездила в съзнанието ѝ. Тя изучи тридесет от най-основните Стражи през този ден, но това бяха тридесет Стражи, за които бе сигурна, че ще действат.

Какво е сторила тя с мен? – помисли си Елейзабел. Какво трябва да правя с всичко това? Елейзабел бе придобила огромна мощ буквално за една нощ и това коренно я бе променило. Бе свикнала с необичайните и въображаемите неща, които се случваха в приказките, но в този случай в ръцете ѝ бяха оставени огромни възможности. Тя бе ужасена. Вече бе видяла Стражи, които причиняват болка, липса на ориентация, смърт. И всички те бяха изникнали в съзнанието ѝ съвсем неочаквано, веднага щом погледът ѝ бе попаднал на картинките. Чудеше се какво ли щеше да стане, ако прекараше месец или година в изучаване на занаята на вештиците.

Сега аз съм вештица, каза си тя, но тази мисъл я накара да се разплаче.

Всички те успяха да наваксат по няколко часа сън, повалени от умората. Арманд, който нямаше нужда да почива, бе с господаря Крот. Единствено Карвър спа непробудно през целия ден като новородено. Отвън Кривите улици рухваха под напора на вештиците бавно, но сигурно. После падна нощта.

Бурята се разрази от надвисналите над града черни облаци със страшна сила. Дъждът се изсипваше като из ведро, ревяха гръмотевици, които раздираха небето на хиляди парчета. Наоколо избухваха пожари, но в същия момент водната стихия ги изгасяше. Огнените езици, които се бяха разпространили из целия Лондон, оставяха след себе си черни петна, широки километри, както и остатъци от сгради, пометени от поря, заедно с телата на мъртвите им обитатели.

В края на Кривите улици се намираше разкривена църквичка от камък, осеяна с високи готически сводове. Саждите от горелия наблизко пожар бяха почернили фасадата ѝ, но пречистващият дъжд постепенно измиваше покритите с изкусни фигури стъкла. Високите ѝ порти бяха заключени, тъй като в последните дванадесетина години не бе обитавана – откакто Кривите улици я бяха включили в територията си и я бяха присвоили. Това бе най-западната точка от владенията на господаря Крот.

Вътре, както обикновено, бродеше Свещеният таласъм, влачейки се

между внушителните колони в обителта, през олтара до апсидата. Кръщелната купа бе отдавна пресъхнала, а олтарът – изоставен. Отгоре на вериги висеше дървено разпятие. Една от тях бе скъсана и сега то бе килнато настрани. Очите на Исус наблюдаваха поквареното нещо, което се мъknеше покрай църковните пейки.

Това същество се смяташе за живо, въпреки че беше просто сянка, дух на таласъм. Бе видимо за човешките очи само там, където светлината попадеше директно върху него; навсякъде другаде бе невидимо и се мерзелееше... сякаш изобщо го нямаше. Но някъде вътре в онова, което вярваше, че бе негово съзнание, то се смяташе за пазител на църквата, защитник на камъните и бродеше из нея по цяла нощ. Преди бе отнемало живота на минавачи, но онези, които бяха успели да се измъкнат, предупреждаваха останалите. И така през последните шест години никой не се бе отбивал тук. До тази вечер.

Отместването на каменната плоча върху отвора на пода на криптата не бе никак лесно. Вероятно някога това бе служило за таен изход на свещениците, подложени на религиозното преследване, което бе прогонило британците в Америка. Оттогава проходите бе станал част от гъстата мрежа от тунели и улички, възникнали след Унищожението, полуразкрити и полуизградени от просящите, наричащи Кривите улици свой дом. Но до този момент не им се бе налагало да го използват. Таниел напрегна всички сили, за да придържа каменната плоча нагоре. Под нея, на пода на тихата, празна и запусната мрачна крипта, се разкри петно светлина. Той вдигна лампата си. Нежеланата светлина измести мрака и обля каменните рафтове, первази, напукани ковчези и въргалиящите се наоколо паяци.

Той се огледа внимателно, преди да се промъкне през тесния тунел. След него тръгна Кейтлин, а после и Елейзабел, Крот и останалите. Последен мина Арманд, чиято масивна фигура едва премина оттам. При проникването им вътре всички запалиха лампите си, осветявайки цялата крипта.

Бяха заобиколени от острата миризма на мухъл и разложение, пропита в самите стени. Подът бе покрит от няколко правоъгълни камъка, чиито надписи бяха заличени от времето. Под тях имаше кости, които отдавна се бяха превърнали в прах. Отвсякъде ги заобикаляше едно особено усещане за трескаво движение – плъховете, паяците и бръмбарите се бяха втурнали към мрачните ъгли, подгонени от светлината. Таванът бе нисък и сякаш ги притискаше между редиците от ковчези от всички страни.

По лицето на Арманд бе изписан детински страх, той бе истински ужасен. Леко простена. Таниел не го погледна. Той насочи светлината на лампата си към мястото, откъдето нагоре водеше тясно, ронещо се стълбище.

– Внимавайте – каза им той.

– Бас държа, че копеленцето е някъде тук – обади се Крот.

Те знаеха за Свещения таласъм. Почти всички от Кривите улици бяха чували за него; някои дори го харесваха. Никога не се бе наложило да правят каквото и да било срещу това същество. В края на краищата това бе просто една стара църква. Защо да не си я обитава?

Но сега трябваше да се изправят срещу пазителя на църквата. Просто се налагаше. Продълговатият тунел, водещ на север, откъсваше километър нагъсто разположени и опасни улици, но от другата страна беше спасението.

– По-добре дяволът – бе казала Кейтлин.

– Запали го! – нареди Таниел. Кейтлин извади горелка с тамян – деликатна златиста сфера, висеща на три тънки верижки. Карвър стори същото и запали веществото под тамяна на прах. Арманд продължаваше да хленчи. От сферите започна да излиза пушек. И двамата започнаха да ги люлеят като махало. Мирисът се разнесе навсякъде около тях. Ухаеше на суха пръст и бе леко кисел.

– Това ли ще ни спаси от Свещения таласъм? – попита скептично Крот, шептейки сред тишината на криптата.

– Таласъмите го мразят – заяви Таниел самоуверено. – Прах от лили, трева, суха пръст, смесени с тамян. Миризма на погребение. – Той погледна към Кейтлин, която с кимване го успокои, че вече горяха както трябваше. – Просто трябва да им припомним, че са мъртви.

– Никога не съм си представял, че нещо толкова малко е в състояние да победи вештица – каза Крот. – Не са толкова страшни.

Таниел го погледна строго.

– Но не бих искал да споменавам броя на убитите от таласъми ловци, преди да бъде открит този – каза той.

Изкачиха се по тясното каменно стълбище и отвориха вратата, която водеше към ризницата. Тя бе малка. Тук свещениците се бяха подготвяли за литургия, но сега вътре нямаше нищо, тъй като при изоставянето на църквата, тя също бе изпразнена. Имаше само пейка и мивка. Беше мрачно, както и в цялата крипта, нямаше прозорци, през които да влиза светлина. Те минаха внимателно оттам и Кейтлин бутна вратата, която водеше към същинската част на църквата.

Бяха посрещнати от тишината на обителта. Наоколо се издигаха колони, а отгоре имаше балкон. Самата църква не бе толкова мрачна, колкото предните помещения. Вътре отекваха ехото и грохотът на бурята. Светлината отвън проникваше, пречупена през стъклената мозайка на високите прозорци, и обливаше дрехите на светците и крилете на ангелите. Дървените пейки бяха обгърнати от сенки, а големият, изработен от дърво Христос се вираше напред, килнат на една страна.

– Къде е? – прошепна Елейзабел.

– Близо – отвърнаха Таниел и Кейтлин едновременно, доверявайки се на усещането си.

– Продължавайте – посъветва ги Крот.

Арманд, значително по-щастлив от това, че се бяха измъкнали от криптата и отдалечили от трупове, вече се хилеше с глуповатия си смях. Пристъпваха бавно сред обителта, отдясно се намираха пейките, а те вървяха към двойната врата в северния край на църквата. Таниел усети как кожата на врата му настръхна. Той търсеше с поглед сянката, спотайваща се някъде сред запустелия метох.

– Ето го нашият таласъм – каза Крот и посочи.

И те зърнаха прегърбената му фигура на централната пътека. Светлината от лампите им осветяваше лявата страна на тялото му в прозрачно бяло. Беше покрит с парцали и дрипи, от раздърпания му ръкав се подаваше кокалестата му ръка. През очната кухня се виждаше и половината от яйцевидната му глава. Устните му бяха напълно съсухрени. Бяха се разтеглили в злобна усмивка под смачкания му нос и виращите се в нищото празни очи. Наполовина труп, наполовина скелет, той не бе нито едно от двете. Сякаш осветената част от фигурата му се рееше във въздуха.

Като че ли не ги беше забелязал. По-скоро се влачеше бавно и гледаше напред, вместо наляво, където се намираха те.

– Знае ли, че сме тук? – попита Елейзабел.

– Знае – отговори Таниел. – Не се заблуждавайте. Продължавайте напред. Бавно. Може да ни пусне, ако не го обезпокоим с нищо. – Те го послушаха, но не смееха да отделят очите си от него. Бе едва на около пет метра от тях, делеше ги разстояние от една пейка.

Никой не се бе качвал над земята от доста време насам и въпреки дъжда те не подозираха за вилнеещата навън буря, докато тя самата не напомни за себе си посредством заслепяваща светкавица и оглушителен гръм. Арманд извика, а Елейзабел приклепна. Крот прокълна.

– Изчезна! – каза той. И наистина, Свещеният таласъм, осветен от

светкавицата, бе изчезнал.

Светлината се изпари. Те останаха сами сред пустата църква. Въздухът бе зареден с напрежение. Врагът им бе доста опасен, когато го виждаха, а сега, когато нямаха и представа къде се намираше, бе още по-лошо.

– Тамянът е в нас – заяви Таниел. – Продължаваме напред.

Кейтлин вдигна нагоре своята горелка с тамян и я разклати още поинтензивно. Миризмата ги обгърна отвсякъде. Карвър стори същото и другите се приближиха до него. Бяха изминали около половината разстояние до целта си.

Кейтлин обмисляше възможността да пробягат останалите метри, но точно тогава тишината бе прорязана от остър вик. Скрит зад една от колоните, Свещеният таласъм скочи към тях в опит да впие ноктите си в Елейзабел. Тя изпищя и се хвърли към стената, таласъмът обаче бе отблъснат от миризмата на тамян. Крот инстинктивно започна да стреля с пистолета си към разлагащото се нещо. Съществува вече се отдръпваше със съскане и изстрелът на Крот премина през него и високото стъкло на църквата. Стъклото се пръсна и се изсипа на земята под формата на цветен дъжд от стъкълца, съсипано от неуспешния изстрел.

Таласъмът изписка, ужасен от повредата на дома му. Звукът ги проряза като нож и те се свиха от уплаха, когато създанието обърна единственото си око към Крот. Скочи отново напред и впи ноктите си в гърдите у и се пресегна за сърцето му като че беше ябълка в кошница. Господарят на просящите изрева по-силно, отколкото някой можеше да си представи. Белязаният мъж, кален в битките, изпита огромна болка. Но тогава към него се втурна Таниел и прокара нишка с талисмани през отвратителното същество. Навън отново присветна и последвалата гръмотевица бе оглушителна. До ушите им достигна единствено строполяването на нишката на земята и отдалечаващият се рев на таласъма, който най-сетне бе отстъпил. Внезапно всички започнаха да крещят. Крот се бе строполил в ръцете на Арманд и още викаше, Елейзабел крещеше истерично, Арманд просто цивреше, Карвър и Таниел раздаваха заповеди за действие, Кейтлин също. Единствено момчето-дявол стоеше неподвижно.

– Отдръпнете се! – нареди Кейтлин с висок глас. – Остави го долу, Арманд! Отдръпнете се – всички!

Крот приличаше на ранен заек, в очите му се четеше лудост и се мятеше във всички посоки. Вече нямаше дъх и бе престанал да крещи. Вместо това се задъхваше, борейки се да си поеме въздух. Арманд го

постави на пода. Кейтлин бутна Карвър настрани. Той се опитваше да овладее ситуацията по собствения си полицейски начин, въпреки че не знаеше как точно до постъпи. Тя разкъса ризата на Крот, докато Арманд коленичи до главата му и я вдигна – изключително разумна постъпка.

– Но защо тамянт не подейства? – настоя да разбере Карвър.

– Този глупчо го ядоса – обясни Кейтлин, притискайки ръка към гърдите на Крот. Той бе посивял на мястото, където го бе докоснал таласъмът. Тя протегна ръка и се подготви да каже нещо, но Таниел я бе изпреварил и вече ѝ подаваше златистата сфера с тамян. Тя я обърна на ръката си и изсипа тлеещата пепел в нея. Хвърли сферата настрани, преди енергично да втрие пепелта в гърдите на Крот. Той все още се бореше да си поеме въздух, извиваше се и кашляше.

– Не би трябвало да е... – започна Таниел.

– Сега е времето на вештиците – заяви момчето-дявол Джак. – Много по-могъщи са отпреди. – Той пристъпи към нишката с талисманите и я вдигна, без да обръща внимание на господаря. Разгледа я внимателно. Двама от Стражите пушеха, тъй като се бяха подпалили и изгоряли при контакта си с таласъма. – Сега знаем как ще се справим с тях следващия път – каза той и подаде нишката на Таниел.

Последва тупване. Кейтлин съедини двата си юмука и ги стовари върху гърдите на Крот. Господарят на просяците се закашля и се задъха, след което падна назад. Дишаше тежко. Кейтлин въздъхна и погледна през рамо.

– Ще живее. Поне засега, но трябва да бъде лекуван. Необходим е подходящ за случая Ритуал. Можеш да го върнеш обратно, момче-дявол. Можеш да изпълниш...

– Не – задъха се Джак. – Това не е начинът. Отиваме, накъдето камъните ни посочиха.

– Заповядвам да го върнеш обратно! – викна Кейтлин.

Безизразните, защити очи на момчето-дявол не помръднаха.

– Камъните ми казаха как ще свърши това. Ако направим всичко както трябва, ще имаме успех. Но ако се отклоним от модела, линията на бъдещето ще се промени. Няма да рискувам да изгубим целия свят заради Крот.

– Другите камъни, онези, за които каза, че нямат собствено значение, те са ти посочили разни неща, нали? – настоя Таниел.

– Казаха ми кой ще оживее и кой ще умре, както и къде ще стане това – отвърна Джак. – А в един от случаите ми съобщиха и за начина.

– Не можеш да скриеш това от нас! – каза Таниел.

– Така трябва – заяви Джак с гърления си глас. – Необходимо е, защото ако променим нещо, то неизбежно ще промени и останалите събития. Мога да спася живота на един от вас, а и той самият след това ще умре така или иначе и ще се провалим! – Той изръмжа при последната дума, което накара Елейзабел да подскочи. – Пред нас има път. Странно е, не мислите ли, че детектив Карвър предложи същия план на действие? Една сила, по-висша от нас, ни насочва в борбата срещу вештиците. Няма връщане назад.

– Няма никаква висша сила, момче-дявол! – каза Таниел ядосано. Той се изправи на крака. – А аз няма да стана пионка в ничии ръце – нито на някой човек, нито на вештица, нито пък на каквото и да е създание.

– Не говоря за никакво създание – каза Джак. – Говоря за силата, създава физиката на Вселената, силата, която кара времето да тече бавно напред, а не нещата да се случват изведнъж, силата, която движи планетите. Нейните оръжия са съвпадението, невероятното, случващото се. Тя е там, когато един човек спира, за да вдигне монета, изпусната от друг човек десет дни преди това, и неговата бъдеща съпруга се блъска в него, а след петстотин години тяхното поколение управлява половината свят. Там е и когато случаен коментар кара ученият да се замисли: „Ами ако...“, а десет години след това открива лек за покосяващата всичко наред чума. Тази сила е толкова могъща и всеобхватна, че онова, което наричаме хаос е просто малка част от нейния ред, който е толкова голям, че не може да се види. Няма име, макар да се нарича от хората по определен начин – съдба и предопределеност. Но тя е това, което е... редът. Ние може и да избираме собствени пътеки, но редът винаги е пред нас. Това е път. Това е пътят.

Карвър се обади пръв.

– Кой си ти, момче-дявол?

– Аз съм просто инструмент, също като Елейзабел – отвърна той. – Видях пътя напред и трябва да ви придружа по него. Това е редът. Вдигнете господаря Крот. Той все още няма да умре.

Арманд вдигна просяка и Крот се изправи, клатушкайки се. Кожата му бе придобила сивкав оттенък, а на гърдния си кош имаше тъмно и неприятно петно. Той погледна Таниел и момчето-дявол ядосано.

– Мога да продължа – каза той. – Мога да продължа.

Думите бяха излишни. Беше им поставена задача и те се заеха с изпълнението ѝ.

ГЛАВА 23

Улица „Каледония“ Под града

Завръщане на стар неприятел

Станцията на улица „Каледония“ беше в развалини, рухнала сякаш под тежестта на силния порой. Преди двадесет години един от небесните кораби бе пуснал бомба и до този момент раната не бе излекувана, но скелетът на сградата бе толкова стабилен, че оттогава досега изглеждаше непокътнат. Ниската квадратна сграда, която се намираще сред останките, се бе наклонила навътре към центъра, тъй като почвата под нея се бе слегнала след експлозията. Тя бе пропита от влага и от дупките сред тухлите по паважа течеше вода.

Само минута след напускането на леговището на Свещения тала-съм групичката бе станала вир-вода, но те бяха благодарни за това, че срещу тях не се бе изправило нещо по-страшно от изплашена котка по краткия им път между църквата и станцията на метрото. А и поне дъждът бе пропъдил проклетата мъгла. Крот дишаше хрипливо и учестено, но вървеше, опрян на масивната ръка на Арманд, който го придържаше. Ловците и детективът бяха приготвили pistolетите си, готови да стрелят при необходимост. В центъра на защитния кръг с бърза крачка вървяха момчето-дявол и Елейзабел.

Сърцата на всички бяха свити от мрачно предчувствие след онова, което им бе казал Джак. Знаеха, че някои от тях щяха да умрат. На никого не допаднаше идеята, че действията им бяха продиктувани от някакъв висш план, който решаваше кой да бъде принесен в жертва и кой не. Дали пък момчето-дявол не бе нарушило реда, като им бе издало тази информация? Или пък това бе част от посоченото от камъните? Трябваше ли той да им го каже? Всеки от тях разсъждаваше трескаво върху тези въпроси, но никой не бе в състояние да им отговори. От време на време хвърляха погледи, в които се четеше омраза, към същото момче – инструмента в ръцете на техния манипулатор. Дали пък не ги бе излъгал, за да ги накара да изпълняват онова, което им нареди? Имаха ли смелостта да се изправят срещу него, да му се противопоставят?

Едно бе сигурно – беше успял да ги впримчи в плана си. А дали говореше истината, или самият той си играеше с тях като с кукли на конци, нямаше как да разберат.

Приблжиха към порутената сграда, към онова, което бе останало от входа, водещ под земята. От дълго време насам бяха свикнали с мисълта, че метрото е непристъпно през нощта. Тогава вештиците превзе-маха тунелите. Повечето станции бяха като крепости, които имаха за цел да възпрат нежеланите нощни посетители и да ги задържат под земята, за да не излязат на повърхността. Улица „Каледония“ обаче бе бомбардирана по време на Унищожението, когато вештиците тъкмо бяха започнали да се появяват, и за късмет на ловците, никога не се бе възползвала от тези укрепления. Затова оттам бе лесно да се влиза и излиза. Но вештиците така или иначе не стигаха толкова далеч по линията Пикадили. Поне не и преди. Все пак кървавата роза над Стария квартал ги бе направила по-дръзки отвсякога и хората в града не знаеха какво да очакват.

Пръв в станцията влезе Таниел, пробивайки си път през широка цепнатина в тухлената стена, обрасла с рядък бръшлян. Отвътре тя представляваше голяма и куха пещера, в която отекваше шумът на дъжд да отвън.

От пукнатините в тавана се изливаха тънки струйки пода, която течеше по-силно от голямата дупка в центъра. Трябваше да газят в насъбралите се локви, докато водата се оттичаше на улицата отвън или пропадеше надолу в пропастта на пода. Отвън луната бе скрита от облаци и зрението им се бе изострило, но не дотолкова, че да виждат всичко.

Кейтлин запали лампата си и останалите я последваха. Влажният въздух се изпълни с мириса на горяща мазнина. Пламъкът се плъзна по сгромалясаните колони, купчините с отломъци и мрачните врати. Фоайето с билетните каси бе широко и ниско. Някога бе представлявало голяма и просторна зала, но сега бе пълно с изпопадали камъни и не изглеждаше по този начин. Бомбата бе паднала точно над него, беше пробила покрива и експлодирала, пропуквайки пода и разтваряйки бездна навътре в земята.

– Ето там – обади се Елейзабел, сочейки към една врата със златист надпис ВЛАКОВЕ. Кейтлин погледна Таниел въпросително. Той поклати глава. Усещането му за вештици не се бе пробудило. Тя му се доверяваше. Той определено бе по-чувствителният от двамата.

Пристъпваха внимателно напред през разрушения коридор, далеч от дупката в пода в центъра. Прескачаха греди и каменни опори. Никой не бе съвсем сигурен дали мястото, на което стъпваше бе напълно безопасно. Усещаха, че във всеки един момент подът можеше да се отвори и да ги погълне. Но той издържа и те минаха под един свод, навлизайки в

дълъг, каменен тунел, който слизаше надолу към едно стълбище. Елейзабел усети лека клаустрофобия при слизането надолу. Пред и зад тях бе тъмно като в рог. Единственият им щит срещу мрака бе лампата. Не се виждаше нито края, нито началото. Можеха да си представят, че слизането щеше да продължи вечно, плочките щяха да се повтарят до точката, в която светлината им щеше да изчезне, обричайки ги на смърт. Тя се почувства малка и непотребна – ужасяващо уязвима сега, когато Тач вече не бе в нея. Сега вештиците нямаше да я пощадят.

Сякаш усещайки за какво си мислеше, Таниел се обърна през рамо и й се усмихна окуражаващо. Тя му отвърна.

Най-сетне стълбите свършиха и тунелът се простря пред тях. Избелели знаци сочеха пътя към релсите, две успоредни релсови линии, едната водеща на североизток към парка Финсбъри, а другата – на югозапад към Хамърсмит. Само дето вече нямаше влакове.

– Трябва да поемем по този път – заяви Таниел.

В тунела зад тях се разнесе ниско ръмжене, което ги накара да замръзнат по местата си. Те се обърнаха едновременно в посоката, от която се чу звукът. Към тях гледаха три чифта очи, които с всяка следваща тиха стъпка ставаха все по-големи и пронизващи.

Кейтлин насочи пистолета си натам и стреля. Звукът от изстрела бе оглушителен заради тясното пространство. Арманд изрева и си запуши ушите, но успя да чуе силното скимтене, което последва. Очите ги нямаше.

– Ще се върнат – каза Кейтлин. – Страхът им няма да ги държи настрани за дълго.

Елейзабел й хвърли укорителен поглед. Трябваше да ги предупреди, преди да стреля. Крот се опита да успокои Арманд, който скоро престана да циври. Сега господарят на просящите изглеждаше по-немошен отпреди. Сивкавото петно на гърдите му постепенно растеше, покривайки по-голяма част от тялото му. Само бъдещето щеше да покаже дали щеше да издържи, докато му бъде оказана помощ. Онова, което каза момчето-дявол да върви по дяволите, помисли си Таниел. Когато стигнем до небесния кораб в парка Финсбъри, ще се погрижа за Крот. Ако се наложи, сам ще извърша Ритуала. Той просто се самозалъгваше. Не бе сигурен дали знае как да пропъди инфекцията, причинена от допира на таласъма, нито пък колко сериозна е раната на сърцето му. Просто имаше нужда да си вдъхне кураж. Сега вървяха към платформата на метрото срещу гърлото на тунела, който ги приканваше да влязат вътре. Бяха приели поканата. Вече бяха стигнали твърде далеч, за да се

колебаят. Нямаше връщане назад, а и желанието им да излязат от мрака, който ги бе погълнал, бе много силно.

Те пристъпваха между ръждивите релси, а чакълът хрущеше под ботушите им. Студът тук долу бе направо непоносим и мокрите им дрехи засилваха усещането още повече, докато накрая зъбите им не започнаха да тракат. Вървяха в тунела, в гърлото на метрото. Скоро те преминаха оттам с лампите си и оставиха улица „Каледония“ отново сама със своите духове и спомени.

Елейзабел мислеше единствено за това колко ѝ трудно да се придвижва стъпка след стъпка сред студената ноемврийска нощ, тъй като температурите под земята бяха още по-ниски. След бягството от „Редфорд Ейкърс“ у нея се бе загнездила омраза към студа. Именно поради тази причина се бе облякла топло при напускането на покоите на Крот. Но въпреки това стихииите сякаш се бяха наговорили срещу нея. Дъждът я бе измокрил до кости и сега направо се вледеняваше.

Таниел вървеше редом с нея. Тя се бе притиснала към топлото му тяло, но той не я бе прегърнал както ѝ се искаше. Усещаше как самият той трепереше, борейки се да прикрие собствените си тревоги. С всяка следваща стъпка ставаше все по-студено, като че ли кръвта им се смразяваше.

Стъпките им бяха съпроводени от непрекъснато ръмжене и сумтене. Преследвачите им не бяха много надалеч и дори повторният изстрел на Кейтлин ги задържа само за няколко минути. Те бягаха от светлината, пълзейки ниско долу, близо до стените. Но нито ловците, нито момчето-дявол усещаха нещо, което да ги наведе на мисълта, че бяха нещо повече от обикновени вълци.

– Вълци – обади се Крот в опит да се пошегува. – Най-сетне нещо създадено от Бога, което ще умре, ако го застрелям.

Стигнаха до станцията на улица „Холоуей“ съвсем неочаквано. Тунелът внезапно свърши и те се изправиха лице в лице с един влак. Беше замръзнал на място по този начин и никога повече не бе помръднал. По линията нямаше ток, за да го захрани. Оттогава насам бе започнал да ръждясва, прозорците му бяха изпочупени и сега се издигаше пред тях, пуст и празен.

Таниел вдигна лампата си нагоре и светлината се плъзна по платформата, която се намираще до релсите.

Качиха се на нея, близо до притихналата фигура на влака. Между стената на тунела и машината имаше малко разстояние, през което успяха да се проврат. Засегнатите от бомбите стени бяха хлътнали навътре с

течение на времето. След тях се понесе ниският вой на вълк. Той отекна сякаш бе стенание на призрак. Арманд се огледа нервно, зъбите му тракаха.

– Идват – изведнъж каза Кейтлин. В отговор в тунела се разнесе вой.

– Сигурно са няколко дузини – каза Карвър.

Не бе необходимо някой да им казва как да постъпят, в душите им все още имаше нещо от примитивните хора – инстинктът за самосъхранение, заложен в страха, който проговаряше при воя на глутница вълци. Побягнаха. Първият вълк се промъкна през дупката, преди да успеят да изминат и половината от разстоянието до другия край на станцията. Там имаше още един свод, който щеше да ги отведе по-нататък по линията Пикадили. Той изскочи от мрака в светлината на лампата, с изплезен език и въпреки че първият изстрел на Кейтлин го пропусна, този на Таниел бе точен. Вълкът се свлече на земята, прострелян във врата.

Показаха се още три, преди звукът от изстрелите да бе престанал да отеква сред стените.

– Елейзабел! – извика Таниел. – Заведи останалите в тунела. Ние можем да ги задържим.

Елейзабел се подчини. Тя и останалите побягнаха, оставяйки Кейтлин, Таниел и Карвър да се заемат с приближаващата глутница. Таниел запрати лампата си по вълците. Тя се пръсна и по платформата се разля ивица горяща мазнина. Независимо че бе паднала доста далеч, за да възпре трите вълка, идващи към тях, светлината щеше да ги улесни при стрелянето, а и щеше да отблъсне глутницата. Трите пистолета гръмнаха и на земята се строполиха три вълка.

Те видяха как от другата страна на огъня се събраха и останалите хищници. Кехлибарените им очи присветваха на фона на светлината. Кейтлин се обърна, за да види къде бяха спътниците им. Бяха стигнали до релсите от другата страна на влака.

– Да изчезваме ли? – попита тя.

– Мисля – обади се Карвър, – че би било разумно. Те хукнаха да бягат, но вълците тръгнаха след тях като по сигнал. Минаха през пламъците, козината на някои от тях започна да пуши, а други заприличаха на огнени кълбета, водени от зверски глад, скимтящи и виещи. Таниел, Кейтлин и Карвър се обърнаха, обзети от ужас, и започнаха да отстъпват назад и да стрелят по дяволските горящи създания, които препуснаха срещу тях.

– Върнете ме обратно там! – викна Крот. – Все още мога да

застрелям един вълк! – но настояванията му бяха напразни, тъй като Арманд го поведе в тунела.

Последва нова вълна от изстрели, но те не можеха да видят какво става заради влака, който им пречеше.

– Елейзабел има идея – каза момчето-дявол съвсем спокойно, пристъпвайки бавно към момичето. Всички погледи паднаха върху нея. Изглежда тя рисуваше нещо в пепелта, бавно и премерено.

– Но какво си мислиш, че правиш! – попита Крот, но тя не му отвърна, а и нямаше нужда. Тъкмо нанасяше последната черта от Стража, а пръстът ѝ бе облян от червена светлина. Тя завърши формата, която избухна в ярка светлина и изчезна.

В следващите няколко секунди не се случи нищо. Но след това въздухът бе раздран от измъчен вик, който ги накара да си запушат ушите. Настъплението на вълците на платформата бе прекъснато, тъй като силният звук ги бе спрял. Онези, които не бяха прескочили през пламъците, гледаха наоколо учудено. Но онези, които бяха, продължиха напред.

За Карвър и останалите положението бе отчайващо. Разстоянието между тях и огънят бе осеяно с тела на вълци, а въздухът бе натежал от миризмата на горяща плът. Вече бяха стигнали почти до края на платформата, но вълците продължаваха да вият и да настъпват. Карвър стреля по едно от горящите същества, но то леко се олюля и не падна. Едва след повторен изстрел от страна на Кейтлин вълкът се свлече на земята. Но зад обхванатия от пламъци звяр имаше още един, който бе преминал огъня сравнително непокътнат. Таниел вдигна пистолета си, но той щракна, празен и нещото ги нападна. Сред цялата тази бъркотия пискливият звук стана по-силен, докато накрая изглежда не можеше повече да бъде възпиран. В този момент влакът започна да се мести напред със силно скърцане, сантиметър по сантиметър. Ръждясалите му колела се движеха за пръв път след двадесет години. Вълците започнаха да вият и някои от по-умните се втурнаха назад в дупката, от която бяха дошли, за да не попаднат в капан. Други изглежда бяха застинали в нерешителност и уплашени от неприятния звук, скимтяха и се въртяха в кръг. Един от тях мина твърде близо до огъня и опашката му се подпали. В болката и страха си започна да бяга сред себеподобните си, но те страхуваха от него, тъй като се страхуваха от пламъците.

Вълкът, който Таниел не бе успял да застреля, приклекна ниско и се хвърли напред, блъскайки Кейтлин в масивната стена. Тя изпищя от болка, когато ноктите му съдраха палтото ѝ. Опита се да се добере до нож, но в този момент върху му се нахвърли самият Таниел с нож в

ръка. Той го заби в основата на врата му и прекъсна гръбначния стълб. Вълкът се свлече на земята мъртъв. Сякаш по чудо лампата на Кейтлин бе все още цяла след падането си и се въргалаше шумно по земята. С едно ловко движение Карвър я грабна и я запрати сред събраните на купчина вълци. Вълкът, който вече се бе подпалил стана неволната клечка, запалила течността от лампата. Зверовете избухнаха в пламъци, скимтейки неистово.

Наоколо се разнесе силен шум от врязването на влака в по-малкия от него тунел. Металът скърцаше и ронеше каменната стена, докато накрая спря. Постепенно скимтенето на вълците затихна, тъй като те бяха изгорели, скърцането също бе престанало и от запушения тунел не се носеше никакъв звук. Настана тишина.

– Направи ли ти нещо? – попита Таниел и помогна на Кейтлин да стане. – Ранена ли си?

Тя измъкна ръката си от палтото, нагъна си ръкава и погледна. По предмишницата имаше дълбоки рани. Стисна юмрук и от раните й рухна кръв.

– Турникет и превръзка – каза небрежно – и всичко ще бъде наред. Да вървим, мога да го свърша и по пътя.

Продължиха напред. Усилията при ходенето леко затоплиха телата и влажните им дрехи, но студът не бе намалял. Сега имаха по-малко фенери и тъмнината се готвеше жадно да ги погълне. Таниел помогна на Кейтлин да превърже раните си. Успяха да спрат кръвта с вещества за съсирване и превръзки, които носеха със себе си. Нараняванията бяха неразделна част от ежедневието на ловците на вештици и медицинските принадлежности бяха също толкова необходими, колкото и оръжието и талисманите; никога не тръгваха без тях. Таниел бе благодарен за това, че я бе одрал вълк, а не крейдълджак. В подобен случай тук долу нямаше как да й помогнат.

Минаха покрай „Арсенал“ без произшествия, стъпвайки внимателно по релсите с очи, впити в платформата от дясната им страна. Всеки тайно си мислеше, че може да се изкачи и по стълбите да излезе на земята, само и само да се махне от ужасния мрак, който ги заобикаляше. Крот отслабваше все повече с всяка следваща стъпка, всички забелязваха това. Но станция „Арсенал“ бе разрушена и непроходима, затова трябваше да продължат напред. Намериха се обратно в тъмния тунел – това проклето вледеняващо място.

– Спрете! – каза внезапно Елейзабел минута или половин час след напускането на станцията. Никой от тях не знаеше със сигурност и

нямаше желание да погледне джобния си часовник.

Те се обърнаха към нея. Тя дишаше тежко, като от устата ѝ излизаха облаци пара.

– Става по-студено – каза тя. – Много бързо.

Имаше право. Всички го почувстваха в този момент. Температурата падаше рязко, приближавайки се към нулата. Таниел чувства сковащ страх в гърдите си.

Арманд бършеше езика си с опакото на ръката си, сякаш, за да махне нещо неприятно оттам. Крот го забеляза пръв и разбра.

– Въздухът е солен – заяви той.

Момчето-дявол бе на път да изпадне в паника – състояние, в което никой досега не го бе виждал. Елейзабел погледна към Крот, на лицето ѝ се изписа ужасяващо прозрение.

– Дрог – задъха се момчето-дявол. – Издаденият народ. Идват за нас.

Елейзабел изтръпна при спомена за нощта, когато се бе разминала на косъм с едно от тези същества. Никога преди не бе чувала да ги наричат по някакъв начин, но тя познаваше добре острия вкус на морето и ниските температури, които съпътстваха появата им.

– Всички ще стоим заедно! – изръмжа Джак и извади парче черен камък от палтото си. Започна да ги обикаля, чертаейки широк кръг, докато влачеше камъка по земята, минавайки по релси и траверси. Дори на фона на светлината те не виждаха следите от начертаното, защото камъкът не оставяше следа. Но за незрящите очи на момчето-дявол тя бе ясна като бял ден.

– Студено! – проплака Арманд и притисна Крот към себе си, за да се стопли.

– Мисля, че мога да направя така, че да стане по-топло – предложи Елейзабел. Знаеше какво представлява Стражът за топлина, въпреки че не ѝ бе ясно как точно да го приложи.

– Никакви Стражи в този кръг – изсъска момчето-дявол, което все още изглеждаше заето. – Трябва да се скрием. Кръгът ще ни направи невидими за тях. Стражите ще ги привлекат както медът привлича мухата.

От посоката, към която се бяха отправили, до тях достигна шляпането на ципест крак, който се влачеше бавно сред мрака.

– Изгасете си лампите! – нареди Джак. Те се поколебаха. – Направете го или всички ще умрем!

Лампите изгаснаха и страхът сграбчи гърлата и сърцата им. Мракът бе непрогледен. Усещаха се само студът, ужасяващият студ и

драскането на Джак, който довършваше своя кръг, тъй като така или иначе той вече не можеше да вижда и нямаше нужда от светлина. Дрехите им, които вече леко бяха успели да се затоплят върху кожата им, отново се намокриха. Таниел усети как косата му залепна от влагата и по лицето му се стичаха солени капчици. Мрачната и ледено студена бездна на бездънното море ги обгърна. Дъхът им излизаше под формата на пара около тях.

– Не издавайте нито звук – прошепна момчето-дявол, намествайки се в кръга. Той чу как Крот повтори инструкцията на Арманд, въпреки че думите му бяха толкова завалени, че почти не се разбраха. В неговото състояние студът му влияеше много по-зле, отколкото на останалите и бе започнал да получава хипотермия.

Ехото от шляпащи крака се умножи. Бавни и целенасочени стъпки, тежки и мрачни. Сякаш съществата се влачеха, тъй като всяка стъпка изглеждаше затруднена, нещо средно между стържене и хлъзгане и звукът напомняше за нещо по-голямо от човек. Те се приближаваха все по-близо до стгушената и скована от ужас групичка, която стоеше напълно заслепена по средата на релсите, затворена в невидим кръг и надяваща се на спасение от нещо, което не разбираше. Само момчето-дявол си знаеше работата, дори Кейтлин не бе чувала за подобен Ритуал.

Елейзабел се сгуши в Таниел и този път, в мрака, той отвърна на прегръдката ѝ. Обгърна я с ръце и я притисна близо до гърдите си, усещайки биенето на сърцето ѝ до своето.

Следващият звук бе толкова близо, че тя едва не извика от уплаха, но викът замря в гърлото ѝ. Усещаше как Арманд целият се тресе до нея и ѝ се стори, че се борееше, за да не извика.

В следващия момент те бяха навсякъде около тях. Тежкият мирис на влага и гниеща риба проникваше в гърлото и ноздрите им. Елейзабел можеше да чуе хрипливото им дишане, да ги почувства как се движеха около тях, душейки в търсене на плячката си. Дрог знаеха, че хората бяха някъде наблизко, но недоумяваха защо не можеха да ги открият.

Кейтлин успя да се съдържи, докато нещо мина покрай нея. Косъмчетата на ръката ѝ настръхнаха през съдрания ръкав. Тя преглътна ужаса, първичния страх от тъмното, който се опитваше да се изкачи нагоре през гърдите и гърлото ѝ и навън. Точно в този момент осъзна, че никога преди това не се бе озовавала сред подобен непрогледен мрак. В един свят, пълен с газени лампи и фенери, това не ѝ се беше налагало. Дори в провинцията винаги имаше лунната светлина, както и приглушените светлини на света около нея. Те бяха достатъчни, за да не бъде дори

облачната нощ тъмна като в рог.

Но тук, тук нямаше никаква светлина. Нищо, нито една искрица, за която окото можеше да се хване, за да зърне каквото и да било. Абсолютна и пулсираща бездна, която заплашваше да изтръгне сърцата и душите им от тялото и да ги смаже. Таниел стоеше, без да мърда, борейки се със самия себе си. Дрог се влачеха и бълбукаха ужасно близо. Шляпането на мокра опашка, която се влачеше по релсите, смразяващият дъх на вештици, усещането за движение, докато те обикаляха отново и отново и не преставаха да търсят. Изглежда минаваха покрай кръга, без да осъзнават, че е там, но в същото време им бе ясно, че плячката им е наблизил и нямаха намерение да се откажат лесно. Ужасна студена пропаст, мрак, пропит със солта на морските дълбини. Кейтлин имаше чувството, че това изпитание нямаше да свърши никога. Тъмно, тъмно. Всичко е тъмно.

Елейзабел изскимтя леко, усещайки отвратителния дъх на едно от съществата в лицето си, което бе толкова близо, че можеше да го докосне с носа си. Но този звук, независимо че бе почти неосезаем, породил пълна тишина. Дрог бяха спрели да се движат, замръзнаха на място в момента, когато звукът се бе отделил от устните ѝ. Сърцето на Елейзабел се сви от ужас. Бяха я чули.

Те започнаха да се движат отново, но този път целенасочено. Онези, които се бяха отдалечили, започнаха да се връщат обратно към кръга. Таниел усети как по лицето му премина нещо слизесто, толкова близо, че почувства мустаците му по устните си. Повдигна му се. Дрог бяха тръгнали към кръга, към тях. Въпрос на секунди бе да ги открият.

Измъченият стон, който накара всички да замръзнат по местата си, наведе Таниел на мисълта, че с тях е свършено, но в следващия момент разпозна глупашкия, носов звук. Това бе Арманд. В момента, в който го бе издал, той бе сграбчен и извлечен извън кръга. Не спираше да вика и да крещи сред непрогледния мрак. Щом звуците достигнаха до тях, Таниел притисна Елейзабел в обятията си. Последва бърз стържещ и хлъзгащ звук, писъците на Арманд, хлъзгане, удар и още един. Гласът на Арманд постепенно стана по-слаб, премина в циврене и напълно изчезна.

Настъпилата тишина бе пълна. Звуците от дрог бяха изчезнали. Около час след това никой не помръдна. Във въздуха вече не се усещаше вкус на сол и се бе по-затопило значително.

– Отидоха ли си? – обади се най-сетне Карвър с едва доловим глас.

Просъскването на клечката кибрит и запалването на лампата на

момчето-дявол дадоха отговор на въпроса му. След малко светнаха и останалите лампи, измествайки потискащия мрак. Таниел се тресеше, Елейзабел също започна да трепери в обятията му. Но от господаря на просяците, Крот, и неговия другар, нямаше и следа.

ГЛАВА 24

Генерал Монпелие

Лондон от небесен кораб

Сърцето на злото

Над летището на Финсбъри парк, оградено от високи стени и железни огради, се бе надвесил тъмен облак. Вътре светеха електрически крушки, захранвани от генератор, разположен в Хампстед Хийт. От западната му страна, ограждащи квадратно пространство, засипано с чакъл, бяха разположени прихлупени сгради, които светеха в мрака. От източната страна се намираше самата площадка за кацане, не особено голяма и оградена от лампи. Там стояха самотни двата големи небесни кораба, чиито балони, подобно на два платнени бръмбара, бяха завързани с вериги към земята. Дъждът се изливаше като из ведро, небето стенеше, разкъсвано от мощни светкавици и гръмотевици. Светлината им караше цялата картина на бягащи с пушки в ръцете войници за момент да застива. Сред рева на бурята се носеше шумът от изстрели. Летището стоеше само, сякаш в остров светлина сред мрачните поля, които го заобикаляха. Тук свършваше линията Пикадили.

След Унищожението и срива на улица „Каледония“ и „Арсенал“, станцията на метрото при Финсбъри парк вече не се използваше. Построяването на летището над метростанция бе грешка в градоустройствените планове. След бомбардирането на Лондон и усвояването на технологията на въздушните кораби от британците целта бе да се поправят срутените станции на метрото, да се възстанови линията Пикадили, както и да се построи летище над старата станция на Финсбъри парк. Военните трябваше да финансират построяването на летището, а градските съвети имаха задачата да възстановят разрушените станции. Строежът на летището вече бе започнал, когато се появиха и първите вештици. Тогава съветите бяха изправени пред далеч по-належащи проблеми от възстановяването на старото метро. Парите бяха похарчени за други линии, станциите така и не се върнаха към предишното си състояние, а

летището бе построено в края на нефункционираща линия.

Самата станция, намираща се под летището, бе включена към него, като бе изолирана от останалата част от метрото посредством охранявана желязна врата. Тя се намираще в приземната част на административното крило и на нея бяха поставени Стражи, за да възпрат каквито и да е вештици, промъкнали се от тъмнината. Там стояха и двама полицаи с предпазни жилетки, снабдени с пистолети и саби.

Охраната бе известена за телеграмата на Карвър, но нито един от тях не можеше да повярва, че някой може да успее да оцелее след преминаването на няколко километра подземни тунели на метрото, за да стигне до летището. Когато до ушите им достигна силно тропане, те се спогледаха, разтревожени.

– Представете се! – извика единият от тях след малко.

– Аз съм детектив Карвър! – чу се ядосан глас отвъд вратата. – Вие кого очаквахте?

Полицаяте погледнаха през шпионката на вратата и бързо се заеха с отварянето ѝ, след което поздравиха дрипавите си и премръзнали гости.

– Викнете генерал Монпелие – нареди единият от тях на другия. – И ги заведете до някоя от стаите. Трябва да се стоплят, за Бога.

Заведоха ги до една съвещателна зала – чиста стая със сивкави стени и дървени пейки, подредени до стените. На една от стените висеше черна дъска с тебешир. През малките прозорчета влизаше лека светлина от светкавиците навън. Но най-важното бе, че тук имаше огън, който през зимата се поддържаше постоянно заради пилотите и войниците, които трябваше да седят в студа, за да получават инструкции за задълженията си. Те се стгушиха около него. Безценната топлина проникваше до костите им и затопляше мокрите им дрехи. Веднъж излезли от метрото, до което никога не достигаха слънчевите лъчи, температурата отново бе станала поносима. Що се отнасяше до влажните дрехи, те бяха неизбежни в това време. Таниел се усети, че се тревожеше да не хване грип, и се засмя на собствените си абсурдни мисли. Грипът бе просто минимална цена, която можеха да платят, ако оцелеят през нощта.

– Какво стана? – попита Елейзабел, след като зъбите ѝ бяха престанали да тракат. – С Крот и Арманд искам да кажа? Къде отидоха? – Тя отправи въпроса си към Джек, който по някаква ирония бе единственият, незаслепен от мрака.

– Няма ги – отвърна момчето-дявол.

– Това го знаем – обади се рязко Кейтлин.

Джак не реагира.

– Арманд се уплаши. Той избяга от кръга и повлече Крот със себе си. Може би се е надявал да спаси и двама им. Но вместо това спасиха нас. Дрог взеха своите жертви.

– Току-що умряха двама мъже – каза Кейтлин с удивление. – Някой от вас изобщо осъзнава ли това? Обсъждаме смъртта им като че ли са някакви непознати.

– Господарят Крот вече го няма – заяви момчето-дявол. – Нито един от нас освен Арманд не го харесваше особено. А сега и него го няма. Спестете си тъгуването за после. Така или иначе с нищо не може да ни помогне.

Последва тишина.

– Ти знаеше, че ще умрат – каза Карвър.

– Да – отвърна Джак.

– Колко още от нас ще последват съдбата им? – попита той.

– Това няма да ви кажа – отвърна той. – Ще повлияе на изхода.

В този момент вратата на стаята се отвори и вътре влезе висок набит мъж с гъста бяла брада и малки сини свински очички. Бе облечен в безупречно изгладена униформа, на гърдите му висеше медал.

– Леле! – извика той добродушно. – Добре дошли в бърлогата на лъва!

Генерал Монпелие бе мъж като канара, с груби обноски, лишени от изтънченост. Просто не бе възможно да остане незабелязан. Той мина покрай всички, здрависа се с тях и им се представи. На лицето му бе написано особено задоволство, сякаш бе забравил това, че целият Лондон извън неговото летище е нападнат от вештици. Генералът се чувстваше в свои води единствено по време на война, когато всичко се бе изправило срещу него.

– Така, така – започна той. – Значи сте минали през тунелите, а? Нямахте да го повярвам, ако не го бях видял със собствените си очи. Кой от вас е детектив Карвър? Карвър се представи. – Е, Карвър, да не губим време. И двамата сме заети мъже. Да говорим.

– Във вашия кабинет – каза Карвър. – Ако обичате. Имам нужда от подписа ви, за да гарантира правото ми да използвам един от вашите небесни кораби.

– Разбира се, разбира се – отвърна генералът. – Веднага се връщаме.

Двамата излязоха от стаята и тръгнаха по коридора към кабинета на Монпелие. По пътя той се тюхкаше за това, че проклетите, подобни на

кучета животинки бяха обсадили летището и продължаваха да прииждат, независимо от това колко стреляха по тях.

– Право да ви кажа, Карвър, искрено се надявам, че писмото ви е реалност. Ще бъде много неприятно, ако сте дошли дотук за нищо.

– Имаме нужда от този кораб, генерале. И Дворецът е на същото мнение. Писмото ми идва директно от най-високопоставените служби.

– Така и трябва! – заяви генералът. – Тези неща са гордостта на кралския флот. Не мога да ги предоставя на всеки срещнат, дори и на вас, без разрешението им. А къде е старият Мейкрафт?

– Ами някъде навън – отвърна Карвър.

– Отдавна не съм се забавлявал толкова – заяви Монпелие при влизането в кабинета си. Затвори вратата.

– Боя се, че оттук нататък ще става все по-малко забавно – каза Карвър, но тонът на гласа му накара генерала да се обърне. Към лицето му бе насочено дуло на пистолет, на няколко сантиметра от носа му.

– Какво, по дяволите, означава това? – извика Монпелие.

– Съжалявам, генерале. Тук съм без разрешение от Двореца. Няма никакво писмо. Имат си много работа, а и аз нямах време да чакам разрешението им, за да взема небесен кораб. Затова донесох собственото си разрешение.

– Ще откраднете небесен кораб? Не постъпвайте като глупак. Ако ме застреляте, само след секунди тук ще гъмжи от полицаи.

– Какво ви засяга. Нали ще сте мъртъв – отвърна Карвър без капка колебание. – Съжалявам, генерале, но това е твърде важно, за да позволя на бюрокрацията да ми попречи. А сега, смятам, че имате да ми дадете някои документи, подписани от вас.

Дъждът блъскаше сивата повърхност на небесния кораб. След като се удряше по дебелия тъкан, се спускаше надолу и се изливаше върху чакъла. Там, до вратата на кабината, стоеше Грегор. Той потропваше с ботуши и потриваше ръце, за да се сгрее. Палтото му бе закопчано догоре, а шапката му се бе килнала надолу над лицето му. На фона на огромния кораб изглеждаше миниатюрен, една дребна фигурка, сгушена до кабината на балона.

Грегор пхна цигара в устата си и я запали. Той пуфтеше, когато от западната страна към него се насочиха група хора. В далечината се чуваха приглушените изстрели на войниците, които се опитваха да отблъснат мрачните фигури, прокрадващи се през полетата, привлечени от светлината.

Интересно, как се бе стигнало дотам. Преди шест години се бе

измъкнал на параход от Сибир, бягайки от затворническа колония, където бе изпратен за дезертъорство от руските въоръжени сили. Той не бе боец, а страхливец. Признаваше си това, макар и сам на себе си. Просто по неприятно стечение на обстоятелствата бе решил да избяга, преди службата му да приключи.

За известно време в Лондон му бяха послужили фалшиви документи за самоличност, но като руски емигрант в Англия за него имаше работа само на доковете, а той нямаше особени заложби в областта на риболова. След година пренасяне на щайги бе чул, че летището на Финсбъри парк се нуждае от пилоти на небесните кораби. Записа се. В родината си бе пилотирал по-тромавите руски небесни кораби за около шест месеца. Знаеше за какво става дума. А и армията бе готова да забрави за това откъде бе дошъл, в замяна на уменията му.

И така, Грегор бе избягал от една войска, за да се присъедини към друга. Той нямаше нищо против. Първо, тук времето бе по-хубаво. Парите му стигаха, коремът му никога не бе празен, а и можеше да се сдобие с американски цигари, когато си пожелаеше.

Но сега трябваше да си признае, че бе объркан. Насред цялата тази бъркотия някакъв детектив на име Карвър бе изпратил телеграма на генерала с изискване за небесен кораб. Беше съобщил, че е получил одобрението на Двореца и мисията му бе да спаси Лондон.

– Ще се изненадам, ако изобщо се появят, какво остава да донесат писмо с подобно разрешение – бе заявил Монпелие, но явно бе сгрешил и за двете неща. Те бяха тук заедно с документи, подписани от генерала, които позволяваха използването на небесния кораб и Грегор в това число за период от двадесет и четири часа.

Грегор вдигна рамене. Така или иначе предпочиташе да бъде в небето, където мръсните вештици не можеха да го хванат, отколкото на земята.

Небесният кораб се издигна над чакъла с оглушителен рев на двигателите си. Огромният му корпус се понасяше постепенно нагоре. На юг небето се озаряваше от светкавици, поне бурята бе започнала да стихва. Елейзабел гледаше през прозореца на кабината, докато всичко отдолу се смаляваше и се извиваше в посоката, в която се завърташе корабът. Земята се отдалечаваше, сякаш те бяха неподвижни, а тя просто изчезваше.

Тя вдигна поглед към червената вихрушка, виеща се бавно над Стария квартал. Това бе мястото, където отиваха, за добро или лошо.

Можеха ли да оцелеят в сърцето на Стария квартал, където никоой не се осмеляваше да пристъпи дори и преди вештиците да нахлуят в столицата? Над него минаваха само небесни кораби, тъй като бе твърде опасно да се ходи пеша, докато се хвърлят бомби в отчаян опит да се отблъснат дяволските изчадия. Какво ли ставаше под плетеницата от улици и развалините там?

Звукът от двигателите се промени, когато небесният кораб се спусна напред към Камбъруел, първата област, населена с вештици преди двадесет години. Именно над него бе разположена зеницата на злото червено око, надвесено от облаците.

Елейзабел погледна към улиците отдолу. Дъждът бе понамаял и мъглата се опитваше да заеме мястото си сред тесните улички. По върховете на черните стълбове светеха газени лампи, безразлични към поголовната сеч. Градът представляваше мрежа от звезди, стотици хиляди светещи прозорци във всички посоки. Сякаш летяха обърнати с главата надолу – към чистото небе под тях и бурното море отгоре.

Изяждат Лондон жив, помисли си Елейзабел. И все пак оттук изглежда толкова спокоен.

Тя знаеше какво се крие зад мрака. Красотата бе фалшива, светлите светеха, защото хората се бояха да ги изгасят при мисълта за това какво щеше да дойде при тях. В къщите умираха мъже и жени. Вештиците бяха побеснели и бяха твърде много, за да бъдат отблъснати. Ключът и резето предпазваха срещу някои видове, но други се промъкваха през комините или се плъзваха по тавана, или се материализираха от дима на свещите. Бяха безбройни като видове. Лоени котки, крейдълджак, джуджуси, ангелски камъни, буреносци, блуждаещи огънове, прашни вештици, милиони, дори и повече. Откъде идват? Какво искат?

Тези въпроси се задаваха непрестанно. Вештиците не бяха дали отговор.

– Елейзабел – обади се Таниел зад нея.

Тя се обърна и го видя да стои там, мокър и дрипав, но силен въпреки всичко. Със силата, която крепеше всички тях. Обърна се към прозореца и каза:

– Страх ме е, Таниел.

– Точно това щях да ти кажа и аз – обади се той тихо.

– Наистина ли? – изненада се тя.

– Чувствам как всичко излиза извън контрол – каза той приглушено. – Преди... не бях щастлив. Но се чувствах сигурен, бях в безопасност. Откакто се появи ти, всичко се промени. Виждам как животът ми

се руши около мен, изоставих дома си и замалко да полудея... промених се. Усещам го. Откакто се появи ти.

– Съжаляваш ли за това? – попита тя и усети колко нетърпелива бе да чуе отговора му.

– Нито за миг – отвърна той.

По лицето ѝ се изписа усмивка на облекчение и сърцето ѝ заби по-силно.

– Не зная какво ще се случи сега – каза той. – Отправили сме се към място, където никой от нас преди това не е бил. Някои от нас може изобщо да не се завърнат. Исках да ти кажа, в случай, че нямам подобна възможност... Това, което ми даде ти, Елейзабел, е безценен подарък... и аз...

– Господарю Фокс – каза тя и се обърна към него, – тихо. – Докосна устните си до неговите и той отвърна на целувката ѝ продължително и страстно. Останалите в кабината изгубиха очертанията си, те вече нямаха значение.

Вече половин час се носеха над мрачния и гъмжащ от гадини Стар квартал. Небесният кораб се движеше над земята на смъртта, далеч от досега на вештиците. Премина отвъд Темза. Дъждът бе отстъпил място на фина мъгла, замъгляваща прозорците на кабината. Те погледнаха към града. Заплашителната червена вихрушка се разрастна, приближавайки се към тях. Навсякъде се чуваше шумът от двигателите, с помощта, на които се носеха в небето.

Единствено благодарение на въображението можеха да си представят какви неща се спотайват долу, сред разбитите от бомбардировките улици. Терасите на сградите бяха опряни една в друга, разрушени при допира си. Старите покриви зееха като отворени усти с натрошени греди вместо зъби, на местата на някогашните магазини имаше само купчина отломки. Море от разрушение, като че армии от сгради се бяха сблъскали една в друга, сривайки се със земята и излагайки останките си да гният под жаркото слънце и проливните дъждове.

Сега минаваха под ужасяващото око. Улиците под него бяха оцветени в яркочервени отсенки. Благодарение на светлината от него те забелязаха, че долу имаше движение. Някакви неща се носеха във въздуха, бягаха и се движеха тежко. Мъглата отново се бе настанила и пречеше да се различат контурите на стрелкащите се, влачещи се и придвижващи се тромаво вештици. Там, пред тях се намираще центърът на вихрушката, около който се виеха ужасните облаци.

– Виждаш ли? Виждаш ли какво има там? – попита Кейтлин,

притискайки се към прозорчето на кабината.

– Господи! – Таниел дишаше тежко.

То се виеше около обкръжаващите го сгради като птичи нокът, огромна готическа постройка, катедрала от злоба, която се извисяваше на зъбена, злокобна и страховита. Кулите проникваха в небето. Повърхността ѝ бе изпъстрена със злобните погледи на готически фигури от камък. Някои части от нея като че ли се бяха разтопили, а други се открояваха ярко с извитите си остриета и балкони. Високи сводести прозорци гледаха невиждащо с черните си стъкла, островърхи кули с подпорни стени и камбанарии. Беше отчасти замък, отчасти църква, отчасти храм. Нещо, конструирането на което бе отвъд способностите на други освен на най-лудите архитекти. Потопена в червената светлина на облаците отгоре, тя излъчваше някаква адска лудост. Извисяваше се гротескно и гордо като извита кървава корона.

– Утробата на мрака – поясни Джак, който стоеше зад тях. Той го знаеше и без да вижда. – Точно там трябва да отидем.

– Но как се е появила на това място? – попита Кейтлин. – Защо преди това не можехме да я видим?

– От много години насам е била покрита с плащ, невидима за нашите очи – отвърна момчето-дявол. – Със Стражи на силата, които досега не съм усещал. Но сега Стражите са свалени. Катедралата трябва да се отвори, за да приеме боговете на Братството. Глау Меска вече идват насам. Разполагаме с много малко време.

– Но... как се е озовала тук? – повтори въпроса си Кейтлин, недоволна от отговора.

– По същия начин, по който и вештиците – отвърна Джак. – А сега се подгответе. Времето почти изтича; останалото зависи от вас.

Небесният кораб се приближи до отвратителното здание и спътниците се подготвиха, доколкото им бе възможно, а в съзнанието на всеки звучеше въпросът кои от тях щяха да загинат сред стените на демоничната катедрала на Братството.

Летището на Финсбъри парк бе под обсада и амунициите вече бяха на привършване. Съществата не спираха да прииждат и независимо колко падаха убити, на тяхно място идваха нови три. Някога пустите поля сега бяха покрити с трупове, но това не възпираше вештиците, които стъпваха върху тях, водени от силния си глад, привлечени от светлините и живота зад граничната стена.

Джеръб Уейтли бе начело на защитата. Той очакваше с известно объркване заповедта за използването на натоварените с бомби небесни

кораби, за да ги изпрати за помощ или да използва бомбите им за защитата на базата. Но подобна заповед така и не бе издадена. Двата небесни кораба стояха неизползвани. Той бе видял как единият от тях бе взет от някакви непознати и се бе отправил към Стария квартал. Беше се борил, докато нещата вече не бяха станали безнадеждни, и сега бе тръгнал към кабинета на генерала, за да изиска използването на последния небесен кораб за евакуиране на базата. Хората му бяха изтощени, обкръжени и губеха. Базата трябваше да бъде напусната. Ако не успееше да накара генерала да разпорежи подобно нещо, щеше да се нагърби с организирането на бунт.

Отстъпване. Изтегляне... Мислеше как точно да формулира молбата си... не, по-точно искането си. Почука на вратата на кабинета на генерала. Отговор не последва. Той се намръщи. Никои не бе виждал генерала вече почти час. Почука отново, но както и предишния път, нямаше отговор. Той опита да отвори вратата, но тя беше заключена.

– Генерале? – извика той. Отново тишина. Извади пистолета си. Сега беше време за решителни действия, а не за оттегляне. По дяволите военният съд. Отстъпи назад, прицели се във вратата и отнесе ключалката ѝ.

Вратата се отвори. До закрития с капаци прозорец имаше масивно бюро с книги и документи. Там, завързан за стола си, със запушена уста седеше генералът, почервеният от яд и издаващ нечленоразделни звуци през чорапа в устата си.

– А – каза Джеръб, сякаш това обясняваше всичко.

ГЛАВА 25

Катедралата Пазачи

Дворът на катедралата бе пуст. Високите огради, които я изолираха от останалата част на Стария квартал, не позволяваха и на вештиците да припарят вътре посредством Стражи, талисмани и сили отвъд човешките възможности. Вештиците виеха и издаваха смразяващи звуци от порутените улици на Камбъруел в отчаян опит да достигнат големия небесен кораб, който се бе снижил ниско долу, на около пет метра от каменния паваж. Но катедралата бе отделена от Стария квартал, за да не проникнат в нея съществата, превзели целия Лондон. Въпреки че хората от

Братството знаеха как да се справят с вештиците, те все още бяха човешки същества, уязвими от гадините. Ако нещо се промъкнеше отвъд тези стени, това бе само по повелята на Братството.

Катедралата се извисяваше над тях подобно на тъмночервена планина от извивки, сводове и колони. Тя сякаш издаваше някакъв монотонен звук, който караше главата и ушите на Таниел да пулсират, докато се спускаше надолу по въжената стълба, която висеше от кабината и стигаше до двора ѝ. Като се изключеше бъркотията отвъд оградата, звукът от двигателите на небесния кораб и непрестанният басов тътен на катедралата, в двора бе съвсем тихо и спокойно. Сякаш тук не бе валиял дъжд, както в останалата част на града. Вероятно причината бе в това, че мястото се намираше в окото на бурята.

Таниел стъпи на двора и се огледа наоколо. Отдясно бе главната порта на катедралата, която имаше две крила, лакирани с черен лак, по които със злато бяха изобразени най-различни форми и символи. Наблизо Кейтлин и Карвър привързваха въжето-котва на небесния кораб към голямата летва, с която бе залостена портата. Грегор трябваше да ги изчака. Той така или иначе нямаше друг избор, защото за развързването на въжето бяха необходими двама души: един да придържа кораба да не мърда и друг да отвърже въжетата. Не можеше да напусне кораба, за да го освободи, защото той щеше да излети без него. Съдейки по разгорещените спорове по време на спускането, можеше да се каже, че той не бе съгласен на това, но най-накрая всички млъкнаха и затаиха дъх. Не знаеха какво точно му е казал Карвър, за да го накара да им сътрудничи, но след разговора им той бе преbledнял и разтреперан. Елейзабел слезе по стълбичката последна.

– Толкова е пусто – отбеляза тя. Таниел мислеше същото. – Таниел, защо няма никакви пазачи?

– Защото знаят, че няма кой да се промъкне вътре – обади се момчето-дявол. – Стражите по вратите са толкова могъщи, че нито един ловец на вештици не би могъл да ги преодолее. Самата Тач ги е нарисувала и само тя може да ги премахне.

Таниел не се замисли над думите на Джак, защото знаеше, че не бяха дошли тук, за да стоят отвън. Все трябваше да има начин да влязат.

– Но вероятно – каза Елейзабел – ако някой има представа от изкуството на Тач, ще може да отвори вратата.

Момчето-дявол се усмихна. Това бе толкова необичайно за него, че даже изглеждаше ужасно.

– Тя се учи – каза той с дрезгавия си глас.

Таниел вдигна поглед към небесния кораб над тях.

– Не можем ли да използваме бомбите на борда на това нещо? – попита той и се приближи към мястото, където бяха закачени някакви масивни предмети.

– Трябва да бъдем сигурни – каза Джак. – Трябва ни Тач. Бомбардирането на катедралата може да блокира пътя ни навътре.

Елейзабел вече се беше приближила до портата и обхождаше повърхността ѝ с поглед.

– Не я докосвай – предупреди я момчето-дявол. – Стражите могат да те убият.

– Няма да я докосна – увери го Елейзабел и започна да чертае своя Страж във въздуха.

Таниел я наблюдаваше с леко учудено изражение на лицето. Тази нова нейна способност, подарък за сбогом от Тач, вече ѝ се удаваше напълно. Внезапната поява на подобно нещо у някого бе в състояние да обърка и най-издръжливата психика, също като да се събудиш с нов крайник, но Елейзабел вече го бе приела. Това бе нейната сила, си бе казала тя. Нищо не можеше да я срине толкова лесно. През изминалата седмица бе преминала през неща, които не би пожелала дори на най-големия си враг, и бе останала с всички си. Успяваше да се приспособи към всяка ситуация, да открие ключ за всяка врата.

Той се спомни за целувката им и се усмихна сам на себе си въпреки страха. Помисли си какво ли щеше да стане с тях, когато всичко това приключи.

Елейзабел нарисова и последната черта от Стража като че ли това бе най-естественото нещо, което можеше да направи. Това бе Страж на Отрицанието, който притежаваше силата да разсее всички останали Стражи. При други обстоятелства не бе толкова лесно да бъдат премахнати Стражите на Тач. Но всеки, който бе поставил Страж, можеше да го отзове със същия успех и тъй като Елейзабел бе наследила способността си от Тач, шансовете ѝ бяха огромни.

Тя отстъпи назад, оставяйки фигурата да се рее във въздуха пред нея.

Нищо. И после заслепяваща светкавица, която накара всички тях да прикрият очите си. Стражите на вратата блеснаха ярко и избухнаха като барут. След малко започнаха да тлеят и изчезнаха. Сега златото от символите бе потъмняло и зацапано, тъй като силата им се бе изпарила. Елейзабел погледна към Таниел и му се усмихна.

– Бас държа, че старата вештица ще съжалева за това, че някога е

срещала мис Елейзабел Крей – каза Карвър ухилен. – Но сега на работа. Нямаме време.

Ритуалът paphau'es'maik бе отнел около два дни. Всеки член на Братството бе научил своята част като по вода. Необходимо бе церемонията да продължи без прекъсване, за да има успех, но четиридесет и осем часа бе твърде дълъг период от време за когото и да е, за да запази концентрацията си. Затова бдението се извършваше на смени по четири часа, като не се променяше наведнъж, а постепенно. Окултистите се отегляха и биваха замествани съвсем плавно, така че във всеки един момент да има не по-малко от двадесетина от тях, които да осъществяват церемонията.

За успешното завършване paphau'es'maik бяха необходими повече от хиляда компонента. Правилните молитви трябваше да се произнесат в правилната последователност; за кръга на призоваване трябваше да бъде призван поотделно всеки един от сто и тринадесетте Стражи, тамянът следваше да се приготви и да се изгори в точните съотношения, всеки от участниците в церемонията трябваше да премине през ритуално пречистване всеки път, щом се присъединяваше към групата, помазването трябваше да се осъществи, преди Тач да се присъедини в самия край на церемонията, за да призове Глау Меска да слязат на земята. Имаше много неща, които да се сбъркат и само един верен начин.

– Пайк! Пайк! Къде си, проклетнико?

Тач се носеше по каменните коридори на катедралата към мястото, където спеше Пайк, и викаше. Докторът току що бе приключил с извършването на една особено сложна част от paphau'es'maik, толкова деликатна, че не можеше да я довери на никого друго. Сега искаше да си почине.

– Да, го'жо. Какво мо'а да направя за вас? – обади се Кюриън Блейк, който стоеше от външната страна на вратата, зад която спеше Пайк.

– Махни се от пътя ми, ти, нещастен колониален пън! Казах, изчезвай! Пайк!

Високият американец измери с поглед жената, която стоеше пред него. Такава загуба, помисли си той. Красивото осемнадесетгодишно момиче, прекрасна английска роза, ако изобщо имаше такава, която бяха напълнили с бодли. Тач имаше лицето и тялото на това младо момиче, но все още изглеждаше стара. Здравите ѝ кости пукаха, деликатните пръсти на ръцете ѝ бяха извити от артритата, гласът ѝ бе дрезгав като на сврака. Каква загуба само.

– Той спи, мис Тач – заяви Блейк. – Каза да не го безпокоя. – За

разлика от другите членове на Братството, Блейк не удостояваше Тач с особено уважение. Докато те се прекланяха пред нея и изпълняваха всяка нейна прищявка, той не се държеше с нея по някакъв особен начин. Това я вбесяваше.

– Ти негов слуга ли си, а? Говори, казах!? Слуга?

– Докато на слугата му плащат, за да изпълнява, каквото докторът поиска от него, да.

– Пайк! – изрева тя и вратата се отвори. В нея застана самият доктор, облечен в пижама и побутващ очилата нагоре по носа си.

– О, мис Тач! Каква...

– Някой е отворил вратата на катедралата! – изпищя тя. – Усещам го. Всичките ми Стражи са разбити. Някой е проникнал вътре, глупак такъв!

На доктора му трябваше известно време, за да проумее какво му казваше старата, но това му подейства като кофа със студена вода.

– Господин Блейк! – каза той рязко. – Намери натрапниците и се отърви от тях!

– С най-голямо удоволствие – каза той и се оттегли.

– Веднага ще се облека – каза той на Тач. – Признавам си, че не очаквах някой да успее да се приближи толкова до нас, но има начини да се справим със ситуацията.

Сякаш се разхождаха по артериите на някакво огромно спящо чововище.

Вътрешността на катедралата бе облицована със злато, черен камък и червен лак. Златно, черно и червено, червено и черно, и златно и никакъв друг цвят или нюанс сред тях. Декорирани сводове, оброчни олтари, малки червени ниши със запалени в тях черни свещи. Цветовете бяха така наситени и неизменни, че привличаха силно погледите им и ги потискаха. Толкова прекрасни, богати цветове, а в същото време агресивни, тъмни и могъщи.

– Мразя това място – прошепна Елейзабел.

– Има известен чар – обади се Кейтлин, която често носеше червено и черно и ги съчетаваше прекрасно.

– Внимателно – каза Карвър. – Може би вече са разбрали, че сме вътре. – Неговият пистолет бе зареден, както и тези на ловците.

– Знаят – прошепна момчето-дявол.

– Знаеш ли, вероятно е някакъв тип вештица, която е безформена – разсъждаваше Пайк, докато крачеше по мрачния коридор. – Те

обладават живи същества. Също като крейдълджак, кучета-пльхове и така нататък.

– Глупак! Аз съм запозната с всичко, което може да се знае за вештиците – сряза го Тач.

– Но разбира се, че е така – отвърна Пайк. – Моля да приемеш най-дълбоките ми извинения. Искам да кажа, че от известно време призовавам вештици от различни видове.

– Проста задача. Проста – каза Тач. Сега тя чу ръмжене, обърна се и погледна към Пайк със свитите си очички. – Какво беше това, а?

– Точно за това говорех – заяви докторът. – Вештиците имат нужда от тяло-приемник, за да живеят, също като теб. Един от най-старите ни членове се занимава с развъждането на особено жестоки кучета-пазачи. Ние поставяме вештици в тях. Резултатите бяха невероятни, както показаха експериментите ни.

– Хм. По-бързо, скоро идва времето за моята част от церемонията.

Пайк се спря пред една заключена и залостена врата. Там стояха двама набити мъже, които се занимаваха с усмиряване на животни. Ръмженето идваше отвътре, силно и гърлено. Докторът подаде на Тач тънка гривна от гладък метал с един-единствен Страж на нея.

– Моля те, сложи си я. Всички имаме такава. Ще възпре кучетата да те нападнат.

Тач си постави гривната и един от пазачите отключи вратата и я отвори. Реакцията бе незабавна. Ръмженето избухна в подивял лай. Звукът от спъването на веригите се примеси с този от удрянето на огромните им туловища в решетките. В стаята бе тъмно като в рог, но светлината, която проникваше вътре от коридора позволи на Тач да види двете редици с клетки и очертанятия на съществата вътре.

– Удивителни са, нали? – каза Пайк. Дватама пазачи пристъпиха към клетките и освободиха кучетата-вештици.

ГЛАВА 26

Кучета-вештици

Пророчествата се изпълняват

Американският начин

Те чуха пристигащите кучета много преди да ги видят и знаеха, че те не бяха обикновени.

– Сигурно са няколко дузини! – предположи Кейтлин. Карвър проверяваше дали пистолетът му е зареден. Усещането за вештици на Таниел се пробуждаше и се засилваше с всяка изминала секунда, докато кучетата се приближаваха към тях.

Намираха се във висока стая с червени колони, достигащи до наклонения таван над тях. В няколко редици бяха подредени дървени пейки и масивни маси, създаващи впечатлението за трапезария. Имаше два свода. Под единия бяха минали, за да влязат, а другият се намираще точно отсреща. В стените имаше две малки вратички.

Звучите се носеха от сводестата врата срещу тях и се засилваха все повече.

– Обърнете масите! – извика Карвър. – Да направим барикади!

Те го послушаха. Вдигнаха две от тежките маси и ги опряха на входа, откъдето идваха звучите. След това обърнаха и останалите пейки и маси, превръщайки залата в лабиринт от препятствия. Сториха всичко това за около минута и затаиха дъх в очакване. Бяха оформили три редици от тежките маси, за да могат да се скрият, преминавайки към следващата при необходимост. Между масите зад тях бяха оставили малки разстояния, откъдето да минат, след което да ги придърпат една към друга, за да съединят барикадата. Сега бяха заели позиция зад най-предната редица с очи, впити в сводестата врата, откъдето щяха да дойдат нападателите им. Таниел подаде на Елейзабел къс меч с тясно острие.

– В случай, че се приближат твърде много – каза той. Елейзабел го взе, без да промълви нито дума.

Първите кучета се показаха, а две от тях успяха да прескочат масите на входа и се приземиха на четири крака на каменния под. Кейтлин изпусна тихо проклетие при вида им. Вече нямаше съмнение, че това бяха вештици. Имаха форма на кучета, но изглеждаха издути и извити отвътре. Имаха огромни гръдни кошове, възлести крака с толкова напращали мускули, че изглеждаха гротескно, зъбите им бяха огромни. Подаваха се силно над венците им и се забиваха в устите им, а слюнката им бе оцветена в розово от кръвта. Очите им бяха тъмни и воднисти, с празен поглед. Костта над тях бе толкова издадена, че почти ги закриваше. Козината им бе черна, но червената светлина, проникваща отвън, ѝ придаваше дяволски вид.

Таниел стреля пръв, последван от останалите. Първите две кучета паднаха, но след тях идваха още, преодоляваха препятствията едно след друго с бесен рев. Таниел се прицели и отнесе главата на едно, което бе сложило лапите си на масата, за да прескочи и нея. Карвър и Кейтлин

стреляха по друго, но успяха да уцелят две от тях, отблъснати при опита си да се покатерят над барикадата. Тогава четири кучета наведнъж се блъснаха в масите и те паднаха под тежестта им. Съществата се втурнаха напред, pistolетите изсвистяха и две от тях паднаха на земята. Но кучетата не спираха, а и сега бяха многобройни. Препускайки през стаята, те се хвърляха над преобърнатите маси, зад които се криеха нападниците. Едно от тях се покачи горе и в устата му гръмна pistolет, от което мозъкът му се разхвърча.

През една от цепнатините се промуши друго куче, което се втурна към Елейзабел, тя обаче вдигна сабята си с две ръце, сякаш бе кама и я заби отстрани в тялото на съществото. То изрева от болка и мина покрай нея, но бе посрещнато от куршума на Карвър. Инспекторът извади сабята от ребрата му и я хвърли обратно на Елейзабел, без да губи нито миг, защото кучетата продължаваха да прииждат в стаята. Той се прицели в още едно, което се опитваше да се провере между масите, но го пропусна и улучи дървото. Кейтлин изрева, тъй като една треска я удари точно над окото. Таниел уби кучето със сабята си, преди да успее да се провере напълно.

– Отдръпнете се! – извика Кейтлин и като по сигнал те се промушиха през разстоянията между задната редица от маси и ги придърпаха една към друга, за да съединят барикадата.

Таниел започна да презарежда pistolета си трескаво, когато ги нападна втората вълна. Кейтлин избърса струйката кръв от челото си и отново се прицели. Проклетите същества нямаха умора и сега прииждаха от всички посоки.

По-умните от тях вече не се опитваха да прескочат масите, а се опитваха да ги заобиколят и да атакуват от всички страни въпреки барикадите. Таниел се обърна и видя, че едно от кучетата се бореше с момчето-дявол, като го дращеше в опита си да го захапне. Момчето-дявол извади една стреличка с екзотични цветове на перата и я заби в съществото. В същия момент кучето експлодира и изгоря в светлокафяв пламък. Останалите кучета спряха, изумени от агонията на себеподобния си. Момчето-дявол успя да се спаси. В този момент във въздуха хвърчеше нещо, хвърлено от Кейтлин...

Въздухът избухна в оглушителна експлозия, която бе толкова ярка, че направо ги заслепи. Една от светлинните бомби на Кейтлин с малко добавка за повече шум.

Отново избухнаха изстрели, но този път идваха иззад тях. На Таниел му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че те не бяха

произведени от Кейтлин или Карвър. Някой друг стреляше по тях. Той се обърна рязко и видя четирима мъже, облечени по абсурден начин. Двама бяха със смокинги, един – с фрак и кожени панталони за езда и последният – с тъмночервен плащ и качулка на раменете. Те стояха на входа, откъдето бяха дошли натрапниците, но обърнатите маси им пречеха да ги уцелят. Бяха в безизходица – от едната страна се намираха кучетата-вештици, а от другата – Братството.

– Не се разделяйте! – извика Кейтлин, но викът ѝ бе заглушен от следващата светлинна бомба – този път насочена към окултистите.

– Вие трябва да останете до края, ти и Таниел – внезапно изсъска момчето-дявол в ухото на Елейзабел.

– Какво? Но къде отиваш ти? – извика тя.

– Настъпи моят час. Няма да...

Той бе прекъснат от Кюриън Блейк, който се прицели и стреля. Елейзабел изпищя, щом видя как по дървената повърхност на масата, по роклята, лицето и косата ѝ плисна кръв. Момчето-дявол падна възник в нея и тя отново изпищя и го отблъсна, залитайки назад. Усети как някой ѝ помогна да се изправи на крака. Беше Таниел, който не спираше да стреля през рамото ѝ към кучето-вештица, което се спусна към тях.

– Сега! – извика Кюриън Блейк и заедно с останалите трима мъже се втурнаха, заобикаляйки масите. Егмонт, мъжът с червеното наметало, лежеше възник, прострелян от един от куршумите на Кейтлин в сърцето. Дарстън, един от облечените със смокинги, тъй като още не бе взел участие в *pthau'es'maik* – се строполи на земята, преди да има възможност да се приближи до мястото, където седяха Кейтлин, Карвър, Таниел и Елейзабел. Но Блейк съгласува атаката си с момента, в който няколкото останали кучета се втурнаха към тях, затова Карвър и Таниел се заеха да ги отблъснат. Единствено пистолетът на Кейтлин бе насочен към тях, но не задълго, тъй като Блейк я простреля в ръката.

Тя извика от болка и се преви. Блейк и другият оцелял – Ходж, прескочиха масите и се прицелиха. Карвър се обърна, но в същия момент пистолетът на Блейк отново се обади, той падна на масата зад себе си и не помръдна. Спречкването приключи, когато Ходж опря пистолета си в главата на Таниел, а Блейк се бе прицелил в Кейтлин, която бе коленичила на пода, стискайки обляната си в кръв ръка. Елейзабел застина на място.

– Със сигурност няма да ми е приятно да застрелям една дама, госпожо, но не ми оставяте друг избор, нали? – изръмжа той.

– Копеле – изсъска Кейтлин през стиснатите си зъби. Опитваше да

сгъне пръстите си, но без особен успех. В дланта ѝ имаше дупка и плътта ѝ изглеждаше черна на фона на червеникавата светлина.

– О, мислех си, че англичанките имат добри обноси – каза той и се ухили. Разнесе се ръмжене, но Блейк извади втори пистолет със свободната си ръка и простреля последното останало куче-вештица, което се опитваше да прескочи масата.

– Дяволски трудно се удържат, наистина. Но не мога да ги оставя да сдъвчат пленниците ми.

– Познавам те – каза Таниел и Блейк се обърна, докосвайки шапката си за поздрав.

– Кюриън Блейк, най-добрият ловец на вештици в Щатите. А аз познавам теб, сър. Таниел Фокс, ако не греша. Синът на най-добрия ловец на вештици в Англия или поне така съм чувал.

– Господин Блейк, не трябва ли да се погрижим за тях веднага? – обади се Ходж.

– Млъкни, Ходж – каза американецът. – Имам си работа. Никой няма да ходи никъде. Безценната церемония на Пайк е спасена. А аз искам да се позабавлявам. Ходж се подчини колебливо, но не свали пистолета си от Таниел. – А сега, сър – обърна се Блейк към Таниел, – бихте ли ми оказали честта?

– О, съмнявам се – каза Таниел. – След като се обръщаш срещу мен.

– Е, аз съм там, където има най-много пари, това си е самата истина – каза Блейк с неприятния си провлачен американски акцент. – Но не бих могъл да пропусна възможност като тази. Най-добрият в Щатите срещу най-добрия в Обединеното кралство. Винаги съм искал да се състезавам с баща ти, момче. Но хората казват, че синът е не по-малко способен. Ти и аз, Таниел Фокс. Да видим кой ще победи.

– Искаш да се изправиш срещу него на дуел! – възкликна невярващо Кейтлин.

– Или това, или ще ви застрелям и двамата веднага – отвърна Блейк. – А с вас и онова красиво същество ей там – той посочи към мястото, където Ходж бе стиснал Елейзабел за ръката, все още насочил пистолета си към Таниел.

Ходж се обади:

– Господин Блейк, наистина трябва да ви кажа, че съм против.

– Казах да млъкнеш, нещастник такъв! – извика американецът. – Там, откъдето идвам, един мъж прави това, което трябва, разбра ли ме? Това е законът на Били Хлапето; не си най-добрият, докато не победиш

най-добрия. Е, аз съм най-добрият и сега съм тук, за да го докажа. Споразумяхме ли се, господарю Таниел Фокс?

– Но без пистолети – каза Таниел. – Със саби.

– Така да бъде – ухили се Блейк. – Знаех си, че ще кажеш това. Няма глупак, който да се изправи пред мъж от Кентъки на дуел с пистолети. Да си разчистим малко място.

Ходж премести пистолета си към Кейтлин, докато Блейк претърси Таниел и захвърли всички оръжия, с които разполагаше, с изключение на избора от него нож – кама с дълго острие с изобразен кръст, гравирани със Стражи и руни. Блейк и Таниел преместиха масите от средата на стаята настрани, разчистиха телата на кучетата-вештици и на момчето-дявол. Така си обособиха една малка, покрита с кръв, арена за борба. Ходж премести Кейтлин и Елейзабел настрани, до една от стените на стаята. Той се препоти от неудобство, докато гледеше как откаченият американец се подготвя.

– Надявам се да ми простиш за тази прищявка – каза Блейк и извади сабята си. – За това да се бием и така нататък. Но просто трябва да разбера, все пак си син на баща си, нали?

– Ще видим – отвърна Таниел.

Той също подготви сабята си и двамата се изправиха един срещу друг, нагласявайки положението на тялото си, готови за борба. Известно време се въртяха в кръг, посягайки леко, за да изпитат рефлексите на противника. Блейк бе бърз, в това нямаше съмнение, може би дори по-бърз от Таниел, но последният знаеше един-два трика и в главата му вече се въртеше план въпреки безизразното изражение на лицето му.

– Любопитен съм – обади се Блейк, който очевидно обичаше да чува гласа си. – Чувал съм истории за това как баща ти е убил първата си вештица с нож, на който са били изобразени Стражи, и оттогава ги предпочитал пред оръжията. Така ли е?

– Той го е убил с този нож – каза Таниел с вдигнато острие. – Даде ми го, когато бях на осем години. Оттогава не ме е подвеждал.

Блейк изглеждаше впечатлен.

– Брей, това направо ми скри шапката – каза той. После нанесе удар в близост до бузата на Таниел, който бе парирай от неговия нож. Контраударът на Таниел бе насочен към брадичката на американеца, но Блейк го отблъсна и ритна Таниел в гърдите. Но последният бе по-бърз. Той използва силата на удара и замахна към брадата на Блейк. Докато Блейк се отдръпваше, Таниел възстанови равновесието си.

– Хм – каза американецът и погледите им отново се срещнаха. –

Дано добрият Господ благослови кожата на янкито. – Брадичката му бе само леко одраскана, защото ботушът му бе поел по-голямата част от удара.

Кейтлин искаше да извика, за да го окуражи, но вместо това мълчеше и гледаше. Тя знаеше, че Ходж стои до нея, насочил пистолета си към главата ѝ. Усети също така как ръката му постепенно се отклоняваше, тъй като обръщаше повече внимание на дуела, отколкото на пленниците си. Но все пак бе необходимо да се отклони много повече, преди да посмее да предприеме нещо. Затова тя наблюдаваше Таниел и се молеше да спечели. Елейзабел, която стоеше от другата му страна, бе изцяло погълната от дуела, а на лицето ѝ бе изписан ужас.

Сега Таниел атакуваше. Първо замахна към корема на Блейк, а после – в посока към очите. Блейк го отблъскваше умело. Отвърна с несложна тристепенна комбинация, с която Таниел успя да се справи с лекота. Те се изпробваха взаимно за слабости. Все още нито един от тях не се биеше с всичките си способности и Таниел се стремеше да отложи този момент колкото може по-дълго, защото ако Блейк го нападнеше с цялата си мощ, той се съмняваше, че щеше да издържи дълго. Само едно подхлъзване и Блейк щеше да спечели, но той не можеше да позволи това да се случи. Беше взел решение и знаеше как трябва да постъпи. Но всичко зависеше от времето.

При тази си мисъл той се спусна напред и замахна. Блейк остана изненадан от внезапната проява на сила и не успя да отблъсне удара съвсем умело. За негово нещастие бе ранен по външната страна на ръката. Той изруга и се отдръпна назад, но раната не бе толкова дълбока и не бе засегнала нерви. Ръката все още можеше да му служи. Таниел се възползва от преднината, която бе получил и се втурна в бой. Кънтенето на сабите отекваше из залата.

– Не е зле, господарю Таниел Фокс – каза Блейк. – Никак не е зле. Сега вече започвам да се забавлявам.

– Много се радвам – отвърна Таниел и отново нападна, отблъсквайки сабята на Блейк и го удари в носа.

Блейк залитна назад, ругаейки, и докосна лицето си с ръка.

– Счупи ми проклетия нос! – извика той. Таниел пробиваше защитата му с чисто безразсъдство. Боравещият с нож трябваше да се пази, да се отдръпва и да напада единствено, когато му се удадеше подобна възможност. Иначе рискуваше да загуби някои от пръстите си. Но Таниел бе нападнал Блейк, сварвайки го неподготвен, с което се бе изложил на огромна опасност. Блейк не успя да отреагира, тъй като бе силно

изненадан от дързостта му. Биеше се като човек, когото не го бе грижа за собствения му живот.

Но край с това. Следващият път Блейк щеше да бъде подготвен. Вече познаваше тактиката на Таниел. Още една грешка и край.

Таниел погледна към Кейтлин и нещо в погледа му я накара да почувства силно напрежение, тя видя неговата решителност. Готвеше се да направи нещо, но какво? Ходж почти бе свалил пищова си, но имаше възможност да я простреля, ако мръднеше. Тя бе бърза, но не чак толкова.

– Това бе мръсен номер, момче – каза Блейк. Вече не беше толкова радостен. Носът му бе смачкан, а под очите му имаше синини. Той вдигна ножа си. На лицето му бе изписан гняв, който на фона на червената светлина в стаята изглеждаше зловещо. Втурна се към Таниел. – Край на игричките.

– Край – отвърна Таниел и се втурна напред, пускайки Блейк покрай себе си като тореадор, изви се и заби ножа си в челото на Ходж. Блейк леко засегна ръката на Таниел, но бе твърде изумен, за да приложи голяма сила. Кейтлин измъкна пистолета от ръцете на Ходж. Американецът не можеше да повярва на очите си. За момент остана така, но скоро се осъзна и измъкна пистолета си от кобура, насочвайки го към Кейтлин. Но беше твърде бавен. Макар и с лява ръка, Кейтлин се прицели и стреля, а куршумът на Блейк се заби в тавана, тъй като той се строполи назад, мъртъв.

Кейтлин не смееше да мръдне, разсъждавайки върху онова, което бе успяла да направи съвсем спонтанно. Елейзабел зяпаше с отворена уста. Таниел стоеше, притискайки ръката си. И тогава всичко им стана ясно.

– Таниел! – извика Елейзабел и се втурна към него. Той се захили и я прегърна, но в следващия момент изпъшка от болка и тя се отдръпна. На лицето ѝ бе изписана внезапна загриженост.

– Ранен си – каза Елейзабел и отмести съдрания му ръкав настрани, за да види раната.

– Не се тревожи – отвърна той. – Просто драскотина.

Кейтлин пристъпи зад Елейзабел.

– Е, Таниел Фокс – каза тя с усмивка, оглеждайки се наоколо. – Предполагам, че все пак си син на баща си. – Внезапно спря и усмивката ѝ помръкна.

– Какво има? – попита Таниел.

– Ето там – посочи тя. – Нещо помръдна. – Кейтлин се втурна в

посоката, преминавайки между масите.

– А – каза Карвър, ухилен. По лицето му се стичаше кръв и той се надигна от мястото, където лежеше. – Мис Бенет. Извинявам се. Изглежда съм прострелян.

ГЛАВА 27

Галерията

Грегор отново свободен

Приливът настъпва

Към тях се приближаваха стъпки, придружени от гласове.

Намираха се в тесен каменен коридор – един от многото между отделните стаи – и на практика се бяха изгубили. Момчето-дявол Джак им бе казало, че церемонията се провежда в зала, чиито размери позволяваха присъствието на много хора в нея. В началото смятаха, че няма да имат особени затруднения при откриването ѝ, но вътрешността на катедралата бе така оплетена с многобройните си стаи и коридори, че приличаше на лабиринт от златисто, черно и червено, и сега те просто нямаха представа къде се намират.

Елейзабел откря една дъбова врата в стената и те минаха през нея. Помещението, в което попаднаха, наподобяваше хранилище за книги, разхвърляни небрежно наоколо без особен ред. Стъпките постепенно се усилиха, минаха пред вратата и започнаха да заглъхват.

– Вероятно вече всички ни търсят – предположи Кейтлин. Таниел разсеяно презареждаше пистолета си.

– Само да се добера до Тач, ще ѝ пръсна мозъка – мърмореше сам на себе си.

– Но ти не знаеш как изглежда – отбеляза Елейзабел.

– Но ти знаеш – отвърна ѝ той.

– Мисля, че ще успея да я позная – каза тя, не толкова уверена, колкото Таниел.

– Трябва да сме близо – заяви Таниел. – Церемонията се извършва някъде наоколо.

– Но катедралата е толкова голяма – обади се Елейзабел. – И церемонията не е по-малка – отбеляза той. Бяха оставили Карвър, след като го превързаха и му помогнаха, доколкото това им бе възможно. Кейтлин смяташе, че ще оживее, но не можеше да се движи. Бяха го завели до

една стаичка, встрани от залата, в която се бяха борили срещу кучетата-вештици, с обещанието да се върнат да го вземат. Той ги подкани да тръгват по-бързо. Много по-важни неща от живота му бяха заложени на карта.

Те отвориха вратата на стаичката и продължиха надолу по коридора, като не спираха да се ослушват. Пътят им напред изглеждаше чист. Явно Братството бе твърде заето с церемонията.

Внезапната сила, с която усещането за вештици връхлетя Таниел, го свари напълно неподготвен. Той падна на колена на земята съвсем неочаквано. Чуваше как Елейзабел му говори нещо, но гласът ѝ бе толкова далечен, че той не разбираше нито дума от казаното. Тя се бе навела над него, а на красивото ѝ лице бе изписана силна загриженост. Кейтлин бе също толкова уплашена. Господи, какво беше това?

Пред очите му изникнаха ужасяващи картини. Тъмнина, скован от студ мрак, солените дълбини на най-дълбоките океани, където до скалите не достигаше нито лъч светлина, а налягането бе толкова силно, че можеше да смачка човек като зрънце грозде. И тогава той видя резултата от пъклените дела на Братството, онова, което щеше да се случи, ако церемонията бъдеше завършена. Океаните щяха да излязат от коритата си, които щяха да се разцепят, пускайки на свобода ужаса, заровен там от векове. Лондон щеше да бъде покрит от морето и нещата, излизачи от водите и пропастите на Атлантика и Полярния кръг, вештиците щяха да беснеят с викове и рев по останалата суша. В съзнанието му изникнаха огромни, високи около километър същества, които пристъпваха с бавни крачки, полу невидими сред облаците мъгла; неща, които не биваше да съществуват, развихряха океаните и изпращаха цунами, за да разрушат човешките градове; децата щяха да се раждат с криле и ципи между пръстите.

Сушата щеше да бъде погълната от морето, а когато водите му се отдръпнеха, всичко щеше да е разрушено. И тогава щеше да се появи новият вид, съществата от дълбините, слугите на тъмните богове, познати на хората като Глау Меска. Щяха да издигнат величествени храмове и градове, съградени от кости и плът. Ужасът им щеше да се разпространи като тумор, докато накрая след сто години, броени от този момент, Майката Земя щеше изцяло да им принадлежи. Видението внезапно изчезна, оставяйки Таниел задъхан, потен и обвил ръце силно около тялото си. Усещането му за вештици бе намаляло драстично, но главата му все още пулсираше. Той прекара няколко секунди, без да помръдне, за да осъзнае къде се намираше.

– Таниел, добре ли си? Какво има?

– Същинската церемония е започнала – каза той, напълно уверен в думите си. – Тач е започнала процеса на призоваването на Глау Меска при нас. Не усещате ли идването им?

– Аз... чувствам нещо – каза Елейзабел колебливо.

– Аз да – заяви Кейтлин. – И идва от тази посока. – Тя посочи нагоре по коридора.

Усещането им имаше свой епицентър. Това бе портата, където стоеше Тач и призоваваше Глау Меска. Таниел усещаше върху себе си страховития поглед на тези създания, които не се побираха в рамките на човешкото въображение. Точно в този момент, повече от всичко друго, той изпита неистовото желание да затвори портата, да заслепи тези очи, за да не се чувства като прашинка под зоркия им поглед.

Отново се чуха стъпки, но Таниел и Кейтлин дори не се опитаха да се скрият. Те закрачиха нагоре по коридора, през пищния интериор на катедралата и когато пред тях се изправиха двамата окултисти с роби и качулки, ги застреляха на място, преди изобщо да им дадат възможност да извадят оръжия.

Таниел прескочи телата им съвсем хладнокръвно. Никога преди това не бе убивал човек, с изключение на един обсебен от вештица преди много години. Но сега не чувстваше угризения. Братството бе спомогнало за появата на вештиците. Бяха избили стотици, а може би хиляди хора по улиците на Лондон. А сега искаха да навлекат зло, което можеше да погълне целия свят.

На фона на всичко това техният живот изглеждаше нищожен и точно в този момент Таниел осъзна как се бе чувствал баща му през всичките онези години при мисълта, че единственото същество, което бе обичал от цялото си сърце, бе убито и лежеше в гробищата. Сега му стана ясно защо Джедрая се бе затворил в себе си по този начин. Защото бе чувствал същата болка, каквато изпитваше и синът му в този момент. И след всичко случило се, това изглеждаше незначително.

Пътят, по който ги бе повел Таниел, ги изведе до едно стълбище, дълбоко в сърцето на катедралата. Пред тях се изпречиха още трима окултисти, но той ги застреля с такова хладнокръвие, сякаш стреляше по тенекиени кутии. Пътят бе къс, тъй като вече се намираха близо до залата на церемонията, когато му се яви видението. Таниел се спря в основата на още едно стълбище, което обаче бе тясно и трудно различимо. Той постави пръста си на устата, за да им направи знак да замълчат и надзърна зад ъгъла. Кейтлин видя как леко се отдръпна назад, след

което изскочи напред с пистолет в ръка и стреля три пъти. Нещо се строполи и Таниел се отмести, когато покрай него надолу по стълбите се търколи тялото на един пазач.

– Не могат да ни спрат – заяви той. – Не са много и всичките са необходими за церемонията.

– Таниел – обърна се към него Кейтлин с ръка на рамото му. – Бъди внимателен.

Той я погледна с безизразен поглед.

– Няма да се проваля – каза, след което се изкачи по стълбите. Те тръгнаха след него. Отгоре имаше врата, лакирана в черно, изпъстрена със символи и гравюри.

Той мина през нея и звукът се усили. Наоколо се носеше монотонно пеене, грубо и гърлено. Сякаш певците наблюдаха на всяка буква. Това бе церемониална зала. Висок и къс балкон със златен обков, с декорирано перило, разположено между дръпнатите на две страни тъмночервени завеси. Имаше достатъчно място за зрители, но нямаше пейки. Вместо тях бе поставена платформа, от която можеха да се наблюдават ритуалите отдолу. Нямаше запалени лампи и ъглите, в които се събираха завесите бяха тъмни. Но светлината отдолу обливаше черните каменни плочи по земята, а червената светлина, идваща отвън, придаваше на пламъка на свещите кървави отблясъци.

Залата бе точно толкова голяма, колкото я бе описал Джак. Продълговати прозорци, високи по петнадесет метра и широки едва половин метър украсяваха стените като драскотини на гарван. Те се спускаха от един масивен витраж във формата на диамант, намиращ се на същата височина, на която и балконът, на който стояха те в момента. Под тях, върху черен обсидиан, бе разположен огромен кръг за призоваване, направен от злато, който блестеше силно. От него към централната пътека се простираше пукнатина, в която гореше огън. От двете ѝ страни стояха окултистите от Братството с тъмночервените си плащове и маски-огледала. От едната страна на залата имаше дървени маси с гравирани демони и готически фигури, върху гърбовете на които бяха сложени стари книги. Сега един от окултистите четеше на глас на фона на монотонното пеене на останалите. В друга част на залата се виждаше каменен олтар с издълбани в кръг жлебчета, пълни с кръв. Дори на фона на червената светлина бе ясно, че бяха запълнени неотдавна.

А там, в кръга за призоваване, стоеше младо момиче, прегърбено като старица. Ръцете ѝ, с пръсти, сгърчени като животински нокти, бяха разперени напред. Главата ѝ висеше надолу, а очите ѝ бяха затворени,

якаш спеше или пък се бе съсредоточила силно върху нещо.

– Това е тя – каза Кейтлин.

– Така е – дочу се глас от сенките зад тях и Елейзабел усети студено дуло на пистолет опряно в тила ѝ.

Грегор гледаше нервно през прозорците на пилотската си кабина и се молеше пасажерите му да се върнат колкото може по-бързо. Седеше така, обзет от страх, вече почти час и поддържаше височината на кораба, дъждът бе спрял и светкавиците вече пронизваха небето по-рядко. Той виждаше какво се случва отвъд стената. Отвратителните същества дращеха, бореха се и виеха в опит да я прескочат. Вештиците бяха привлечени към силата, която се криеше вътре като железни стружки към магнит. Въпреки че засега стените успяваха да ги задържат навън, той очакваше във всеки един момент нещо да се покатери при него по въже-то, завързано за резето на портата. Нещо зло.

От самото начало той не си бе представял нещата по този начин. Смяташе чисто и просто да остави Карвър и другарите му там, след което да си тръгне.

Но къде ще отида? – помисли си той на руски. Сигурно летището вече е превзето, а войниците са мъртви или евакуирани. Не мога да се измъкна от Лондон, както войската не може да навлезе. Ще се изгубя и ще тръгна отново към центъра. При добро стечение на обстоятелствата.

Намираше се в задънена улица. Не можеше да се освободи, без някой да му окаже помощ с въжетата, тъй като небесният кораб щеше да отлети при развързването. Обкръжен бе от смърт, без място, където да отиде. Там, където се намираше в момента, бе най-безопасното място, за което можеше да се сети и все пак се чувстваше в безизходица. О, майко, помисли си Грегор, искам да се махна оттук.

Но къде бяха останалите? Може би вече са мъртви, помисли си. Е, той нямаше намерение да се присъедини към тях.

Край. Не можеше да издържи повече. Бе се издигнал на около едва пет метра, когато изведнъж небесният кораб се разтресе и той залитна напред. Въжетата, вързани за портата към двора на катедралата, се бяха изпънали докрай и не му позволяваха да продължи издигането си нагоре. Сети се за вештиците отвъд оградата и тласна силно кораба, молейки се въжетата да се скъсат, преди двигателите да загреят.

Инспектор Мейкрафт бе на път да избухне от нерви. Но не можеше да каже защо. Беше посещавал много от сбирките на Братството; бе

свидетел на призоваването на Тач и вселяването ѝ в Елейзабел Крей; присъстваше на призоваването на Плашилото, което да извърши убийствата със зелените кабарчета, както и когато бедната Частити Блейн – тази, която в момента стоеше в кръга за призоваване в церемониалната зала – бе отровна и Тач бе прехвърлена от Елейзабел в нея. Знаеше с каква сила разполага Братството и какво можеха да направят. Знаеше и че се готвеха за този момент вече тридесет години, за момента на идването на боговете им, родени от писъци и бедствия. Но защо сега, когато моментът почти бе настъпил, той се страхуваше? Може би светът му харесваше такъв, какъвто си беше. Възможно ли бе да се съмнява в обещанията на Пайк, че Братството ще бъде пощадено при масовото унищожение, което ги чакаше? Вярваше ли наистина, че огромните създания се интересуват от дребните същества, които са ги призовали? Не правеха ли огромна грешка?

Но това вече нямаше значение. Вече бе твърде късно. Той обаче се опасяваше, че може да направи нещо неразумно, ако остане в церемониалната зала, затова взе пистолета си и се отправи към катедралата. Стените ѝ бяха дебели и по един или друг начин черният камък заглушаваше звуците в зданието, но все пак до него достигаше отдалечена стрелба, докато вървеше из коридорите. Ловците на вештици бяха вътре. Той го знаеше. Кучетата бяха пуснати и онези от Братството, които не участваха в церемонията бяха грабнали оръжията, за да се защитят, но катедралата бе огромна и коридорите – оплетени. Затова бе невъзможно да се каже от коя посока идваха изстрелите.

По дяволите, никой не бе подготвен за подобен развой на събитията. Никой не знаеше къде се намира катедралата, какво остава да проникне в нея. Нямаше начин, по който да стигнат до тях по земята. Разбира се, небесните кораби предоставяха определена възможност, но преди Стражите винаги успяваха да ги отблъснат, скривайки катедралата от погледите им и прецизно насочвайки ги да пускат бомбите си другаде при идването им в Стария квартал. Но пък благодарение на контактите си с военните, те се бяха погрижили небесните кораби да не получат разрешение за излитане.

Всички окултисти бяха заети със случващото се в катедралата. Никой не се бе сетил да погледне в двора. На пръв поглед всичко изглеждаше нормално, но така или иначе прозорците, които гледаха натам бяха малко, а и самите им стъкла бяха тесни и замъглени. Единствено Мейкрафт се чудеше как ловците на вештици са проникнали вътре. Погледна отвън и видя въжето, завързано за портата на оградата. После

вдигна поглед и зърна небесния кораб, ръмженето на мотора на който се заглушаваше от монотонното пулсиране на катедралата, както и от воя на вештиците отвъд оградата. Небесен кораб! Проклет небесен кораб!

Той пристъпи в трапезарията, където се бе разиграла борбата с кучетата. Прескочи през масите и пейките, отвратен от ужасната гледка на мъртвите кучета. Спря до тялото на момчето-дявол и после се захили при вида на Блейк. Най-сетне си бе получил заслуженото. Но наистина вършеше работа. Беше като животно.

Мейкрафт се измъкна оттам през големите порти – единственият път към катедралата. Предполагаше се, че трябва да бъдат заключени и охранявани от Стражи, толкова могъщи, че дори Пайк да не може да ги пробие. А сега стояха отворени. С пистолет в ръка инспекторът пристъпи към червената светлина, струяща през портите и погледна навън.

Грегор погледна през вратата на кабината към двора отдолу. На фона на червената светлина от виещите се над него облаци видя, че основното въже-котва все още си беше на мястото, увито около летвата на портата. Изруга на руски. Въжетата нямаше да се скъсат, нито пък летвата щеше да поддаде. Той знаеше какво се крие зад портата, но това не го интересуваше. Всички в катедралата можеха да се защитят, трябваше да изчезва и то бързо.

– Пфу! – каза, тряскайки вратата на кабината. – Ще се измъкна от всички вас.

Върна се на мястото на пилота и седна. Небесният кораб не разполагаше с достатъчно мощен двигател, за да се откъсне, знаеше това. Двигателите бяха слаби, имаха сила само за да издигнат балона нагоре.

Е, ако искаше да се отърве от въжетата, имаше само един начин да го стори. Щеше да е доволен, когато всичко това приключи. Без изобщо да мисли повече, той щракна два бутона на таблото и небесният кораб се заклати, тъй като двете бомби, закачени в долната му част, се освободиха и паднаха на земята.

Мейкрафт тъкмо се чудеше какво да прави с небесния кораб, когато видя как от долната му част се отделиха двете обли неща. От четирите секунди, които им трябваха, за да стигнат до земята, Мейкрафт прекара две в това да се чуди какво представляваха, една в осъзнаване на ужаса, а през последната целият му живот се взриви пред очите му. Той изчезна сред облак бяла светлина, убит в сърцето на експлозията. Предната врата и портата на катедралата се пръснаха на хиляди парчета, а дворът се покри с останки. Близката стена на катедралата се разклати и се

сгромоляса под тежестта на камъка над нея. Небесният кораб успя да се издигне над всичко това заедно с остатъците от въжето-котва. Грегор ликуваше от щастие при отдалечаването си от отвратителната катедрала. Насочи небесния кораб на север и се понесе напред с възможно най-висока скорост.

Не успя да чуе радостните звуци на вештиците, които преминаха през срутената ограда, прескочиха останките в двора и се вляха в катедралата като отрова. Търсеха вратата, тъй като силата, която усещаша вътре, ги привличаше като магнит. Стотици от тях влязоха вътре, подкачаха, влачеха се, виеха се като ужасяващи и зловещи сенки. Проникнаха в пъклената катедрала, за да се насладят на онова, което беше в нея.

ГЛАВА 28

Отговорите на Пайк

Вештиците са разкрити

Всичко приключва

В момента на силната експлозия Таниел падна на земята, прострелян в корема.

Ехото накара всички в церемониалната зала да подскочат, но те бяха добре дисциплинирани и знаеха какви могат да бъдат последствията от прекъсването на Ритуал с подобно значение. До тях бяха достигнали отдалечените изстрели на ловците на вештици при промъкването им вътре в катедралата, затова бяха донякъде подготвени. Все пак някои от тях се огледаха, за да проверят дали някой не е паднал. Пеенето леко се забави, но скоро отново се усили. Опасният момент бе приключил. Тач стоеше, без да помръдне и четеше от мрачните текстове. Дори да трябваше да ги застрелят до един, трябваше да завършат Ритуала. Прекъсването на този късен етап щеше да вкамени мозъците им както ледът – локва.

Пренебрегнаха писъка на Елейзабел, игнорираха гласовете, които се чуваха от балкона вече няколко минути, както и трясъка, който ги бе разлюлял току-що и едва не бе преобърнал някоя от плочите. Наблизо бе станала експлозия. Под маските им се лееше студена пот. Ако плочата бе паднала, всичко щеше да приключи. Дори нещо толкова малко можеше да разстрои pthau'es'maik. Доктор Мамън Пайк насочи пистолета

си към челото на Кейтлин.

– Скъпа моя мис Бенет, предупредих го да не се опитва да прави каквото и да било.

– Но ти го простреля! – извика Елейзабел.

– Да, така изглежда – каза докторът студено. – Наистина трябва да се научите, че не блъфирам.

Експлозията в двора бе толкова силна, че докторът бе залитнал. Таниел се бе опитал да се възползва от удалата му се възможност, но дори той не бе толкова пъргав. Пайк бе взел своя американски револвер със седем куршума и бе стрелял напосоки. Беше го уцелил. Сега куршумът бе забит в стената, а около него, имаше мрежа от кървави пукнатини.

Елейзабел бе коленичила до момчето в отчаян опит да го защити и да му помогне. Кейтлин стоеше наблизко. Тя гледаше ту към Таниел, ту към Пайк като че ли се опитваше да реши как да отмъсти на противния доктор. Таниел простена и почна да се изправя на крака.

– Не, Таниел, не бива – каза Елейзабел, но щом стана ясно, че той нямаше намерение да остане на земята, го прегърна и му помогна. По устните му имаше кръв. Той се обърна към доктора:

– Урок, който скоро няма да забравя, докторе – каза той с хриптене и на лицето му се изписа болка. Дупката в дрехите му едва се виждаше, но кръвта отляво на корема му личеше силно.

– Брей, наистина имаш силен дух – отбеляза докторът. – От експлозията стана ясно, че някой прави бели в катедралата ми. Ще ви запазя живи в случай, че за мое нещастие, успеят да се доберат дотук. Заложниците са доста полезно нещо.

– Стой мирен – изсъска Елейзабел, отмествайки палтото и разкъсвайки ризата му. Макар че упоритият глупчо искаше да стои прав, щеше да бъде проклет, ако го оставеше да изгуби кръвта си. Тя го огледа отзад и видя, че куршумът бе излязъл през гърба, което беше добре. Единственото, което можеше да стори, бе да спре кръвта, докато намереха помощ.

– Имал си късмет – каза Кейтлин на Пайк. – Не знаеше, че сме тук. Можем да влезем в залата и Тач вече щеше да е мъртва.

Пайк захихика.

– Мис Бенет, минахте покрай четири от моите Стражи, без дори да ги забележите. Знаех точно къде се намирате. Зоната около залата е пълна с малки аларми, ако разбирате какво искам да ви кажа.

– Кейтлин, дай ми колана си – нареди Елейзабел. Кейтлин го стори. Панталоните ѝ бяха достатъчно тесни, за да се задържат и без кожената

ивица. И все пак, ако носеше рокля, както останалите жени...

– Пайк – обърна се към него Таниел, но стисна зъби, тъй като го прорязва силна болка от раната. Той си пое въздух, за да му премине. – Пайк, трябва да спреш това.

– Да спра кое? Да спра церемонията! Скъпо момче, нямаш представа колко много съм работил, за да стигна дотук. Защо да я спирам?

– Всички вие ще умрете. Братството ще бъде погубено заедно с всичко останало.

– Вероятно – съгласи се Пайк, примигвайки с тежките си клепачи и накланяйки тънкото си вратле напред като лешояд. – Въпреки че се съмнявам. А какво ще получим, ако останем живи?

– Какво? – извика Таниел. – Какво ще получите? Вие вече сте богати и имате огромна власт... Имате повече власт от Парламента! Защо ви трябва да рискувате всичко това? Та нали сте крале и кралици на света!

Пайк се засмя.

– Ласкаеш ме. Много мило, Таниел, но си задай въпроса кой иска този свят. Вештиците определят новите правила. Превземат ни и ни избиват, стъпка по стъпка. Предпочитам с всичко това да се свърши и да мина на тяхната страна, отколкото да умра безсилен като всички вас.

– Тогава се бори с тях!

Той се засмя гърлено и грубо.

– О, имай милост, момче. Още ли не си го разбрал? Не можем да се преборим с тях!

– Защо? – попита Таниел враждебно, плюейки кръв. – Защо не?

– Защото ние ги създадохме! – извика той. – Създаваме ги всеки ден! Все повече и повече, по-мрачни и по-зли, вештица след вештица, докато не остане жив човек. И тогава и те ще изчезнат. – Той погледна Таниел безизразно. – Таниел Фокс, вештиците не са родени от вештици като Тач. Вештиците сме ние!

Никой на балкона не продума. Носеше се само монотонното припяване, както и далечен тракащ звук, който изглежда никой от тях не забелязваше.

– Лъжеш – обади се Кейтлин.

– Не, мис Бенет! – извика Пайк разтреперен. – Толкова е ясно! Никога ли не сте се чудили защо някои вештици приличат на стари легенди, които са измислени много преди тяхната поява? Ние вземаме най-лошите си кошмари и ги превръщаме във вештици. Вземаме цялата си насъбрана вина, омраза, срам, всичко, което мразим у себе си, и измисляме духове, които да ни преследват и чудовища, на които ставаме

жертва. И дори не осъзнаваме, че го правим! Той пристъпи към другата част на балкона.

– Знаеш ли, че през живота си човек използва само десет процента от мозъка си, Таниел? Аз, да! Прекарал съм доста време в изследване на мозъка и съзнанието и това, което ги кара да работят. Не се ли питаш какво правим с оставалите девет десети? Не се ли питаш какво ще стане в случай, че използваме този допълнителен потенциал? Господи, преди тридесет години никой не бе чувал за нещо като усещане за вештици. Приемът в приюти се е увеличил четири пъти след Унищожението и ще останеш изумен, когато разбереш колко от тези хора чуват гласове или твърдят, че имат връзка с отвъдното и понякога, само понякога, можеш да си позволиш да им повярваш.

– Унищожението – повтори Таниел, твърде запленил от разказа на Пайк, за да осъзнае къде се намира или да помисли за дупката в корема си. – Тогава започна всичко. Какво се е случило? Какво в пруските бомби би отприщило подобно нещо?

– Нас самите – отвърна Пайк. Той внезапно се намръщи, стори му се, че чува някакъв отдалечен шум. Това го обезпокои, но не можеше да си обясни защо. – Бомбардираха нас – продължи той. – Тогава нашата вяра секна. Именно тогава навлязохме във Века на разума.

Елейзабел бе откъснала ръкава на роклята си и бе направила превръзка на Таниел. Той изглежда не забелязваше, че кърви силно. Тя виждаше, че той не просто се опитва да печели време или да разсее Пайк, а бе искрено запленил от разказа на въззрастния мъж. Кейтлин не мърдаше в очакване на частица от секундата, в която да се възползва от възможността да го нападне, но той бе твърде хитър, за да го позволи.

– Векът на разума? – попита тя. – Но какво общо има той с всичко останало?

Елейзабел подаде компреса на Таниел и му каза да го държи на гърба си, докато тя му приготви още един за входната рана. Той се изкашля, като в слюнката му имаше кръв.

– Е, мис Бенет. Векът на разума е причината всички ние да сме тук сега. От зората на нашата история хората са вярвали в нещо. Пещерните хора са се страхували от огъня в небето, индианците са имали своите животински богове, гърците и римляните – също, ацтеките са имали своите идоли, ние имаме нашите църкви... Не разбираш ли? Винаги сме имали нещо, върху което да прехвърляме вината! Когато някоя висока вълна разрушавала дадено село, това било защото боговете са били ядосани, а не защото не са я построили достатъчно далеч от брега.

Когато дете умираше от треска, това било, защото селото било грешно, а не, защото не са имали подходящи системи за филтриране на водата. Когато сме извършвали ужасен грях, когато сме били изпълнени със срам и вина, сме имали отдушник. Можело е да ни се прости. Без значение в какво сме вярвали, важното е просто да сме вярвали.

– Настъпването на Унищожението, пускането на бомби от небето... това бе краят. Триумфът на науката. Вече нямахме нужда да вярваме в Бог, който ни наказва от небето. Човекът възприе ролята на Бога. Сега ние сме тези, които имат силата да изравняват градовете със земята и да отнемат хиляди човешки животи само с един удар. Разбираш ли, старият Чарлз Дарвин е обяснил живота! Науката се движи напред с огромни крачки и всяка измината стъпка е в посока на отдалечаване от старите порядки. Науката ни отне необходимостта да вярваме в каквото и да било, защото сега можем да си дадем обяснение за всичко. Какво ни остава? Кой ще отнеме нашата болка, страх и агонии? Кого друго освен себе си можем да виним?

– Вештиците – прошепна Таниел заплепен. – Когато нямаме повече вяра, идват вештиците. – Той внезапно се намръщи, когато Елейзабел уви колана на Кейтлин около него и го пристегна върху компресите, като преди това ги намести. Докторът кимна.

– Човечеството все още не е достатъчно зряло, за да поеме отговорността за собствените си грешки – продължи той. – Нужно ни е да вярваме в нещо извън самите нас. С предприемането на стъпките в науката, с обясняването на всичко, не ни остана нищо. Заводи, фабрики, сираци, сажди и смог. А ако това е всичко, което ни обвързва с действителността, заслужава ли си наистина да живеем? Заслужава ли си да се влачим през цялата болка само за да видим, че крайната цел не оправдава изминатия път за постигането ѝ? Вештиците живеят в градовете по целия свят, Таниел, защото това е мястото, където хората, изгубили надежда, се събират, за да направят състояния, но се провалят.

– По един или друг начин, въпреки че не си го признавахме сами на себе си, у нас се надигаше паника. Дълбоко в себе си, там, където науката не достига, се страхуваме от пустотата, която създаваме, от самоунищожението, което си навлякохме сами. Затова изобретихме вештици, събудихме дълбоко заспала част от съзнанието си, за чието съществуване дори не сме подозирали, и моделирахме съществата, преследващи ни в собствените ни кошмари. Защото цялата омраза, вина и срам трябва да си намерят някакъв отдушник, Таниел, иначе ще ни погълнат живи. Ако ги задържим в себе си, ще станем като Кърпеното лице.

– Виждаш ли – заключи накрая той, – ние в Братството не унищожаваме човечеството. То само срива себе си. Ние просто му предоставяме нещо, в което отново да вярва. Нашият подарък към света: нови и прегладнели богове, отвъд законите на математиката и петте сетива. Глау Меска, момчето ми. О, те ще възкресят отново Дарвин.

Сега звукът стана твърде силен, за да не му обърнат внимание – съскане, ръмжене, викане – като пронизваше слуха им с приближаването си. Пайк, прекъснат по време на речта си, го бе пренебрегнал, но сега доволното изражение на лицето му помръкна и по него се изписа несигурност.

– Какво е това? – попита Елейзабел и погледна нагоре.

– Мисля – обади се Таниел с окървавена усмивка, – че твоите безценни вештици искат да се срещнат с теб, доктор Пайк.

Очите на доктора се разшириха от ужас, тъй като думите на Таниел бяха дали външен израз на онова, което той не смееше да си помисли. Този звук, този звук. Вештици.

– Пуснали сте ги вътре! – изрева той и в следващия момент насочи револвера си към главата на Таниел. – Ти уби всички ни! И дръпна спусъка.

Вештиците се спуснаха на глутници в залата под тях с писъци и стенания. Монотонното пеене на окултистите се смеси с техните неистови викове. Кейтлин ритна пистолета от ръката на Пайк, преди да осъзнае, че той бе засякъл. Таниел се втурна към него, но Пайк се измъкна, доста ловко за възрастта си, и излезе през вратата преди който и да било от тях да го спре, изчезвайки надолу по стълбите.

Таниел вдигна пистолета, завъртя барабана и се прицели. Тогава в главата му прозвучаха думите на момчето-дявол, произнесени в бърлогата на Свещения таласъм:

Говоря за силата, създава законите на Вселената, силата, която кара времето да тече бавно напред, а не нещата да се случват изведнъж, силата, която движи планетите. Нейните оръжия са съвпадението, невероятното, случващото се.

Под тях хаосът бе пълен. Окултистите биваха разкъсвани на парчета, но Тач оставаше непокътната в центъра, защитена сред кръга за призоваване с разперени ръце и провиснала надолу глава. Той стреля.

Тач отскочи назад, старата вештица в тялото на младото момиче, и очите ѝ се отвориха, пронизвайки Таниел с поглед, въпреки огромното разстояние през осветената в червено зала. На гърдите ѝ, върху бялата ѝ рокля, зееше тъмночервена рана. Ръцете ѝ се провесиха тежко настрани.

По лицето на Частити Блейн бе изписана изненада, но очите го проклинаха във вечността. Тя се строполи назад, изпадна извън кръга и бе погълната.

Небето се разтресе от ужасяващ гръм, звук толкова мощен, че сякаш срива всичко наоколо. Нечовешкият рев накара Таниел да падне на колене. Силен вятър, носещ мириса на сол и море, премина през катедралата, като че ли подгиснатото зло крещеше от объркване. Огромните, ужасни очи на Глау Меска се извърнаха от човешкия свят, погледът им премина и се замъгли, когато порталът, който трябваше да ги доведе на Земята рязко се затвори. Елейзабел се бе притиснала към Таниел и тримата се бяха сгушили, криейки се от урагана, който вилнееше наоколо, като три дребни фигурки на балкона над ревящата тълпа под тях. Вятърът спря. Настана тишина.

Шоковата вълна се отля от катедралата. Земята и въздухът пулсираха. Огромната червена вихрушка от облаци бе прекъсната като верига на колело и избухна. Небето се раздираше от отровните ѝ стрели и мракът се раздробя на хиляди парчета.

Земята се надигаше и тресеше из целия Лондон. Сградите стенеха, поклащаха се и се свличаха на земята, а прозорците им се пръскаха на хиляди парчета. Хората пищяха, паметниците падаха, камъкът се пукаше. Тауър Бридж се наклони на една страна и потъна под водите на Темза. От свещи и огнища избухваха пожари. В Стария квартал положението бе същото, въпреки че той отдавна бе напуснат. Там също бушуваха огнени езици.

Отново се разнесе пронизващ вик, но този път той се състоеше от много гласове. Елейзабел затвори очи и се притисна в Таниел, който от ужас дори не усещаше раната в корема си.

И след това всичко приключи. Настана тишина. Шумоленето на завесите на балкона, трополенето на нещо метално по пода... това бе всичко.

Елейзабел отвори очи. През изпотрошените прозорци на катедралата нахлуваха сияйни слънчеви лъчи, които озаряваха многобройните арки. От ужасната червена светлина нямаше и следа. Наоколо цареше жизнерадостно утро. Тя внимателно се изправи на крака и помогна на Таниел да стори същото. Останките от окултистите и Тач лежаха неузнаваеми на пода на залата под тях, но от вештиците нямаше и следа. Облаците, закриващи слънцето, които им позволяваха да бродят из града и през деня, ги бяха предали, улавяйки ги чрез слънчевите лъчи. Вече ги нямаше. Кейтлин се изправи заедно с тях. Погледът ѝ обхвана невероятната

гледка.

– Мисля, че всичко приключи – каза тя и погледна към Таниел. В очите му се четеше загриженост. – Аз пък смятам, че тепърва започва.

ГЛАВА 29

Заклучение

Детектив Карвър седеше на пейка в Хайд парк и наблюдаваше нощта. Небето над Лондон бе ясно; и най-ярките звезди успяваха да надделеят над газените лампи и светлината им достигаше до него. Той седеше сам под една лампа и от устата му излизаше пара в прохладната януарска вечер. Лондон пулсираше от атмосферата на Коледа и Нова Година. Нещастieto, което ги бе сполетяло, не бе успяло да унищожи желанието им за празнуване; всъщност тази Коледа не бе като предишните. Дори на фона на руините и разрушенията те бяха празнували до забрава. Нямаше пищна украса или паради, но всяка жена и всеки мъж осъзнаваха, че им бе даден втори шанс; бяха се срещнали лице в лице със смъртта и бяха оцелели. Затова вдигаха тостове за новото начало и повторния шанс за живот.

Ново начало наистина, помисли си Карвър. Последниците от станалото, известно като Затъмнението, бяха жестоки, но също както Големия Пожар в Лондон преди това, то бе спомогнало за прочистването на нещата, които имаха нужда от това. В нощта след като Таниел бе убил Тач, Старият квартал бе изгорял до основи и единствено водите на Темза бяха възпрели огнените езици да достигнат северната част на града. Карвър си спомни как пламъците се издигаха високо в нощта, оформяйки стена, която съскаше и вилнееше, знаейки че не може да премине отвъд реката. Пожарите на север бяха потушени бързо. Най-накрая бе залялял дъжд, поставяйки край на огнената стихия.

Градът бе започнал да се изправя на крака. Таниел и Елейзабел бяха заминали. Той не знаеше къде, но Таниел бе споменал нещо във връзка с учене, за опит да напише книга за вештиците, за нов начин за тяхното унищожаване. Чувстваше това като свой дълг след онова, което бе чул от Пайк. Трябваше да разкаже онова, което знаеше, да уведоми ловците на вештици по целия свят за природата на враговете им. Беше се заклел вече да не ловува, но щеше да се занимава с науката за вештиците. Където и да бяха сега с Елейзабел, важното бе, че бяха заедно, отдавайки се на любовта си един към друг. Той не знаеше с какво щеше да

се занимава тя. Разполагаше с известно състояние и къща от родителите си, но Карвър никога не бе могъл да я разбере. Правеше това, което искаше.

Карвър все още се виждаше с Кейтлин от време на време. Тя бе добре и, въпреки че ръцете ѝ леко изтръпваха в студени нощи като тази, продължаваше да ловува. Той се чувстваше задължен към нея, тъй като именно тя го бе забелязала, след като Блейк го бе прострелял, беше го превързала и скрила, докато довършат работата си в катедралата. Беше усетил разтърсването от бомбата, беше чул виковете на вештиците при навлизането им, но след това бе припаднал и нямаше представа какво се бе случило, докато Кейтлин и останалите не се бяха върнали при него, за да го отведат от онова ужасно място. Пропускането на финала бе лош късмет, но все пак се смяташе за щастливец, че все още бе в състояние да диша. Бе щастлив. Карвър се изправи, протегна се и се загърна в голямото си палто. Взе шапката си и тръгна да се разхожда по Парк Лейн. През какъв сложен лабиринт бяха преминали само, през каква мрежа от съвпадения, която ги бе довела до едно или друго заключение, без да свършва. От време на време позволяваше победи или загуби, преминавайки нататък. Всичко бе с определена цел. Без Кърпеното лице, той и Мейкрафт никога нямаше да се свържат, той никога нямаше да разкрие пръста на Братството в ставащото и нямаше да могат да го спрат. Същото се отнасяше и за Елейзабел. Как ли се бе измъкнала от Братството първия път, когато Таниел я бе открил? Дори тя не знаеше.

Направляват ни сили, много по-могъщи, отколкото всеки от нас би могъл да си представи, помисли си той.

Но имаше едно нещо, което го тормозеше. Доктор Мамън Пайк, главата на Братството, все още живееше някъде в провинцията. Никой не знаеше за неговата връзка със Затъмнението и никога нямаше да узнае. Той бе избягал от катедралата като всички тях. Криеше се зад паравана на почтеност, работейки в „Редфорд Ейкърс“, като продължаваше да се занимава с лекуването на пациенти. И Карвър не можеше да го докосне с пръст. Тази вечер Пайк отиваше на парти. Светска сбирка на медицински умове. Карвър знаеше това, тъй като го следеше отблизо, но все още без никакъв резултат. Сега Пайк се пазеше чист като снега в Доунс. Законът нямаше доказателства срещу него.

Обезсърчен, Карвър продължаваше да крачи по Парк Лейн. В този час движението бе слабо, имаше само една самотна кола, тракаща по паветата. Водачът ѝ бе вдигнал яката си, за да се предпази от студа, а шапката му бе килната напред върху лицето. Той удрише леко конете: черен

жеребец и бяла кобила. Щом премина покрай Карвър, наклони шапката си за поздрав и инспекторът стори същото. Карвър се прибра у дома, а Кърпеното лице продължи напред към уговорката с някой си доктор Мамън Пайк, с когото имаше стари сметки за уреждане.

КРАЙ

© 2001 Крис Удинг
© 2006 Цветелина Хинкова, превод от английски

Chris Wooding
The Haunting of Alaiabel Cray, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „ИнфоДАР“ ЕООД, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3749>]